

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Özlem, kalbin en ağır yüküdür."

kış şarkısı

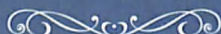

SHIRLEE
MCCOY

kış şarkısı

“Sevgi vardır bir de aşk vardır, biliyorsun değil mi Tess? Biri dönemliktir biriye ömür boyudur. Herkes ilk şansı elde eder ama herkesin ikinci bir şansı olmaz. Benim iki şansım oldu. Biri biz küçükkendi ve ben gözümlün önündekini göremeyecek kadar kördüm. Artık kör değilim ve bu sefer şansımı kaçırmayacağım.”

Tessa Louise, şehir merkezinde yaşayan, başarılı bir içmimardır. Onu bekleyen büyük sunumunu yapacak ve çok yakında yıllardır hayalini kurduğu terfiyi alıp büyük bir mimarlık ofisinin ortağı olacaktır.

En azından o öyle olacağını düşünüyordu. Ta ki kız kardeşi Emily ve kocası Dave, beklenmedik bir şekilde ölene ve arkalarında Tessa'ya büyük bir sorumluluk bırakana kadar.

"Özlem, kalbin en ağır yüküdür."

kış şarkısı

SHIRLEE 1 APPLE
MCCOY - VALLEY

Çeviri: Aybüke Ayça Şerbetçi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yakamoz Edebiyat: 275
ISBN: 978-605-297-385-1
Yayıncı Sertifika No: 49073

kış şarkısı

Yazar: Shirlee McCoy
Çeviri: Aybüke Ayça Şerbetçi
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Editör: Begüm Konya

Baskı
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

YAKAMAZ KİTAP © 2021, Shirlee McCoy
Orijinal Adı: THE HOUSE ON MAIN STREET
Copyright © PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH
KENSINGTON PUBLISHING CORP. NY, NY USA
All rights reserved.

Türkçe yayın hakları AKÇALI Telif Hakları
Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez yayımlanamaz.

YAKAMAZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap / www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Özlem, kalbin en ağır yüküdür.”

kış şarkısı

BÖLÜM 1

Bazı günler sadece berbattır. Görünüşe göre bu da onlardan biri.

Tess McKenzie bir yığın kırıkmış dergiyi tozlu raftan aldı ve bir çöp poşetine attı. Noel'e üç hafta vardı ve o, zamanını bununla harcıyordu. Alışveriş merkezinde gezinerek ya da Annapolis'te vitrinlere bakınarak değil de Washington'da, Apple Valley adlı bir kasabadaki eski bir evde gözyaşlarını tutup kız kardeşinin dö-küntülerini ayıklayarak.

Ağlamaktan nefret ediyordu.

Bundan nefret ediyordu.

Emily gitmişti. Dave gitmişti.

Hayatı tamamen altüst olmuştu.

Gertrude teyzesi, "Her şeyi atmayı mı düşünüyorsun?" diyerek dikkatini üzerine çekti. Birkaç adım ötesindeki çürük tabureye ilişti, parmaklarının arasından sallanan sigarası, başındaki Noel Baba şapkasıyla huysuz ve yaşlı bir Noel cini gibi gözüküyordu.

Tess ortasından bir çatlak uzanan, çirkin porselen köpeği kaldırdı ve poşete attı.

“Eğer hepsi bunun kadar paçavraysa evet.”

Sigarasından bir nefes alıp dumanını küf kokulu havaya üfleyen Gertrude, “Birisinin çöpü bir başkasının hazinesidir,” dedi.

“Bazen sadece bir başkasının çöpüdür.”

“Emily ve Dave durumlarına göre ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Her şeyi başından savmak son derece gülünç. Bundan daha fazlasını hak ediyorlar.”

Yetmiş iki yaşındaki Gertrude hoşuna giden veya gitmeyen şeyleri söyleyecek kadar yaşamıştı ve Tess’in evi temizleyip satma fikrinden hoşlanmamıştı. Yine de bunun yapılması gerekiyordu. Tessa’nın, kız kardeşinin çekmecesinde bulduğu kocaman fatura yığınının bakılacak olursa, bunun çok uzun zaman önce yapılması gerekiyordu. Tess bunu Gertrude’a söylemedi, çünkü cenazeden beri binlerce kez söylemişti. Gertie yine de gerçekleri görmeyi reddetti, düzenini kurmuştu ve yaşlı Bayan Peach’in katırı kadar inatçıydı. Hayatın eskiden olduğu gibi devam etmesini istiyordu. Aynı eski dökülen Victoria Dönemi’ne ait ev, alt katındaki aynı küçük eskici, aynı kasaba. Ama her şey değişmişti, hem de çok. Bu konuda hiçbirinin yapabileceği bir şey yoktu.

Tess konuyu değiştirdi. “O şapkayı bütün gün takmayı mı düşünüyorsun?”

“Gelenek bu, çocuklar bunu seviyor.”

“Hangi çocuklar? Sabahtan beri bir tane bile müşteri gelmedi.”

“Gelecekler. Çocuklar, yılın bu zamanında Noel için annelerine ve büyükannelerine bir şeyler bakmaya gelir. Emily, her sene yaptığı gibi, bütün güzel süsleri astı.” Kirli süslemeler altında karman çorman olmuş sentetik Noel ağacını işaret etti.

“Bana sorarsan kesinlikle harika görünüyor, ama sormazsın.”

“Sormama hiçbir zaman gerek kalmıyor sen her zaman fikirlerini paylaşmaya hazırsın,” diye mırıldandı Tess. Kız kardeşini, ağacın yanında odanın bütün dağınıklığını yok sayarak dururken hayal edebiliyordu. Emily böyleydi. Görmesi gerekendense görmek istediğini görmekte kararlıydı.

“Saçmalık.” Gertrude sigarasından bir nefes daha aldı. “Bu, *tencere dibin kara seninki benden kara* demek gibi.”

Tess ona katıldı “Haklısın.” Gerçekten mantıklı olmaya çalışıyordu ama Gertrude’la uğraşmak kolay değildi. “Ağaç... Hoş görünüyor,” diye yalan söyledi. “Sadece süslemeleri temizlememiz lazım.”

“Neden? Zaten yeterince temizler.”

“Dükkâna asmak için? Kesinlikle. Satmak için? Pek sayılmaz.”

“Sen ne dersen o, Tessa Louise.”

“Başında gözleri olan herkes aynı şeyi söylerdi. Burası tam bir hurda çukuru. Emily ve Dave ne düşünüyorlardı bilmiyorum.”

İşte, düşündüğü her şeyi söylemişti ve bundan pişman değildi. Çok pişman değildi. Çöp torbasını antreye taşıdı, boğazındaki sert, sıcak yumru onu neredeyse boğuyordu. Bu düşündüğünden daha da zordu. Cenazeye katılmak ve eve geri dönmek... Bütün planladığı buydu ama Emily ve Dave evi ona bırakmışlardı. Evi ve Alex’i. Ön kapıyı açarken gözyaşlarını tuttu. Kışın en zor yanı olan kuru ve soğuk hava sıcak yanaklarını ferahlatarak içeri esti. Güneş ışığı büyük ön verandaya vurdu ve önceden oraya attığı çöp torbası yığınının üzerine düştü. Tess yeni çöp torbasını en

üste attı. Kolları ağrıyor, sırtı acıyordu, peki ya kalbi? Rahatsızlık veren bir keder ve kaygı karışımıyla çarpıyordu. Annapolis kasaba merkezinde iki aydır hazırladığı sunumu yapıyor olmalıydı. Konfor ve hayatı kolaylaştırmak için tasarlanmış on daire... Malzemelerde masraftan kaçılmamıştı. Her şey birinci sınıf ve en iyi kaliteydi. Bu sunum üzerinde çok çalışmıştı çünkü anlaşılmayı kazanmak, onu Master Tasarım Anonim Şirketi'nin ortağı olmaya bir adım daha yaklaştıracaktı. Bu, yedi yıl önce iç tasarım firmasına katıldığı günden beri istediği bir şeydi. Şimdi orada olamayacaktı. Patronuyla beraber sunumunu yapamayacaktı. Apple Valley'de ne kadar kalacağından veya ne zaman işe geri döneceğinden bile emin değildi.

Gertrude evin içinden, "Kapıyı kapat. Bütün sıcak hava dışarı gidiyor," diye seslendi.

Muhtemelen hâlâ taburede oturmuş sigarasını içiyordu.

Tess, "Ne sığağından bahsediyorsun? Burası buz gibi," diyerek içeri gitti ve yeni bir çöp torbası aldı. Bir kucak dolusu lekeli keten bezleri ve palto gibi görünen ama ter ve idrar gibi kokan bir şeyi torbaya tıktırırken, Gertrude'un gözlerini kısarak ona bakmasını görmezden geldi. Emily ve Dave bunları nereden almıştı? Çöplükten mi?

Parlak seramik bir palyaço yerde yatıyordu, çatlak ve gülümseyen yüzü Tess ile alay ediyordu. Onu da diğer çöplerle birlikte attı.

Gertrude sonunda tabureden kalkarak "Hey! O palyaçoyu seviyordum," dedi.

"Ama kırık."

Gertrude palyaço-yu torbadan çıkardı, kaşlarını çat-tı ve çatla-mış yüzüne bakarak, “Çok çok az. Tüm ihtiyacı olan biraz yapış-tırıcı,” dedi.

“Tüm ihtiyacı olan bir çöp poşeti.”

Gertie onun söylediklerini yok sayarak, “Onu bu akşam tamir edip koleksiyonuma ekleyeceğim,” dedi.

“Odan zaten Apple Valley çöplüğünden bile daha fazla çöple dolu. Daha fazla eklemek yerine ayıklaman lazım.”

“Hiçbir şeyi ayıklamama gerek yok.”

“Eğer temizlersen ev daha kolay-”

“Evin satılmasını istemiyorum.”

“Bu kadar zor biri olmak zorunda mısın Gert?” Tess palyaço-yu teyzesinin elinden aldı ve torbanın diplerine tıktı.

Gertrude kaşlarını oynatarak, turuncu saçlarının üstündeki Noel Baba şapkası sallanırken bilgece, “Kimin zor biri olduğu tartışmaya baktığın açığa göre değişir,” dedi.

Tess pes etti. Gerçeklerden kaçamazdı. Kasabanın ortasında üç dönümün üzerindeki kocaman ev, bankada para demekti ki bu, raflardaki tüm bu döküntülerden çok daha iyiydi. Bir kucak dolusu *Reader's Digest* dergisini torbaya attı, soğuktan parmak-ları neredeyse uyuşmuştu. Evinde olan ama yanında getirmeyi akıl edemediği eldivenlere, bir şapkaya ve hatta belki bir atkıya ihtiyacı vardı.

“Beni duydun mu kızım? Burayı satmak istemiyorum.”

Tess fazlasıyla dolmuş poşeti kapıdan dışarı sürüklerken, “Evet duydum Gertie. Beş milyon defa söyledin ve ben bunu her defasında duydum,” diye söylendi.

Her şerde bir hayır vardır.

Saçmalık

Bu durumda hiçbir hayır yoktu.

Sadece bir yığın talihsizlik ve poşetler dolusu ıvır zıvırla her an çökmek üzere olan bir veranda vardı. Seyrek kuru çimler üzerinde çıkardığı patırtıyla eğlenerek poşeti bahçeye savurdu.

Beyaz saçları kırışık yüzünün etrafında bir hale gibi duran sıska ufak bir adam yan bahçeden, “O poşeti oradan al. Onu oradan al! Beni duyuyor musun?” diye seslendi. Tess onu görmezden gelmek istedi ve “Ay sonuna kadar her şeyi bahçeden çıkartmış olacağım Bay?..” diyerek bunu gerçekten yaptı.

“Beck. Zimmerman Beck ve ay sonu yeterince iyi bir tarih değil. Önümüzdeki üç hafta boyunca her sabah ön kapımdan dışarı baktığımda bir çöplük görmek istediğimi mi sanıyorsun?”

Tam bu anda Gertrude, Noel Baba şapkası başının soluna sarkmış bir şekilde, omuzlarında eski bir battaniyeyle dışarı çıktı.

“Görmek istemiyorsan kapının dışına bakma o zaman yaşlı adam!” dedi.

“Senden iki yaş daha gencim Gertrude, o yüzden eğer bana yaşlı diyorsan sen antikasın ve yaşının her dakikasını gösteriyorsun.”

“Neden bu kadar-”

Tess, teyzesinin kafasına bir poşet geçirmek ve onu da geri kalan ıvır zıvırla birlikte atmak isteyerek Gertrude’un önüne geçti ve “Bay Beck, size garanti veriyorum bu dağınıklığı mümkün olan en kısa zamanda toplayacağım,” dedi.

Beck elleri belinde, sinirden titreyerek, “Yeterince iyi değil,” dedi.

Tess, “Öyle olmak zorunda,” diye net bir cevapla kestirip attı. Adamla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu çünkü kendisi de her şeyi en kısa zamanda halledip gitmeyi en az Zimmerman kadar çok istiyordu.

Beck hâlâ bahçenin temizlenmesini istiyordu. “Bunu şerife anlatabilirsin çünkü onu çoktan aradım. Kendisi sana yönetmelikler olduğunu söyleyecektir. *Yönetmelikler*,” dedi.

“Şerifi mi aradın?” dedi Tess, kalp atışları giderek artıyor neredeyse iki katına çıkıyordu.

Şerif mi? *Cade Cunningham* yani?

Apple Valley’de ne kadar kalırsa kalsın görmek istemediği tek insan.

“Sağlık birimini aramadığıma sevinebilirsin. Burası tam bir çöplük ve sayması imkânsız olan uzun yıllardır boyunca da öyleydi.”

Gertrude seksen yaşında bir kadından beklenmeyecek bir hızla, battaniyesi arkasından pelerin gibi uçuşarak, veranda merdivenlerinden aşağı inip bahçeyi geçti ve “Ben sana çöplük neymiş gösteririm seni küçük sinsi!” dedi.

Tess, “Sakin ol Gertrude,” diyerek onu iki bahçe arasındaki zayıf çitlerin üzerinden atlamadan kısa bir süre önce kolundan tuttu.

“Şu ata dersini verene kadar olamam.”

Zim, öfkeden yüzü morararak, “Bunu denediğini görmeyi çok isterim, seni yaşlı savaş baltası!” diye bağırdı.

Tanrı aşkına! Adam, çamurlu çöplüğe dönmüş bahçelerinin kenarında kalp krizi mi geçirecekti? Tess sokağın karşısında-

ki evden bir kadının çıkmasıyla ikisinin arasına girerek, “İkiniz de biraz sakinleşmeye ne dersiniz?” dedi. Harika! Kız kardeşi ve eniştesinin ölümü yeterince kötü değilmiş gibi. Her ne suç işlemişse ceza olarak bir daha asla geri dönmeyeceğine yemin ettiği kasabanın ortasında, kendisine bırakılan bir çöp yığınıyla uğraşmak zorunda olması yetmiyormuş gibi şimdi de tüm mahalle izlerken iki yetmişlik arasındaki sokak kavgasını durdurmak zorundaydı.

Yolun karşısından onlara doğru gelen kadın, “Zim, yarım saat tir ev telefonundan seni arıyorum,” dedi. Hoş bir kadındı ve simsiyah saçları vardı. Siyah gözlerinin altında derin halkalar vardı ve mahallenin demografik yapısına hiç uymuyordu. 50’lerinde, emekli ve meraklıydı.

Zim, “Işıkları asıyordum. Bir çöplüğün bitişiğinde yaşamama rağmen Noel ruhuna girmeye çalışıyorum,” dedi.

Kadın, Zim’in çöplük konusundaki yorumunu umursamayarak, “Bu, fırından daha yeni çıkardığım zencefilli kurabiyeyi yiyemeyecek kadar meşgulsün mü demek?” dedi, ve bu hareketi onu, o gün için Tess’in favori kişiler listesinde bir numaraya taşıdı.

“Zencefilli çörek mi?”

“Evet ve ev yapımı kremşanti,” dedi ve gözleri Tessa’nın kollarıyla buluşunca, “Ben Charlotte Garrison. Arkadaşlarım Charlie der,” diye kendisini tanıttı.

“Charlie. Saçmalık! Bu bir erkek adı,” diye mırıldandı Zim. Öfkesi durulmuştu, yüzü yeniden bembeyazdı.

Tess elini uzattı. “Tess McKenzie, dağınıklık için üzgünüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bay Beck’e de söylediğim gibi-”

“Açıklamanıza gerek yok, aileniz zorlu bir süreçten geçiyor bunu anlıyoruz, değil mi Zim?”

Beck kızaracak kadar nazikti. “Kayıplarına üzülmeyi hiç-bir zaman söylemedim,” dedi.

Charlotte devam etti: “Böyle zamanlarda inceliğin sınırlarını biraz geniş tutmak iyidir, eğer bu dağınıklığı toplamak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber vermen yeterli Tess. Sende numaram var değil mi Gertrude?”

Gertrude, “Olduğunu biliyorsun,” diyerek tersledi fakat onun bile harareti dinmişti. Şapkası tek taraftan sarkmış, omuzlarındaki battaniyesi gevşemişti.

“Siz ikiniz neden işinize biraz ara vermiyorsunuz? Belki Alex eve geldikten sonra hep beraber sıcak çikolata içip zencefilli kek yiyebiliriz?”

Alex.

Yeğeninin adının geçmesi bile Tessa’nın kalbini sızlatmış, karnına ağırlar sokmuştu. Ev kolaydı. Bir odadan başla, sonra da tamamen boşalana kadar çalış ama Alex... Bu konuda hiçbir planı yoktu, onunla nasıl iletişim kuracağını dahi bilmiyordu. Sadece düşünmek bile başının ağrımasına, göğsünün sızlamasına sebep olmuştu. Boğazına oturan yumruyu temizlemeye çalışır gibi öksürdü.

“Belki başka zaman. Yapmam gereken bir sürü şey var ve-”

“Açıklama yapmana gerek yok, anlıyorum.” Charlotte gülümsemi. Zim’in koluna girerek, “Haydi buz parçalarına dönüşmeden önce içeri girelim,” dedi ve onu çitlerden uzaklaştırdı.

Gertrude bahçenin köşesindeki çam ağacının oradan geçmekte olan bir çifti korkutmaya yetecek kadar yüksek bir sesle, “Umarım o kremşantinin içine biraz arsenik de katmıştır!” dedi.

“Şşşt! Bütün tartışmayı yeniden mi başlatmak istiyorsun?”

“Aslına bakarsan, evet. Zimmerman Beck denen adam tam bir baş belası. Öğlen atıştırmasındaki birazcık arsenik dünyayı çok daha güzel bir yer haline getirebilirdi.”

Zim, Charlotte’ın kapısında durup onlara doğru kızgın bakışlar atınca Tess, “Lütfen çeneni kapatır mısın, Gertie!” diye kızdı.

Charlotte onu içeri dürttü ve hızlı bir şekilde kapıyı kapattı. Kriz önlenmişti. Tanrı’ya şükür.

“Çeneni kapat mı? Sen bana az önce böyle mi dedin? Seni bacak kadar olduğun zamandan bugüne ben yetiştirdim ve sen benimle böyle mi konuşuyorsun?”

“Eğer şımarık bir çocuk gibi davranacaksan, seninle şımarık bir çocukla konuşur gibi konuşacağım.”

“Bak sana ne anlatacağım küçük hanım. Zimmerman Beck aylardır Emily ve Dave’in battığını ve evi sattığımızı görebilmek için bizimle uğraşıyordu. O adam hiç espri anlayışı olmayan, taş kalpli, acması yaşlı bir herif. O yüzden konu ona geldiğinde ben neyi nasıl istersem öyle söyleyeceğim ve sen de bununla idare edeceksin.”

Gertrude arkasını döndü ve kapıyı çarparak kapattı. Verandadaki çöp poşeti yığını devrildi, çöpler toprağa ve solmuş çimlere döküldü.

Kötü başlayan gün daha da kötüleşerek devam ediyordu.

Tess verandadaki poşetlerden birini sürükledi ve gözlerinden

her an akmaya hazır duran yaşları yok sayarak tekrar doldurmayaya başladı. Gözyaşları Emily'yi geri getiremezdi ya da arkasında bıraktığı dağınıklığı toplamaya yardım etmezdi. Serin bir rüzgâr bahçenin ortasındaki kayın ağacındaki yaprakları hışırdatak esti ve kalın dallarından birine asılı olan salmcağı salladı. Paslı metal zincirler gıcırdadı ve Tess bir an için kız kardeşinin kahkahasını duyduğunu sandı.

Emily.

Her zaman mutlu, her zaman kahkahalar atan kaygısız Emily...

O gitmişti.

Mümkün gibi gelmiyordu. Mümkün olmamalıydı. Tess poşeti kavradı ve evin karşı tarafına koydu. O sırada bir araba motorunun gürültüsü havadaki sessizliği bozdu.

Tess, "Lütfen Cade olmasın, lütfen o olmasın. Lütfen..." diye içinden geçirdi.

Siyah beyaz bir araba frene bastı. Arabanın yanı şerif armalarıyla donatılmıştı. Bu gelen tabii ki Cade'di. Çünkü Tess'in günü kötü gitmeliydi.

Cade, kaslı ve esnek vücudu ile arabadan indi. Aradan geçen on yıl ondan hiçbir şey almamış, koyu kumral saçlarından hiçbir tel eksiltmemişti. Çekiciliğini azaltacak hiçbir şey yapmamıştı. Gözleri arabanın üstünden Tess'in gözleriyle buluştu.

"Tess," dedi.

Yalnızca bunu dedi ve Tess on üç yıl geriye, Cade'in onu mezuniyetine davet etmesi için dua ettiği zamana döndü. Tabii ki o, Tess'ten bir yaş büyük kendisinden de bir yaş küçük ve Apple Valley'nin en güzel kızı olan Emily'yi davet etmişti. Okulun en

yakışıklı çocuğunun en güzel kızı davet edeceğinden asla şüphe edilemezdi zaten. Tessa yine de bunu ümit etmişti çünkü hayal kurmanın bazı şeyleri gerçekleştirebileceğine inanacak kadar genç ve aptaldı. Gülümsedi, elini uzattı ve titremediğini görünce rahatlayarak kendisiyle gurur duydu.

“Cade! Çok uzun zaman oldu.”

“Evet, öyle oldu,” dedi ve onu kollarının arasına aldı.

Kolları kaslanmış, göğsü genişlemişti ve çok daha çekici bir adam olmuştu.

Saçlarına doğru, “Seni özledim, Tess,” diye mırıldandı. Cade’in, ensesinden aşağı doğru yayılan nefesini teninde hisseden Tess kaskatı kesildi. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu ama kendisini hissetmek istediği kadar soğukkanlı ve havalı görünebilirdi. Sonuçta bu Cade’di, en iyi çocukluk arkadaşı ve ergenlik döneminin en büyük aşkıydı. Onun etrafındayken nasıl rol yapması gerektiğini iyi biliyordu. Cade’in Emily’le çıktığı yıllarda bu konuda uzmanlaşmıştı.

Tess havalı bir şekilde, “Sanırım bu dağınıklık için buradasın,” dedi. Kesinlikle soğukkanlıydı.

“Komşun aradı. Evin ve bu dağınıklığın görüntü kirliliği olduğunu, gözünü yorduğunu düşünüyor. Ona katılmadığımı söyleyemem,” diyerek eve baktı, ellerini ceplerine soktu. Saçları sadece birazcık daha uzundu, uçları yakasına değiyordu. Bir kadının parmaklarını dolandırmak isteyeceği türden yumuşak görünüyordu. Bunu, hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiği için değil sadece bir kadın olduğu için fark etmişti.

“Bay Beck’e buranın en kısa sürede temizlenmesini sağla-

çağıma dair garanti verdim. Son zamanlarda her şey... Zor gidiyor.”

“Biliyorum. Sana bir uyarı ya da celp göndermeyeceğim ama Zim şikâyet etmek için aradı ve bunu saymak zorundaydım. Aynı zamanda senin ve ailenin nasıl olduğunu da görmek istedim.”

“İyiyiz.”

Eline dokundu, parmaklarını parmaklarında gezdirerek, “Emin misin?” dedi. Aynı şeyi çocukluklarında yüzlerce kez yapmıştı ama artık çocuk değillerdi. O zamandan bu yana on yıl geçmişti ve Tess ikisinin de bunu unutmamasını istiyordu.

Aralarında biraz mesafe bırakmak için kurumuş gül fidanının yanına geçerek, “Evet, uğradığın için teşekkürler Cade. İşe koyulmam lazım,” dedi.

“Tüm bu döküntüyü koyacak bir yere ihtiyacın var. Kamyonetim var, istersen bu akşam uğrayıp her şeyi alabilir, yarın sabah da çöplüğe götürebilirim.”

“Bu-”

Gertrude ön kapıdan dışarıya doğru, “Çok iyi bir fikir,” diye seslendi. “Neden akşam yemeği için uğramıyorsun? Güveçte et yapıyorum. Onu yedikten sonra bu iş için gereken enerjiye sahip olursun.”

“Bana rüşvet teklif etmene gerek yok, zaten yardım etmeyi teklif ettim,” dedi Cade sırtarak ve Tessa’nın kalbini her zaman hoplatan gamzelerini ortaya çıkararak.

Gertrude verandaya süzülerek, “Bu bir rüşvet değil, sadece bir akşam yemeği. Tabii eğer başka bir planın yoksa?” dedi. Noel Baba şapkası hâlâ kafasındaydı ve dudaklarına parlak kırmızı ruj

sürmüştü. Dışarı çıkmadan önce kendisine bir çekidüzen vermiş olmalıydı. Cade'in kadınlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Cade ağır bir şekilde, "Senin için iptal edemeyeceğim hiçbir planım yok Gertrude," dedi ve Tess ona vurmak istedi.

"Her zaman çapkındın Cade." Gertrude, Cade'in gülümsemesine, "Gel buraya ve sarıl bana seni çapkın!" diyerek karşılık verdi ve kollarını açtı.

Cade bir saniye bile tereddüt etmeden kollarının arasına yürüdü. Gertrude'la aralarındaki iletişim her zaman böyle olmuştu.

"Cenazede olamadığım için üzgünüm Gert. Kazayı öğrendiğimde çok geç olmuştu."

"Gelebilseydin orada olacağını biliyorum," diyen Gertrude bir kolunu Cade'in beline doladı. "Büyükannen Japonya'da olduğunu söyledi, arama kurtarma ekiplerini eğitiyormuşsun. Benim tatil anlayışıma pek uymuyor. Eğer iki hafta tatilim olsaydı Hawaii'ye giderdim."

"Geri döndüğüme ne kadar sevinsem de orada çok eğlendim." Koyu mavi bakışları yine Tessa'nın üzerinde sabitlendi. Gözlerinin kenarlarında geçen zamanı ve tozlu hatıraları işaret eden çizgiler belirdi. Tessa'nın boğazı, derinlere ittiğini düşündüğü anılarla tıkanmıştı. Onların bir daha hiçbir zaman gün yüzüne çıkmayacağını sanmıştı.

Gertrude, "Kasaba sana yeniden kavuştuğu için mutlu. Şerif yardımcın da iyi ama tabii ki senin yerini tutamaz. İçeri gelsene, sana verecek bir şeyim var," diyerek onu merdivenlerden yukarı eve sürükledi. Tessa'nın sonrasında bildiği tek şey geniş, kurumuş bahçenin ortasında yalnız başına kalakaldığıydı. Ne Cade

ne de Gertrude artık yoktu. Yalnızca Emily'nin ona bıraktığı çöp yığını ve boğazına oturan sert, sıcak yumru vardı. Sokağın karşısından Charlotte'ın kapısı açıldı ve beyaz saçları yatık, yaşlı yüzü kırışıklarla kaplı Zimmerman dışarı çıktı. Tessa'nın bakışını yakaladı ve bir an duraksadı ve ona doğru kaşlarını çatarak, “Şu pisliği temizle küçükhanım çünkü ona bakmaktan yorulmaya başlıyorum,” dedi.

Tessa ona gülümseyerek el salladı ve tüm dağınıklığı olduğu yerde bırakarak Emily ve Dave'in evine doğru yürüdü.

BÖLÜM 2

Cade, Rileylerin evinin dağınık salonundan geçerek Gertrude’u eskiden geniş bir yemek odası olan odaya kadar takip etti. Burası şimdi, yıllar önce madende yakılması gereken tozlu ıvır zıvırlarla doluydu. Emily ve Dave bu yeri *Oradan Buradan Antikalar* olarak adlandırırdı ama Şehir Çöplüğü daha uygun bir isim olabilirdi.

Ön kapı açıldı ve kapandı.

Gelen Tessa’ydı. Kızıl saçlar, çiller, menekşe gözler... Cade, Tessa’nın güzelliği karşısında şaşkınlığa uğramıştı ve onu yeniden görmenin kendisini bu kadar mutlu etmesine de çok şaşırmıştı. Ayak sesleri üst kata çıkan merdivenlerden geliyordu. Yer döşemeleri çatırdadı ve bir kapının kapandığını duydular. Anlaşılan o ki Tess onu gördüğüne aynı şekilde sevinmemişti. Gertrude birkaç tozlu eşyayı kenara iteledi ve antika dükkânını eski mutfaktan ayıran sürgülü kapıyla güreşerek, “Bir dakika bekle Cade, şu kapıyı açmam lazım,” diye homurdandı.

Cade, Gertrude’un Noel Baba şapkasının üzerinden uzanarak, “Yardım ister misin?” dedi ve kapıları iki yana iterek açtı. Kapının ardındaki oda küf ve toz kokuyordu ve havasız, nemli ve

rutubetliydi. Eski evin diğer tüm odaları gibi mutfak da tıka basa doluydu.

“Buraya girmeyeli epey olmuş olmalı Gertrude.”

“Dave burayı temizlemeyi ve yeniden iş görür bir mutfak haline getirmeyi planlıyordu. Kahve ve kurabiye gibi ufak tefek şeyler yapıp satmayı düşünüyorduk. Bilirsin işte.”

Gertrude eski çam ağacından bir masanın ve bir yığın döküm tavanın arasından yan yan geçti.

“Bunu hiçbir zaman yapamamış olması çok kötü. Bu iş, burayı adam edebilmemiz için bize biraz para getirebilirdi.”

Cade, Gertrude’un sesindeki alayı anlamamasını umarak, “Evet, çok kötü,” dedi. Dave Riley’nin milyonlarca planı vardı. Olmayan şey bunları gerçekleştirmek için gereken çalışma kabiliyetiydi.

Gertrude, keskin yeşil gözlerini kısarak, “Ölü birisini mi eleştiriyorsun?” diye sordu.

“Sadece seninle aynı fikri paylaşıyorum.”

“Doğru.”

Gertrude arkasını döndü ve parlak kırmızı Noel Baba şapkası arkaya sarkarak eski vitrine doğru yürüdü. Ahşap kısımlarının üstü kir tabakasıyla kaplanmıştı ve Gertrude cam kısımdaki tozları eliyle süpürdü.

“Burada olmalı.”

“Ne orada olmalı?”

Cade saatine baktı. Japonya’daki eğitimden sonra işinde ilk günüydü ve kaçırdığı çok fazla şey olmuştu. Apple Valley kadar küçük bir kasabada bile suç işlenmişti. Çalınan çiftlik hayvanla-

rı, kayıp evcil hayvanlar, bazı sarhoş vakaları, kanunsuzluklar ve aile içi şiddet ihbarları. Büyük şehirlerde yaşanan türden sorunlar değildi ama yine de onu meşgul etmeye yeterli şeylerdi.

“Miriam’ın meleği.”

Gertrude vitrinin kapağını açtı ve küçük bir melek figürünü aldı. Meleği zafer kazanmışçasına kaldırarak, “İşte burada,” dedi. Belki on beş santimetre uzunluğunda, avuçlarında bir kalp tutan, gözleri kapalı, huzurlu bir ifadeye sahip melek figürü, güzelliğini örtmeye yetmeyen bir toz tabakasıyla kaplıydı.

“Bu çok hoş.”

“Hoş mu? Çok daha fazlası. Bu tarih. Miriam Riley tarafından yapıldı ve tam öldüğü Noel akşamında tamamlandı. Bunu büyü-kannen Ida’ya götür ve ona, bunun belediye sarayında sergilen-mesi gerektiğini söyle.”

Gertrude, meleği Cade’e uzattı. Seramik ilginç bir şekilde sı-caktı. Meleğin yüzü çatlamıştı. Üzerindeki beyaz sır, yılların etki-siyle sararmıştı. Gerçekten de Apple Valley’nin ilk belediye baş-kanının eşi tarafından yapılmış olabilecek kadar eski duruyordu.

“Bunu bağışlamak istediğine emin misin Gertrude?”

“Şu an hiçbir şeyden emin olamadığım kadar eminim.”

“O zaman neden biraz daha beklemiyorsun? Bakalım, birkaç hafta sonra hâlâ bağışlamak istiyor olacak mısın?”

Meleği geri vermeye çalıştı fakat Gertrude başını, Noel Baba şapkası parlak turuncu saçlarından neredeyse düşecek kadar ke-sin bir şekilde salladı.

“Tess’e bakılırsa birkaç hafta sonra burada olmayacağız. Tess bunu, şu lanet olası çöp torbalarından birine atmadan alsan çok daha iyi olur.”

“Eğer bir şey çöpse, olması gereken yer o poşetlerden biri.” Tessa mutfak eşliğinde belirdi. Yüzü solgundu ve tuhaf renkli gözleri çukurlaşmıştı. Eğer Cade yanılmıyorsa üzerinde narin vücut hatlarının üzerinden geçerek tam kalçasının ortasında biten, ağarmış bir erkek kazağı vardı. Gertrude parmağını Tessa’ya doğru uzatarak, “Gördün mü? Kendisi tek kişilik bir çöp toplama ekibi gibi,” diye söylendi.

“Eğer burası bir çöplük olmasaydı-”

Gertrude Tess’in sözünü kesti. “Burası bir çöplük değil! Bir antika dükkânı. O yüzden de içerisinde antikalar olmalı. Cade, sen meleği Ida’ya götür. Eminim o bunun değerini benim yeğenimden çok daha iyi bilecektir.”

Apple Valley’nin belediye başkanı ve kasabanın tarih topluluğunun da başkanı olarak Ida bunun değerini tabii ki de bilecekti. Kasabamın tarihiyle alakalı olan her şeyle ilgilenir ve değer verirdi.

“Bunu ona götüreceğim ama olur da fikrini değiştirirsen onu nerede bulacağını biliyorsun.”

“Tess değiştirmedeği sürece ben de değiştirmeyeceğim. Onu yetiştirirken ne hata yaptım da ait olduğu yerde kalamayacak kadar rahatsız oldu bilmiyorum. Ama hayır kalamaz, şehir dışına taşınması lazım ve şimdi yetmiyormuş gibi beni ve Alex’i de yanında götürmek istiyor,” diye söylendi Gertrude.

“Ben de buradayım Gertrude.” Tessa alnını ovdu, parmakları uzun, tırnakları kısa ve ojesizdi. Cade en son duyduğunda Doğu Yakası’ndaki havalı bir iç tasarım firmasında çalışıyordu. Başarılı olmuş bir kasaba kızı... Bu, insanların Tess hakkında konu-

şurken söyledikleri sözdü. İnsanlar hakkında konuşmak Apple Valley'dekilerin çok sık yaptığı bir şeydi.

“Evet ve ben seni görmezden geliyorum,” dedi Gertrude sertçe. “Burada bekle Cade, meleği sarmak için bir şey bulup geliyorum.” Gertrude neredeyse turuncu saçları sinirden titreyerek odadan çıktı. Görünüşe göre Tess’le eski alışkanlıklarına dönmüşlerdi. Tartışmak, kavga etmek, tolaşmak, kafalarının diğine gitmek... Burada değişen hiçbir şey yoktu. Tessa, Apple Valley’de yaşadığı sürece neredeyse her gün aynı şeyleri yaşamışlardı.

Tess bu sefer kavga etmeye niyetli görünmüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve yanaklarıyla burnunu kaplayan çilleri, yüzündeki tek renkti. Kız kardeşini kaybetmişti ve ondan geriye yalnızca yıkıntı bir ev kalmıştı. Eğer söylentiler doğruysa aynı zamanda Alex’in de vasisi olacaktı. Bunlardan herhangi biri bile tek başına çok büyük bir yükü. Hele ki hepsi bir arada...

O yüzden Cade onun böyle görünmesine şaşırıyordu.

Tess yarım yamalak bir gülümsemeyle söylendi: “Gertrude tam bir antika.”

“Onunla konuşmamı ister misin?” diye sordu Cade, daha önce milyonlarca kez yaptığı gibi Tess’in koluna dokunarak. Fakat bu kez tüm vücudunu sıcak bir his kapladı. Bununla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

Sonuçta bu Tess idi.

Arkadaşı, kankası.

Daha önce arkadaşlıktan daha fazla bir şey hissebileceğini, etkilenebileceğini düşündüğü birisi değildi.

“Bir şekilde hallederiz. Yine de teşekkürler.”

Tess elini eski masanın üzerinde gezdirdi, elindeki pisliğe bakıp somurttu.

“Gerçekten yeniden işe koyulmam lazım. Yapmam gereken bir sürü şey var.”

“Bu akşam yardıma geleceğim. Bu sırada sen de kendini çok hırpalama.”

“Bunu yapmana gerek-”

“Biz arkadaşız Tess ve ailenin bir kısmını daha yeni kaybettin.”

“Arkadaştık. Bu çok uzun bir zaman önceydi.”

Haklıydı ama aralarında sadece birkaç adım varken bu çok da uzun bir zamanmış gibi gelmiyordu. Dün gibiydi.

Gertrude beyaz bir kutu ve birkaç renkli kaplama kâğıdını sallayarak yeniden odaya girdi.

“Hadi şu meleği paketleyelim de sen de bir an önce buradan çıkabil!”

Meleği çok hızlı bir şekilde sardı ve kutuya koyarak paketledi. Cade kutuyu aldı.

“Teşekkürler. Ida’nın bu bağıştan çok memnun olacağına eminim.”

“Teşekkür etmene gerek yok. Ona sadece buna iyi bakıldığından emin olmasını söyle. Haydi gel seni yolcu edeyim.”

Gertrude onu kolundan tutup çekti ve Cade de buna ayak uydurdu çünkü yapacak bir sürü işi vardı. Ama bir yandan da kalmak istiyordu. Sadece Tessa’yla konuşarak birkaç dakika daha geçirebilmek istiyordu. Bu güzel kadının içinde bir yerlerde küçükken takıldığı erkek Fatma vardı. Onu bir bulabilse hiçbir

elektriklenme, hiçbir alev kalmayacaktı. Cade dağınık bahçeden çıkarken Gertrude seslendi:

“Unutma, seni saat altı buçukta bekliyoruz.”

Cade, “Ev yemeğini unutacak değilim Gertrude,” dedi gülümseyerek ve kapıyı kapattı.

Derin bir sessizlik çökmüştü, mahalleli Cade’in yaşından bile daha fazla zamandır yaptığı gibi hiç acele etmeden, sakince işleriyle meşguldü. Charlotte Garrison mahalledeki tek gençti. Büyükannesinin evi miras kalınca Doğu Yakası’ndan buraya, eski bir Chevrolet, küçük bir valiz ve kasabaya dedikodu malzemesi olmaya yetecek bir gizemle transfer olmuştu.

Cade, meleşti arabasına yerleştirirken onun evine baktı. Charlotte camdan el sallayarak kendisine beklemesini işaret etti. Birbirlerinden pek hoşlanmamaları kötü olmuştu. Darla’nın aksine Charlotte, onun yoğun programını pek önemsiyor gibi durmuyordu. Yine de Cade ve Charlotte yalnızca iki kez çıkmışlardı. Darla ile Cade ise altı yıl evli kalmışlardı ve bu, Darla’nın şikâyet edecek şeyler bulması için gerekenden daha fazla bir zamandı.

Charlotte’ı bahçesinin ortasındaki koca ağacın kurumuş dallarının altında, ona doğru yürürken süzülen bedenini izleyerek bekledi. Kilo vermişti, mükemmel hatları giydiği bol kotu, kazağı ve üzerine taktığı önlük altında gizlenmişti.

“N’aber Charlie?”

“Biraz zencefilli kek isteyebileceğini düşündüm,” diyerek folyoya sarılı bir bütün keki ona uzattı. Cade kekin baharatlı şekerli kokusunu kokladı.

“Kendine hiç ayırdın mı?” diye sordu Cade endişeyle çünkü

çok solgun görünüyordu ve kıyafetleri üzerinden sarkıyordu. Sevgili olarak birbirlerine uygun değillerdi ama arkadaş olabilmışlerdi ve bu Cade için önemliydi.

“Bir orduya yetecek kadar ayırdım,” diyerek keki ona uzattı.

“Bu biraz yedin mi demek oluyor?”

“Ah, yeme alışkanlıklarım hakkında endişelenmeyi bırakır mısın Cade?” dedi ve Cade’in yanağını okşayarak gülümsedi. Avuç içleri çok çalıştığını kanıtlar şekilde soğuk, kuru ve sertti.

“Biraz daha kilo verirsen sert bir rüzgâr seni uçurabilir.”

“Bunun için endişelenmeye gerek yok bence,” diyerek her yakınlaştıklarında yaptığı gibi uzağa baktı. “Görünüşe göre Oradan Buradan Antikalar’da temizlik yapıyorlar.”

“Öyle görünüyor.”

“Zim bu dağınıklıktan hiç memnun değil.”

Charlotte yüzüne düşen saçlarını geri taradı ve bu, şakağın-daki yara izini ortaya çıkardı. Cade daha önce bir kez ona bunu sormuştu ama anlatılacak çok bir şey yoktu. Çocukken olan bir kaza demişti sadece. Bir kaza olmalıydı. Yara izi kalın ve derindi, koyu saçlarının arasında kayboluyordu.

“Zim hiç herhangi bir şeyden memnun oluyor mu ki?”

“Bu konuda haklısın. Şu kasabada bulunduğum yedi aydır o adamı gülümserken on iki defadan fazla görmüş olabileceğimi sanmıyorum.”

“On iki kez, birçoğumuzun hayatı boyunca Zim’i gülerken gördüğünden çok daha fazla. Sanırım sana karşı bir hassasiyeti var.”

Charlotte gülümseyerek, “Bu yalnızca ona yemek yaptığım için,” dedi.

“Zim’i mutlu etmenin yolu bu demek? Bu sırrı herkese yaymalıyım. Rileylerde bir süre önce olan kavgayı duydu mu?”

“Duymamak mümkün mü? Zim ve Gertrude düşman iki sokak kedisi gibiydiler. Tessa ikisini de öldürmek ister gibiydi.”

Cade, çok doğa bir refleksle Tessa’yı savunmaya geçerek, “Çok da haksız sayılmaz,” dedi.

“Kesinlikle. Evi satmayı düşündüğünü duydum.”

“Öyle görünüyor.”

“Eğer satarsa yazık olacak, sence de öyle değil mi? Kasabada hâlâ bir Riley yaşıyor ve bence o ev her zaman onlardan birine ait olmalıymış gibi.”

“Ev Tess’e miras kaldı, karar onun.”

Yine de kabul etmeliydi ki o evin Apple Valley’nin ilk belediye başkanıyla alakası olmayan birisine ait olması fikri ona da garip geliyordu. Rileyler kasabada bir efsaneydi ve o evin başka bir aileye ait olduğunu görmek, bir devrin sona ermesini görmek gibi bir şeydi.

“Haklısın ama yine de umarım satmaz. Neyse, ben içeri girsem iyi olacak. Yarınki kadınlar kulübü çay toplantısını ben hazırlıyorum. Üç çeşit sandviç ve iki çeşit çörek.”

“Keşke kadın olsaydım.”

“Kadın olsaydın kasabada bu duruma üzülecek bir sürü kadın tanıyorum.” Charlotte öpücük attı ve eve döndü.

Cade, Charlotte giderken onu izlemekten kendisini alamadı. Kilo vermişti ama hâlâ güzel hatlara sahipti ve o da bir erkek olarak bunu beğeniyordu.

Sarı bir okul servisi gelip Cade’in arabasının arkasında durdu.

Kapıların açılmasını izlemek için bekledi, saniyeler sonra Alex Riley görüldü. Sıska omuzları öne düşmüştü ve başı sakince sallanıyordu.

Zavallı Alex Riley. Cuma gecesi özel yemeklerinde, Rileyleri her gördüğünde platin saçlı kadınlar böyle derdi. Artık Alex'in anne ve babasını kaybettiğini fısıldayacaklardı birbirlerine.

“Hey Alex. Ne var ne yok?”

Alex ayaklarını sürüyerek geçti, nefesi hırıltı halindeydi. Saçları kızıldı ve gözleri aynı annesinin gözleri gibi açık maviydi.

“Eve gidiyorum,” diye mırıldandı Alex kapıyı açıp bahçeden içeri girerken.

Alex, Cade'in oğlu olsaydı elini omzuna atarak onunla dağınık verandaya yürürdü.

Bu fikir eskisi kadar acıtmıyordu.

Cade, servis uzaklaşana kadar bekledi ve sonra arabasına binerek merkeze doğru yola koyuldu, Miriam'ın meleği yolcu koltuğunda duruyordu.

Cade'in arabası gözden kaybolunca Tessa da camdan uzaklaştı. Tanrı'ya şükür ki tozlu perdelerin arkasından onu izlediğini görmemişti. Onun Charlotte'la olan konuşmasını izlemiyordu, tabii ki Alex'in servisini bekliyordu. Charlotte ve Cade yalnızca onun görüş alanında kalmıştı ve onları görünce arkasını dönmeye gerek duymamıştı.

Ön kapı açılıp kapandığında ve ahşap merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duyduğunda, “Tam bir aptalsın Tess,” diye söylendi. Alex. Bütün bir hafta olduğu gibi direkt odasına gidiyordu. Bir çöp poşetini açıp bir yığın eski kıyafeti içine atarken

kalbi sızladı. Gertrude tabureye yeniden tünedi ve sigarasını sallayarak, “Ona bakmak için yukarı çıkmayacak mısın?” diye sordu.

“Evin içinde sigara içme Gertie. Alex için zararlı.”

Tess, Gertrude’un sorusunu duymazlıktan geldi. Çünkü yukarı çıkmak istemiyordu ve bu yaptığının doğru olmadığını biliyordu. Gertie sigarasına baktı, sanki sigara kendi kendisine eline tırmanmıştı ve kendi kendini yakmak üzereymiş gibi kaşlarını çatı.

“Biliyor musun, Alex doğduğundan beri geçen haftaya kadar bir sigara bile içmemiştim.”

“Şimdi içmen Emily’yi geri getirmeyecek.”

“Alex’ten kaçman da öyle. Yukarı gidiyor musun, gitmiyor musun?”

“Yalnız başına daha mutlu.”

“Onunla biraz zaman geçersen bunu söylemezdin.”

“Hayatındaki bütün Noel’lerde yanındaydım ve onunla zaman geçirdim.”

“Yani bu ne kadar demek oluyor? On yılda yüz saat falan mı? Bunun için yılın teyzesi ödülü falan mı bekliyorsun?” Sigarayı ortadan ikiye kırdı ve dışarı fırlattı.

“Ben sadece hayatımı geri istiyorum.”

“Eminim ki Emily ve Dave de isterdi. En azından hayattasın ve nefes alabiliyorsun. Benim dışarı çıkmam gerekiyor. Adele ile on dakika içinde kuaför randevum var. Geç kalırsam kızabilir. Bir saat sonra görüşürüz.”

“Ama-”

Artık çok geçti, kapı kapanmıştı bile. Ev sessizliğe büründü.

Yeğeniyle yalnız kalmıştı ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Alex'i seviyordu. Evet seviyordu. Kızıl saçlarını ve mavi gözlerini gördüğü ilk andan beri seviyordu. *Emily'nin gözleri*. Tess onlara bir kez daha bakabilmek için her şeyini verirdi.

Yukarıdan müzik sesi gelmeye başladı. Taze çimenlerin üzerine binlerce yağmur damlasının düşüşü gibi bir tondtu. Yumuşak, tatlı ve hüzünlü. Tess, loş ve kalabalık odadan geçerek yukarı doğru takip etti.

Emily çok güzel bir iş çıkarmıştı. Geniş, aydınlık odalar ve koyu ahşap işleri. Victoria Dönemi tarzıyla desteklenmiş desenli ahşap yer döşemeleri ve Kraliçe Anne tarzı mobilyaların bütünlüğü. Çok süslü veya abartılı hiçbir şey yoktu. Geniş bir mutfak ve oturma odası, küçük küçük odaları birleştirerek oluşturulmuştu ve yatak odalarına giden geniş bir koridor vardı.

Alex'in kapısı kapalıydı. Tess bunu yalnız kalmak istediğinin bir işareti olarak düşünebilirdi. Bunu yapmak istiyordu ama Alex, onun sorumluluğundaydı ve kalbinin kırıklığını odasından gelen müzik sesinden anlayabiliyordu.

Kapıya tıkladı.

Biraz bekledi ve sonra kapıyı açtı.

Müzik çetresini sararak onu Alex'in yarattığı dünyanın içine çekti. Başını piyanoya yaslamıştı ve parmakları, sararmış fildişi tuşların üzerinde geziniyordu. Uzaktaki duvarın karşısında çift kişilik bir yatak vardı, mavi çarşaf, battaniyeler ve yastıklar düzenli bir şekilde duruyordu. Odadaki her şey temiz, düzenli ve maviydi. Duvarlar, perdeler, koyu ahşap parkenin üzerindeki halı. Hatta piyano bile soyulmuş ve parlak camgöbeğine boyanmıştı.

Camdan gelen ışık piyanonun yüzeyinden yansıyor ve Alex'in yüzüne vurarak gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını ısılatıyordu. Tessa daha önce onu ağlarken hiç görmemişti. Ne doğduğu gün ne de Gertrude'un yüzüne vurduğu o yüz saat boyunca. Cenazede bile.

"Alex?" Omzuna dokundu.

Alex çalmaya devam etti, omuzları çöktü, gözlerini kapattı. Eğer onu çok sevmeseydi Alex'i kendi haline, müziğiyle baş başa bırakabilirdi ama onu çok seviyordu ve bunu yapmak düşündüğünden çok daha zordu.

"Sorun ne Alex? Aileni mi özlüyorsun? Ağlamanın sebebi bu mu?"

Hüzünlü müzik devam etti ve her tuş sesiyle, o tuşlara düşen her gözyaşı damlasıyla kalbi daha da kırıldı. Kıbarca ellerini tutarak piyanoyu kapattı. Sağır edici bir sessizlik vardı ve belirsizlik, yüreğinde fırtınalar kopmasına sebep oluyordu.

"Kendini hasta edeceksin canım." Haklı mıydı, haksız mıydı? Bilmiyordu çünkü bu yabancı bakışlı, bakır saçlı çocuğu tanımiyordu.

Alex sessiz bir şekilde, "Ev," dedi. O kadar sessizdi ki Tess onun gerçekten konuşup konuşmadığından emin olamıyordu. Yanağına dokunda ve gözlerine baktığında içi titredi. Bunlar aynı Emily'nin gözleriydi. Bunu doğru bir şekilde yapmak istiyordu.

"Efendim?"

"Evim." Alex'in sesi acıklı, çatlak ve yumuşaktı ama yine de onu net bir şekilde duymuştu.

Evdeki işleri bir an önce bitir, diye düşündü Tess. Sonra da

buralardan git. Alex'in burada kalmak istiyor olduğunu bilmiyormuş gibi davran.

Alex'in parmakları piyanonun kapağına değdi, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülürken bakışları Tess'teydi.

Tess boğazı düğüm düğüm bir şekilde konuşmaya çalıştı. "Anlıyorum, burası *senin* evin. Burada kalacağız tamam mı? Kalacağız, söz veriyorum." Piyanonun kapağını açtı, böylelikle Alex'in parmakları yeniden tuşlarla buluştu. Sadece bir anlık bir tereddüdün ardından yeniden aynı hüzünlü melodiye çalmaya başladı.

Tess, onun için, Emily için ve Dave için ağlamak istedi. Hatta belki kendisi için de çünkü artık Annapolis'e asla dönemezdi. Neyi varsa satmalı, istifa etmeli ve...

Sonrası neydi?

Bir içmimar olarak Apple Valley'de iş mi bulmalıydı?

Bu asla olmayacaktı.

Öte yandan da düşünmesi gereken bir yeğeni vardı. Emily ve Dave hayat sigortası yaptıracak türden insanlar değillerdi. Bütün varlıkları bu ev ve onun içindeki eşyalardı. Alex'in terapisi pahalıydı. Başka hiçbir şey için yeterli paraları yoktu. O yüzden belki de bu, ellerinde olanla yapabileceklerinin en iyisiydi. Tessa, hayal kırıklığının bakış açısını değiştirmesine izin verdi ama uğrunda çok çabaladığı bir hayatı vardı. Bir hayatı vardı.

Şimdi ise Alex, Gertrude ve içi kimsenin istemediği ıvır zıvırla dolu eski bir ev vardı.

Her şey düzelecek. Alex'i müziğiyle bırakıp odadan çıktığında Tess, Emily'nin bunu söylediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

BÖLÜM 3

Max Stanford sanki oranın sahibiymiş gibi Cade'in ofisine girdi. Üniforması mükemmel dikilmiş, ayakkabıları parlatılmış, saçları güzelce şekillendirilmişti. Aynanın karşısında saatler harcamış gibi görünüyordu.

"Merhaba patron, çıkıyor musun?"

Cade onu bu kadar sevmeseydi prensiplerine göre küçük görebilirdi.

"Evet, bir dakika içinde."

"Mesain yarım saat önce bitti."

Max kollarını bağladı, kapıya yaslandı. Ülkenin en zorlu olaylarından bazılarında görev almış, Los Angeles'tan tayin olmuştu. Beş yıl önce kız arkadaşının peşinden Doğu Washington'a gelmeden önce Los Angeles Polis Departmanı'nda cinayet amirliğine yükselmişti. İki sene önce ayrılmışlardı ama Max buralarda kalmıştı.

"Ne zamandan beri benim çalışma saatlerimi takip eder oldun?"

Cade üzerinde çalışmakta olduğu dosyayı kaydederek bilgisayarını kapattı.

“Gertrude McKenzie ve yeğeniyle yemek yiyeceğini duyduğumdan beri.”

Cade saate bakarak, *geç kalmak üzere olduğum bir yemek*, diye düşündü. “Anlaşılan Ida’yla konuştun.”

“Onun kiracısıyım o yüzden bu garip bir şey değil,” dedi Max umarsızca.

“Bunu bana taşıman garip. Bir sorun mu var?”

“Ida benden şu kendisine verdiği melek için bir vitrin hazırlamamı istedi. Bu senin yüzünden oldu.”

“Bu tamamen senin suçun. Büyükanne güzel yüzünden başka marifetlerin de olduğunu asla belli etmemeliydin.”

Max gülümsedi. “Benim güzel yüzüm senin çirkin yüzüne kıyasla bu sabahki nişan atışında çok daha iyi bir iş çıkardı. Yoksa bunu unutmuş muydun?”

“Beş yıldır ilk kez beni geçtin. Bunun çok da övünülecek bir şey olduğundan emin değilim.”

“Ne yani? Yüzüme hiçbir şey fırlatmayacak ve bunu bahane etmeyecek misin?”

“Ben bahaneler bulmam, Stanford.”

Ayağa kalktı, boyun ve sırt kaslarını gevşetti. “Ama eğer senin bir bahanen varsa...”

“Boş versene. Övünme hakkımı sonuna kadar kullanacağım ama konuşmak istediğim şey bu değil. Bence, eğer ben Ida için bu vitrini hazırlamayı kabul etmeseydim sen bunu yapmak zorunda kalacaktın.

“Ee? Ne istiyorsun?”

“Geçen gün Oradan Buradan Antikalar’dan çıkarken gördüğüm o kıvılcık saçlı fıstıkla bir randevu istiyorum.”

“Tess’le mi?”

“Eğer Tess, Gertrude’un yeğeniye evet. Bu akşam onlara yemeğe gittiğin için benim için bir iyilik yapabilirsin diye düşündüm.”

“Unut bunu.”

Cade ayaklandı, kapının yanındaki askıdan ceketini aldı.

“Kendisinin yasak bölge olduğunu mu söylüyorsun yani?”

Öyle mi diyordu? Cade, Tess’in koluna dokunduğu zaman hissettiği ani ısı ve şok dalgasını hatırladı. Ok saplanması gibi aniydi. Uzun bir uçuş sonrası yaşadığı yorgunluktan kaynaklanan saçma bir şeydi. Eski bir arkadaşlıktan başka bir anlamı yoktu.

“Sadece kendisinin eski bir arkadaşım olduğunu ve onu Cascades’ten buraya kadar her kadının kalbini kırmış bir adamla buluşturmayacağımı söylüyorum.”

“Bu çok sert oldu, Cade.”

“Kesinlikle. Şimdi çıkmam lazım, yarın görüşürüz.”

Cade dark koridordan geçerek eskiden üç hücre olan lobiye geldi. Eski tuğla işçiliği ve parmaklıklı yüksek pencereler eski zamanların hissini veriyordu. Yenilenmiş bina hâlâ tarihi ihtişamını koruyordu. Odanın köşesinde büyük bir Noel ağacı vardı; gümüş simler ve şehirdeki insanların Spokane şehir merkezdeki bir evsizler sığınağına bağışladığı renkli hediye kartlarıyla süslenmişti. Bu, Emma Bradley’nin fikriydi ve çok iyi bir fikirdi. Baharda telsizci olarak tamzamanlı işe alındığından beri böyle birkaç güzel fikri olmuştu. Masasının kenarında duran kahve makinesi ve tam onun yanında duran kurabiye tabağı da bunlara dahildi. Cade geçerken bir kurabiye kaptı.

“Çıkıyor musun Şerif?”

Emma bilgisayarından kafasını kaldırmadan sordu. Polis okulunu cezai adalet derecesiyle bitirmiş bir yeni mezundu. Hukuk fakültesine devam etmeyi planlamıştı ama hasta babasına bakmak için Seattle’dan dönmek zorunda kalmıştı.

“Evet, sen de çıkmalısın.”

“Evet ama eve gitmek en son yapmak isteyeceğim şey. Babam doktorun ona yeni verdiği ilaç hakkında söylenip duruyor. Bunun onu zehirlediğini düşünüyor.” Burnunu ovdu, grimsi mavi gözleri çukurlaşmıştı.

“Yeni bakıcı nasıl?”

“Babam onun bir mafya tetikçisi olduğunu düşünüyor. Neyse ki Jake bunu pek umursamıyor. Umarım bir süre daha bizimle olacak. Ben bir süre daha ilgilenemeyeceğim çünkü.” Kahverengi düz saçlarından bir tutam çekti. Ürkek ve tatlı bir kızdı. On kardeşin içinden en genci oydu ve babası Rick’e Alzheimer teşhisi konduğunda eve dönecek kadar umursayan tek kişiydi.

“Eğer izne ihtiyacın varsa, alabilirsin.”

“Ücretsiz izin faturaları ödemeyecek Cade.”

“Bir şekilde halledebiliriz.”

Cade’in önerisini kafasını sallayarak reddetti.

“Aldığım parayı hak ederek kazanmazsam rahat edemem. Ayrıca burada olmak çok daha kolay... Şimdilik her şey yolunda, önemli olan da bu.”

“Dediğim gibi eğer bu durum değişirse bir şekilde hallederiz.”

“Yani yapmadığım işler için bana maaş vermeyi deneyebilirsiniz.”

“Kurabiyelerle bana geri ödeyebilirsin.”

Tabaktan bir kurabiye daha aldı ve çıktı. Cevap vermesine fırsat tanımamak daha iyiydi. Çalıştığı insanlar ailesi gibiydi ve Cade kendi başmın çaresine bakmak için yetiştirilmişti. Soğuk hava içine işledi, kasabanın gürültüsü etrafını sardı. Arabasına binerken birkaç kişi selam verdi. Gülümseyerek el salladı ama durup muhabbet etmek istemedi. O anda yapılacak en doğru şey McKenzie kadınlarına yardım etmek gibi duruyordu ama Rileylerin eski evine geri dönmeyi pek de istemiyordu.

Çocukken arkadaşı Dave ile yeterince zaman geçirmişti. Yaşlı Riley’yi rahatsız etmemek için fısıldayarak odalara girip çıkarlardı. Kasabanın kurucusunun torunu ve ailenin reisi olan Dean Riley, Apple Valley’nin sevilen ilk belediye başkanı Daniel Riley’nin iş ahlakına veya toplum görüşüne sahip değildi. Aslında, Cade’in hatırladığı kadarıyla Dean huysuz ve yaşlı bir cimri olarak bilinirdi.

Ölümünden hemen sonra bir efsane haline geldi.

Cade’in hayal ettiği gibi bir efsane değildi. Yaşlı adam, kasaba halkının hâlâ onun servetini kasabada bir yerlerde sakladığına inandığını bilse muhtemelen çok gülerdi. Cade bu hikâyeye hiç ihtimal vermiyordu ama inanan define avcıları ve mezarlık hırsızları yüzünden buna çok zaman harcamıştı.

Kamyoneti çalıştırdı ve ana caddeden aşağı doğru sürmeye başladı. Bütün binalardan Noel ışıkları sallanıyordu. Ağaçlarda çok daha fazla ışık parlıyordu ve Riley Parkı’nın ortasında duran süs havuzunun sakin yüzeyine yansıyordu. Bir zamanlar orada olan bahçelerin izleriyle mükemmel bir manzaraydı. Havuzun

karşısındaki tümsekte olan küçük kilise bile parılıyordu. İsa'nın doğumunu simgeleyen tablo altın sarısı ışıklarla çevrelenmişti.

Burası Cade'e eski bir arkadaşı gibi tanıdıktı, parkın her yerini seviyordu. Elbette yıllardır gezmişti, okyanus ötesi yerlere gitmiş askeriyede çalışmıştı ama nereye giderse gitsin Apple Valley onun eviydi. Merkezin dışına doğru daralana kadar çift şeritli anayolu takip etti. Evler eski ve görkemliydi, çok daha büyüklerdi. En büyüğü ise Rileylerinkiydi. Kasabanın gürültüsünden bir mil uzakta bir buçuk hektar.

Park edip kamyoneti durdurdu. Neredeyse her pencerede ışık vardı ve kurumuş bahçe çimlerini aydınlatıyordu. Ön kapıda KAPALI levhası asılıydı ve Emily'nin beş yıl önce astığı büyük dükkân bayrağı, verandanın kirişlerinden birinden düşmüş, üzerindeki harfler kızgın yaz güneşinden ve çetin kış soğğundan solmuştu. Cade kapıyı çaldı ve çalar çalmaz Gertrude açtı. Aptal Noel Baba şapkası başından sarkıyordu. Canlı turuncudan solmuş pembeye dönen saçlarını örtmüyordu bile.

“Yeni tarzın mı Gertrude?”

“Yeni tarz mı görmek istiyorsun? Yarın Adele'in dükkânına bir uğra ve onun yeniden şekil verdiğim yüzüne bir bak.”

“Bunu görmezden gelemeyeceğimi biliyorsun değil mi?”

“Peki bunu mu görmezden gelebilirsin?” Saçlarına dokundu ve gözlerini devirdi.

“Ne oldu?”

“Canını sıktım, olan şey bu. Randevuya beş dakika geç kaldım. Saçlarımdaki eski boya yüzünden olduğunu falan söylüyor, kaza olduğunu iddia ediyor. Yarın sabah düzelterekmiş. Ben

onun saçına bir daha dokunmasına izin verirmişim gibi. Hadi ama, eğer yemek yiyeceksek bir an önce girsek iyi olur.”

Cade onu takip etti. Çiçekli duvar kâğıdı duvardan soyuluyordu. Eski halının kenarları basılmaktan katlanmıştı. Görünüşe göre Cade burada oynadığı zamandan beri hiçbir şey değişmemişti. En azından iyiye giden hiçbir şey yoktu. Her şey sadece biraz daha eski, biraz daha tozlu ve kullanmak için biraz daha kötü bir hal almıştı. Bir yığın eski püskü şeyle dolu dağınık bir avlu... Avluya açılan üç kapı vardı eskiden ama şimdi yalnızca mutfakla karışık oturma odasına giden bir kemer vardı. Burası dağınık değildi. Sadece rahat mobilyalar ve temiz ama demode eşyalar vardı. Mutfak bölgesine yakın bir yerde küçük yuvarlak bir masa vardı, Gertrude onu işaret etti.

“Geç hadi otur bir yere. Tess! Alex! Haydi yemek vakti.”

Masanın üstüne çok güzel kokular gelen bir güveç koydu ve söylenerek buzdolabına yöneldi. Alex’le birlikte odaya giren Tess bunu görünce sordu:

“Bu tavırların Cade’e değil, değil mi?”

“Ne tavrından bahsediyorsun?”

Gertrude masanın üzerine bir kâse salatayı bırakıp yeğenine bakış attı.

“Saç randevundan geldiğinden beri söyleniyorsun.”

Tess, Alex için bir sandalye çekti ve bu sırada vücudu, oturmakta olan Cade’e epey yaklaşmıştı. Cade o etkiyi ve sıcaklık dalgasını tekrar hissetti ve başka yöne baktı.

“Eğer söylenmek istersem söylenirim. Bu yaşta bu kadar hak-kım var.”

Gertrude, Alex'in yanındaki sandalyeye oturdu.

"Bu akşam güveçte et var tatlım. Benim güvecimi çok seversin."

Alex boş elini masanın üstüne koydu ve çizilmiş kaplamanın üzerinde parmaklarını oynattı. Gertrude'un tabağına koyduğu etle ilgilenmiyordu. Tess yağ sürdüğü ekmeği Alex'in elinin yanındaki peçeteye koyarken mırıldandı sadece. Yüzü endişeyle gerilmişti. Gözlerinde kırmızı halkalar oluşmuştu. Alex'in eline bir çatal tutuşturdu. "Hadi ama canım, bir şeyler yemelisin." Alex küçük bir havuç parçası alıp dalgın dalgın çiğnedi. Boş boş uzağa bakıyordu.

Zavallı çocuk. Cade, Alex Riley hakkındaki dedikoduları dinlememeye çalışmıştı ama Ida ve haramilerini görmezden gelmek çok zordu. Darla gittiğinden beri her pazartesi onun evinde toplanır, haftanın dedikodusunu yapmaya degecek olaylarını konuşurlardı. Cade'in buzdolabında altı düzine kadar folyolanmış yemek ve Apple Valley'de yaşayanlarla ilgili bir yığın dedikodu vardı.

Güveciyle oynadı. Saatin yumuşak tik takları ve gümüş yemek takımlarının tabaklarda çıkardığı sesler vardı sadece. Evde ağır ve kasvetli bir hava vardı, Cade sessizliğe alışkın değildi. Beş kardeşi vardı ve büyüyüp de ailesinin evinden ayrılana kadar hiç sessiz bir anı olmamıştı. Şimdi bile sessizliği tercih etmezdi. O yüzden bu sessizliğe bir son vermek için konuşmayı denedi.

"Beyzboldan hoşlanır mısın Alex?"

Alex yemek üzere olduğu havuç parçasıyla duraksadı, gözleri bir an Cade'e kaydı ve sonra tekrar uzaklara bakarak sessizce cevapladı. "Piyano." Sesi paslanmış rüzgâr çanları gibiydi.

“Öyle mi? Ben de eskiden piyano çalardım.”

Bu, bir milyon yıl önceydi ama eğer bu konu Alex’i konuşturacaksa, Cade bir şeyler uydurmayı deneyebilirdi. Ida’ya bakılırsa Alex hiç konuşmazdı, hiç arkadaşı yoktu. Boş kafalı iki ebeveyn, çok bilmiş bir teyze ve bu eski Riley evinden başka pek bir şeyi yoktu. Belki de artık ev onun bile olmayabilirdi.

Gertrude ağzı patatesle dolu bir şekilde sordu: “Sana verdiğim meleği Ida’ya götürdün, değil mi?”

“Götürdüm. Şimdiden Rileylerden birkaç akrabayla görüşmeler ayarladı bile. Meleği sergilemeden önce hikâyesini kanıtlarla destekleyip destekleyemeyeceğini görmek istiyor.” Ida böyleydi, ayrıntılara çok takılırdı.

Gertrude söylenmeye başladı. “Tüm yapması gereken benimle konuşmak. Bu hikâyeyi Dave’in kendisinden dinledim. Miriam’ın meleği yaptığını söyledi ve bundan şüphe etmek için hiçbir sebep yok. Rileylerin evinin nasıl satışa çıkarıldığını, yerle bir edildiğini görmek-”

Tess, Alex’e bakarak Gertrude’un sözünü kesti. “Gertrude! Sırası değil.”

“Ne zaman bu konuyu açsam böyle söylüyorsun.” Gertrude söylendi ama o da Alex’e baktı ve bu sessiz çocuğu görmek onu yumuşattı.

Alex çok sessiz bir şekilde, “Doydum. Kalkabilir miyim?” diye sordu. O kadar sessizdi ki Cade onu zor duydu.

“Hiçbir şey yemedin ama Alex,” dedi Tessa ama ayağa kalktığında onu durdurmaya çalışmadı. Alex odadan çıktı, yaşına göre küçük ve siskaydı, odada gözden kayboldukça dar omuzları daha da düştü.

Kapı kapandığı gibi Tess, Gertrude'a kızdı. "Bir dahaki sefere konuşmadan önce düşün Gertie."

"Onu buradan götürmeyi planladığını bilmiyor mu sanıyorsun? Sevdiği her şeyi alacağını anlamadığını mı sanıyorsun? Çocuk otistik olabilir ama aptal değil!"

"Onu hiçbir yere götürmüyorum."

Tess aniden ayağa kalktı, Alex'in ve kendisinin tabağını alıp mutfığa gitti. Tabaktakileri çöpe boşalttı. Omuzları gergin sırtı dikti.

"Ne demek onu götürmüyorsun? Evi temizliyorsun, satılığa çıkartıyorsun. Ya ne yapacaksın? Çocuk ve benim için bir kulübe alıp kendi hayatına geri mi döneceksin?"

"Bunu sonra tartışsak?"

Tessa, Cade'in beklediği kadar sinirli değildi. Tessa gençken Gertrude ile düşman iki sokak kedisi gibi tartışırlardı. Bu genellikle Tessa'nın büyük bir hayali yüzünden olurdu. Apple Valley'yi terk etmek ve ailesini geride bırakmak gibi. Bu Cade'in asla istemediği bir şeydi ama onun teyzesine karşı duruşunu her zaman takdir ederdi, bu yüzden de onu destekler ve cesaretlendirirdi. Bu kez yalnızca arkasına yaslanıp dinledi. Artık tartışmalarına karışması için çok zaman geçmişti ve o da Tessa gibi sabrın ve sessizliğin gücünü öğrenmişti. Gertrude sinirden neredeyse saç telleri titreyerek ayağa kalktı.

"Bu ne demek oluyor? Bu benim de hayatım, o yüzden beni bundan koparmak gibi bir planın varsa bana da söylesen iyi edersin."

"Hatırladığımı kadarıyla bu sabah evdeki eşyaları listelemek ve bir emlak ofisiyle görüşmeyi konuşmak için sana uygun zama-

nı sorduğumda bana, ne bu ev ne de Alex hakkındaki planlarıma karışmak istemediğini söylemişti. Aslına bakarsan eğer odana girer veya o ıvır... *değerli koleksiyon eşyalarından* birine dokunursam beni akrabalıktan reddetmekle tehdit ettin.”

Tess sakın bir şekilde konuşmuştu ama gözlerinden ateş çıkıyordu ve sesinde de eski Tess’in izleri vardı.

“Bak Tess beni dinle-”

“Bunun için zamanım yok Gert. Yapmam gereken işlerim var. Emily ve Dave’in dağınıklığı kendi kendini temizlemeyecek. Sen yemeğine devam et Cade, ben seni dışarda bekleyeceğim.”

Tess ağır adımlarla yürüdü ve lanet olsun ki Cade kendisini onu izlerken bulmuştu. Gertrude hırladı.

“Tess’i süzmeyi bırak, Cade.”

“Sen de şu tavrını bırak, Bayan Gertrude.”

“Ben hiçbir tavır yapmıyorum.”

“O zaman neden az önce yeğenini kaçırdın?” Gertrude’un dili sivriydi ve hiç düşünmeden konuşurdu. Emily de böyleydi. Gençken bunu pek umursamazdı, umurunda olan tek şey okulun en çekici kızının yan komşusu olduğuydu. Genç, ergen ve aptaldı. On iki yaşından on sekiz yaşına kadar bu böyleydi.

“Ben kaçırmadım, kendisi kaçtı. Her zaman yaptığı gibi.”

“Sen evi satmak ve taşınmak konusunda üzerine gidene kadar kaçmamıştı.”

“Soğutmadan yemeğini ye.” Soğuk bir şekilde emir verdi Gertrude, kaşlarını çatı. Fakat bu kızgın ifade gözlerindeki endişeyi gizlemeye yetmiyordu. Noel Baba şapkasını düzeltip otururken ellerindeki titremeyi saklayamadı. İnatçı bir yaşlı olabilirdi ama

ailesini severdi. Cade onun kemikli omzuna dokundu. Bu, onun kaşlarını iyice çatmasına sebep oldu. “Endişelenme Gertrude.”

“Endişelenmiyorum, sadece hayatımm altüst olması hoşuma gitmiyor.”

“Tess yalnızca doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor.”

“Beni sahip olduğum tek evden atmaya çalışıyor, yaptığı tek şey bu.”

“Ah bir şeyler dramatize etmekten hoşlanmadığını sanırdım.” Cade bunu söylerken sakindi, boş tabağını lavaboya götürüp yıkadı.

“Sadece gerçekleri söylüyorum.”

“Benim gördüğüm gerçekler şunlar: Tess’e tam bir kargaşa miras kaldı ve bütün kasaba Zimmerman gibi ateşlerle üstüne gelmeden önce bunu halletmesi gerekiyor.”

“Ben yemeğimi yerken o adamın adını ağzına almazsan memnun olurum. Yemeğimin tadını çıkarmak istiyorum.”

“*Komşun* her ne kadar beni de delirtse de söylenmekte haklı. Ben de şerif olarak kendisinin şikâyetini dikkate almalıyım. Ofise gidince tekrar baktım, yasalar çok net. Burayı temizlemek zorunda değilsiniz ve bu durumda da kasaba bunu yapması için bir ekip çağırabilir. Bu muhtemelen sahip olduğunuzdan çok daha fazla paraya mal olur. Ödeyemezseniz de eve haciz konur. Evi kaybetmek istemezsin, değil mi Gertrude?”

“İstemediğimi biliyorsun.”

“O zaman Tess’e yapılması gerekenleri halletmesi için biraz zaman ver, ben ona yardım etmeye gidiyorum.”

Cade, Gertrude’un bakışlarını görmezden gelerek mutfaktan çıktı. Aşağı inerken tahta merdivenler çatırdıyordu. Cade girişe

doğru yürürken içeri süzülen soğuk hava gazeteleri uçurdu. Ida'ya göre Emily ve Dave, Oradan Buradan Antikalar'la gurur duyuyorlardı, ticari toplantılara katılıp dinleyecek birini bulduklarında onlara bundan bahsediyorlardı. Cade Rileyleri görmezden gelmek için çok çaba sarf etmişti o yüzden hiçbirinin ne evlerini ne de ıvır zıvır dükkânlarını övdüğünü duymamıştı. Bu iyi olmuştu yoksa onlara hayalperest olduklarını söyleyebilirdi.

Cade ellerini paltosunun ceplerine sokarak dışarı çıktı. Veranda merdivenlerinin yanına birkaç çöp poşeti sıralanmış, iki tane de kamyonetinin yakınına bırakılmıştı. Tessa kabukları soyulmuş ağacın altındaki salıncakta oturuyordu. Salıncığın paslanmış zinciri o sağdan sola, soldan sağa gittikçe gıcırdıyordu. En az eski ev kadar yalnız görünüyordu.

Birkaç poşeti alıp bahçeden geçerken, “İyi misin?” diye sordu Tess’e.

“İyiyim. Kamyonetinin arkasında çöp taşımak istediğine emin misin? Bu güzel bir kamyonet.”

“Evet güzel ama aynı zamanda kullanışlı. O yüzden kullanmayacaksam bir kamyonetim olmasının da anlamı yok,” diyerek poşetleri arkaya attı Cade ve bakışlarını Tess’in kalçalarından çekti.

Tess kamyonetin yanında duran iki poşeti alıp arkaya atarken, “Bu bir Ford F-1, değil mi?” diye sordu.

“Arabalardan anlıyorsun Tess.” Bu her zaman, çocuklarken de, onun hakkında sevdiği şeylerden bir olmuştu. Her zaman eğlenceli, güçlü ve her şeyi öğrenmeye istekliydi. Kız kardeşiyle birlikte Gertrude’a bırakıldıkları günden, Cade’in karşı cinsi keşfettiği güne kadar kanka olmuşlardı.

Tess bahçeye gidip birkaç tane daha poşet aldı. “Öğretmenim en iyisiydi.”

“Benim elden düşme arabalar hakkındaki muhabbetimi dinleyecek tanıdığım tek kızdın. Bu sekiz yaşında bir çocuk için baş döndürücü bir histi.”

“Öyle mi?”

Üç poşeti daha kamyonete yükledi. Verandadaki dağınıklığı temizlemek için çok hızlı çalışıyorlardı. Çok hızlıydı çünkü Cade anılarda yolculuk yapmaktan eğleniyordu. Tess’i düşünmeyeli uzun zaman olmuştu ve şimdi neden düşünmediğini bilmiyordu. Tess verandaya doğru giderken Cade kamyonete yaslanıp onu izledi. Değişmişti ama bir yandan da hâlâ aynıydı. Hızlı, güçlü ve istekli. Tess birkaç poşetle daha nefes nefese döndü.

“Eski arabalar hakkında anlattıklarını dinlemek o kadar da zor bir şey değildi. Eski şeylerden her zaman hoşlanmışımdır. Ayrıca sıcağı da çok severim o yüzden haydi şu işi halledelim ve sen evine git, ben de içeri girip kendimi kat kat battaniyeye sarayım.”

“Bu bir ima mıydı?” diye güldü Cade.

“Öyleyse bile yeterince çaktırmadan olmadı değil mi? Donuyorum haydi o He-Man kaslarını ben soğuğa teslim olmadan harekete geçir.”

Cade yeniden güldü ama istediğini yaparak kalan son poşetleri de aldı ve diğerlerinin arasına attı.

“Doğu Yakası seni hassaslaştırmış Red. Havaalar *gerçekten* soğuduğunda ne yapacaksın?” dedi. Red, yani “kırmızı”, ona tanıştıklarında taktığı lakaptı.

“Eğer bunu düşünürsem burada kalmak hakkındaki fikrim değişebilir.”

“O zaman Alex’i Annapolis’e götürmemek konusunda ciddiyydin?”

“Yeterince zorluk çekiyor zaten, bir de benim eklememe gerek yok.”

“Bunu Gertrude’a söylemek işini çok daha kolaylaştırabilirdi.”

“Gertrude’u tanıyorsun, kavga etmeye bayılır. Kavga edecek hiçbir şey olmasa bile bayılır.”

“Doğru ama planlarını öğrenseydi kavga edemeyecek kadar şaşırabilirdi.”

Tessa omuz silkti ve bir çöp poşeti alarak bahçedeki kâğıt parçalarını toplamaya gitti. Cade de onu takip etti, yerden birkaç plastik parçası ve hortum kaptı. Bahçe daha şimdiden iyi görünmeye başlamıştı. Tessa elindeki son poşeti de kamyonete attı.

“Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Geri kalanı yarın halledeceğim. Yardım ettiğin için teşekkür ederim Cade.”

“Rica ederim, iyi bir takım olduk.”

Bu yorumun onu gülümseteceğini sanmıştı ama sadece sessizce baktı ve yürüyüp gitti. Onu iki adımda kabanının arkasından yakalayıp durdurmaya çalıştı.

“Kaçmana gerek yok Tess.”

“Kaçmıyorum. Donarak ölmeden önce içeri gitmeye çalışıyorum.”

Yalan söylüyordu ve Cade bunun farkındaydı ama neden kaçtığını ya da kaçmak istediğini anlayamıyordu.

“Emin misin?”

Emin miydi? Tess buna nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. Bir yandan gerçekten donuyordu ama diğer yandan

da Cade'den uzaklaşacak olmak, onu soğuktan donmaktan daha çok endişeleniyordu.

“Çok zor bir haftaydı Cade, yorgunum.”

“Zor bir dönemden geçiyorsun.”

“Hepimiz geçiyoruz ve onlara faydamın dokunabilmesi için biraz uyumam lazım.”

Bu kulağa mantıklı geliyordu hatta doğru gibiydi. Doğruydı. Tess geldiğinden beri birkaç saatten fazla uyumamıştı. Gözlerinin altındaki ince deriye dokundu Cade. Elleri sıcak ve nasırlıydı.

“Yorgun görünüyorsun.”

Elini yüzünde hissetmek güzeldi ve beline sımsıkı sarılmadan durabilmek için kendini zorluyordu. Tanrım, birine ihtiyacı vardı ama bu Cade olmamalıydı. Bu yollardan daha önce geçmişlerdi ve sonunun nereye gittiğini biliyordu. Tekrar etmeye de niyeti yoktu.

Alaycı bir şekilde, “Teşekkürler,” dedi. Çünkü yorgun göründüğünü duymak her kadının hayalidir. Cade gülümsedi ve gamzesi yeniden belirginleşmişti.

“Ama bu aynı zamanda güzel görüldüğün gerçeğini de değiştirmez.”

Tess'in kalbi bu cevapla yerinden çıkacak gibi oldu. Bu durum onu muhtemelen Batı Mississippi'nin en aptal kızı konumuna düşürmüştü ama umursayamayacak kadar yorgundu. Sakin bir ses tonuyla cevap verdi:

“İş işten geçti biraz ama.”

“O zaman sanırım özür dilemeli ve bunu telafi etmenin bir yolunu bulmalıyım.”

Parmakları yanaklarında dolaşınca Tess ürperdi ve geri çekildi. “Gerek yok. İyi geceler Cade.”

Bahçeyi koşar adımlarla geçerken omzunun üzerinden dönüp seslenmişti. Cade karşılık verdi ama pek duyamadı. Tekrar etmesini istemedi çünkü gözyaşları akmaya hazır bekliyordu ve o, annesi Emily’le onu Gertrude’a bıraktığı gün ağlamaktan vazgeçmişti. O zaman beş yaşındaydı, Emily de altı. Sonunda Noel’i ailecek kutlayabilecekleri söylenmişti. Emily buna inanmıştı, içi heyecandan kıpır kıpırdı, Noel hediyelerini ve yemekleri düşündükçe çok mutlu oluyordu.

Tessa ise şüpheliydi, Noel gecesini zar zor uyumuştur. Noel Baba’nın kızak sesini duymak için beklemiyordu, annesinin eski model arabasının motor çalışma sesini duymayı bekliyordu. Oda kapkaranlıktı, Gertrude’un küçük çiftlik evi yabancı ve sessizdi. Emily derin bir uykudaydı, annesinin Noel’i en sonunda bir evde ağaç ve hediyelerle geçirecekleri sözüne tamamen inanmıştı.

Tessa eski arabanın çalışma sesini, pencereye koşup annesinin gidişini izlediğini hâlâ hatırlıyordu. Yanaklarından süzülen sıcak gözyaşlarını hâlâ hatırlıyordu. Gretchen’in asla geri dönmeyeceğini biliyordu ve ondan nefret ediyordu.

Eve girdi, üst kattan tencere tava tıktıkları geliyordu ama yukarı çıkacak enerjisi yoktu. Gertrude’la daha fazla tartışmak istemiyordu. Tek istediği tekrar evine dönmek, küçük Noel ağacını süslemek, ilahiler dinlemek ve Emily ve Dave’e yapacağı yıllık ziyaretini planlamaktı. İki günlüğüne ailesini eğlendirmek... Bunu her zaman bir görevi yerine getirmek gibi hissetmişti.

Onları severdi, gerçekten severdi ama bütün çocukluğunu

Emily'nin peşini toplamakla geçirmişti. Hayatının geri kalanını da aynı şeyi yaparak harcamak istemiyordu. Artık bu konuda hiçbir endişesi yoktu, Emily gitmişti. Geriye toplanacak tek bir dağınıklık kalmıştı ve ondan sonra bütün yıllar geride kalmış olacaktı.

Yine de onları geri getirebilmeyi ne çok istiyordu.

O sırada Gertrude seslendi:

“Aşağıda olduğunu biliyorum Tessa Louise, buraya gelip hatanı kabullenebilirsin.”

İçi gıcıklansa da Tessa bunu duymazdan gelemedi. Ne kadar istese de yapamadı.

Ailesi...

Onları her zaman çok sevmişti. Şimdi tek yapması gereken onlarla nasıl yaşayacağını öğrenmekti.

BÖLÜM DÖRT

Tak!

Tuk!

Gırç!

Bu sesler Tessa'nın beynini deldi. Başucundaki saatini aldı, saat daha sabahın beşiydi ve birisi, ölüyü bile diriltecek kadar gü-rültü yapıyordu. Yastığı kulaklarına bastırdı, ama hiçbir şey sesi engelleyemiyordu. Gertrude olmalıydı, kesinlikle oydu. Kalın yorganın kenarını kaldırdı. Ayakları soğuk tahta zemine değince ürperdi. Boynu, sırtı ve omzu tutulmuştu. Hem gerginlikten hem de Emily ve Dave'in odasındaki eski şezlong kanepede uyumak-tandı. Onların paylaştığı yatakta yatmaya içi el vermemişti. Kız kardeşi öldüğü için tatlı rüyalar göreceğini düşünmemişti.

Geldiğinden beri yerde olan porselen kediye takılıp tökezle-di. Bu tıka basa dolu odayı temizlemiş olmalıydı ama hiçbir şeyi değiştirmek istememişti. Bu kız kardeşinin odasıydı ve topladığı her şeyde hâlâ kendisinden ufak bir parça yaşıyordu. Odayı temizlemek... Bu elveda demek gibiydi.

Alex'i uyandırmaktan korkarak koridora süzüldü. Kesik kesik

uyurdu ve Gertrude'un dediğine göre uykusunda gezerdi. Tessa geldiğinden beri on gündür bir şey olmamıştı ama Tessa olmasından korkuyordu.

Tak!

Tess sesi takip ederek aşağı indi. Yanık kahvenin acı kokusunu içine çekti. Eski mutfaktan ışık geliyor, yansıması lekeli yer döşemesine vuruyordu. Buranın gerçekten iyi ana parçaları vardı. Aslında Tess kariyeri boyunca birkaç Victoria Dönemi'nden kalma malikâne dekore etmişti. Bundan daha kötü durumda birkaç tane görmüştü ve onlardan harikalar yaratmıştı. Burada da aynı-sını yapmaması için bir sebep yoktu. Yalnızca parasını ve enerjisini, küçümsediği bir kasabadaki bu eve harcamak istemiyordu.

Mutfağa girdi, sesin kaynağını durunca donakaldı. Gertrude. Tabii ki oydu. Vitriini itip kakıyordu, yüzü kıpkırmızı olmuştu. Vitriin yerinden oynamıyordu. Aksine eski zemin yerinden oynuyordu. Kirli siyah beyaz desenler titriyor, dalgalanıyordu.

“Tanrı aşkına Gertrude, ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyor gibi duruyorum?” Gertie saçları sanki parmağını prize sokmuş gibi elektriklenmiş bir halde parladı. “Bunu vestiyere koyuyorum.”

“Vestiyer mi var?” Tess, Gertrude'un eve daha fazla zarar vermesine engel olmak için elini sallanan ahşaba koydu.

Gertrude odanın uzak köşesindeki bir kapıyı işaret etti. “Şunun ne olduğunu sanıyorsun?” Tessa bunu daha önce fark etmemişti. Ama sonra fark etti ki zaten kız kardeşinin evindeki ayrıntıları fark etmek için çok da uğraşmıyordu. Çok üzücüydü. Emily ve Dave'in hayallerini bir ıvır zıvır yığınınına bağladığını görmek çok kırıcıydı.

“Bir kapı mı?”

“Ukalalık yapma Tess, sana yakışmıyor.”

“Sabah beşte uyandırılmak da yakışmıyor.”

“Dün hiçbir işi halletmediğimiz için söylenen sendin. Ben de bugün yeni bir başlangıç yapıyorum.”

“Saat yediye kadar bekleyemez miydin?”

Tess köşedeki kahve makinesine yöneldi. Telvele dibinde yanıyordu, birkaç dakika içinde muhtemeln bütün makine alev alacaktı. Fişi çekti.

“Kahve makinesiyle uğraşmayı bırak da şunu oynatmama yardım et,” diye söylendi Gertrude vitrine omuz atıp itmeye çalışırken.

“Bunu taşımak istemenin bir sebebi var mı?”

“Bağışlıyorum. Kamyonet saat sekizde burada olacak ve o gelmeden taşımam gereken bir sürü şey var.”

“Ama bu, evdeki güzel nadir şeylerden biri.”

Tess elini soğuk ahşabın üzerinde gezdirdi. Biraz cila biraz da yağ ile harika bir parçaya dönüşebilirdi.

Gertrude yüzünü bütün çizgileri derinleşecek şekilde buruşturdu. “Yani? Her şeyden kurtulmamız gerektiğini söyleyen sendin.”

“Ben ıvır zıvırdan kurtulmamız gerektiğini söyledim.”

Aslına bakılırsa iki saatini ona her şeyi detaylıca anlatmakla geçirmişti. Eğer burada kalmayı düşünüyorlarsa Oradan Buradan Antikalar’ı kâr eder hale getirmeleri gerekiyordu. İvır zıvır dö-küntü şeyleri ayıklayıp, gerçekten değerli antika parçaları toplamaları ve bir şeyler satmaya başlamaları gerekiyordu. Ardından

da bunun işe yaraması için dua etmeleri lazımdı çünkü Tessa'nın birikimi kısıtlıydı ve bir yerden sonra Gertrude'un sosyal güvenlik ödemesinden fazlasına ihtiyaçları olacaktı.

“Dün her şeyin döküntü olduğunu söylemiştin.”

“Hayır. Ben...” Tess geçen gün katettikleri yolu yeniden başa sarmamak için sustu. Gertrude inat edip bir hiç uğruna bile var gücüyle savaşılabirdi ve Tessa bunun olmasını istemiyordu. “Özünde Riley ailesine ait olan her şey kalmalı. Alex için.”

Bu söz karşısında Gertrude'un inadı biraz kırılır gibi oldu. Sarı sabahlığının altından omuz silkti, yüzü düştü. Birden yetmiş iki yaşının tüm izleri, yüzünden okunur hale geldi. “Onun için endişeleniyorum Tess. Seninle açık konuşacağım. Hiçbir şey yemiyor, konuşmuyor. Eğer dikkatli olmazsak onu kaybedebiliriz.”

“Biliyorum.” Tess'in tüm söyleyebildiği buydu ama çok daha fazlasını hissediyordu. Hüzün, endişe, korku...

“Hadi şu vitrini taşıyalım da masayı temizleyelim. Yüzeyi adam edilebilir gibi mi merak ediyorum.”

“Öyleyse bile ne olacak ki? Bunu yapmakla uğraşacak mısın?” diye söylendi Gertrude vitrini duvara dayarken.

“Hayır, onu elden geçireceğim.”

“O masa yüz elli yıllıktan fazla, Alex'in büyük büyük büyük büyükbabası yapmış. Sen bununla-”

“Bana biraz güven Gertrude. Birkaç antikayı elden geçirmişliğim var.”

Aslında birkaçtan fazlaydı, yüzlercesini bakımdan geçirmişti. Kariyerini eski parçaları yeniden değerlendirmek ve onları ev veya iş dekorasyonunda ana parçalar olarak kullanmak üzerine

kurmuştu. Eğer Gertrude ona sadece kasabayı terk ettiği için kızmayı bırakıp Annapolis'teki hayatıyla birazcık ilgilenmiş olsaydı bunu bilebilirdi.

“Yani bunun seni uzmanlaştırdığını mı sanıyorsun? Evet öyle sanıyorsun çünkü havalı bir tasarım okuluna gittin ve Doğu Yakası'nda, gösterişli evlerde yaşadın. Bu yüzden de her şeyi biliyorsun öyle mi?”

Tess burnunu okşadı, gözlerinin başlayan bir ağrı başına yayılıyordu. Gertrude sağ olsun bir buçuk haftadır başının ağrımadığı tek gün bile olmamıştı.

“Sana istediğini veriyorum Gertrude, neden hâlâ benimle tartışmaya devam ediyorsun? Bu ne demek oluyor, ne anlamalıyım?” Tess, sinirleri tepesine çıkmaya başlarken, masadan bir kutu dolusu gümüş çatal bıçağı aldı.

“Kız kardeşin asla kavga etmezdi. O çok-”

“Biliyorum. Tatlı ve kibar, ah ve bir de anlaşılması çok kolay biriydi.” Kendisi de onun gibi sessiz sakin ve anlaşması kolay biriydi ama bunu dile getirmeye gerek yoktu.

“Sakin diyecektim ama bu saydıkların da doğru. Diğer yandan sense hiçbir zaman tatlı, kibar ya da sakin olmadın. İnatçısın, yaşlı bir katır gibi inatçısın.” Gertrude yanık kahve telvelerinin olduğu sürahiyi aldı ve içine soğuk su doldurdu.

Tessa alaycı bir şekilde, “Teşekkürler,” dedi.

“Ses tonundan hoşlanmadım.”

“Öyle mi? Ona bakarsan ben de kız kardeşimle kıyaslanıp her seferinde esik bulunmaktan hoşlanmıyorum.”

Tessa masadan birkaç eski tavayı aldı, dökme demirdenlerdi

ama para etmezdi. Onları ardiyeye götürdü ve kapıyı açtı. Oda ağzına kadar ıvır zıvırla dolmuş duvar gibi karşısındaydı. İçeri yürüdü. Bir şey yanağına değdi, başka bir şey karnını dürttü.

“Bu da n-”

“Ah evet, söylemeyi unuttum. Ben buraya taşındığım zaman Emily ve Dave benim odamda duran eşyaları alıp buraya taşımıştı.”

“Harika.”

Tess elindeki tavaları bir hışımla koyarken söylendi ve arkasına döndü. Bu saçmalığa daha fazla katlamazdı. Bir dakika daha bile katlanamazdı!

“Nereye gidiyorsun?”

“Koşuya.”

“Pijamalarınla mı?”

“Evet!”

Bunu söylerken neredeyse bağırmıştı ama yapamazdı. Apple Valley’deki herkesin onun pijamalarıyla koştuğunu konuşmasını istemiş olsa bile, ki istemiyordu, soğuktan donmaya hiç niyeti yoktu.

Görünmemeye çalışarak yukarı çıktı. Çünkü Gertrude’un onu Emily’nin odasına kadar takip etmesiyle uğraşamayacaktı. Teyzesinin yeşil gözlerine bakmaya bile tahammülü yoktu, o kadar kızgındı ki onları oyabilirdi. Pijamalarını çıkarıp attı, bir tayt ve üzerine büyük T işlenmiş bir üst giydi. Valizinde uzun bir yeleği vardı, onu bulup çıkardı.

Gertrude hâlâ ortalıkta yoktu.

Çok şükür.

Bir çatırtı duydu, yer döşemesiydi. Ahşap zeminde gezinen

ayaklar vardı, kendisini teyzesiyle olacağından emin olduğu ikinci tura hazırladı. Koridorda bir şey hareket ediyordu, yürümekten çok süzülür gibi bir gölgeydi.

Kim olduğunu fark edene kadar Tessa'nın sinirleri gerildikçe gerildi. Gezinen Alex'ti.

Koridora çıkarken ona seslendi. "Merhaba tatlım, nereye gidiyorsun?"

Alex cevap vermeden evin içinde gezinmeye devam etti. Üzerinde kalın bir kaban ve ayaklarında kar botları vardı.

"Alex? Okula gitmek için daha çok erken." Merdivenlerden inmeden önce ona yetişip omzuna dokundu. Sonunda yüzüne bakmıştı, saçları alnına dökülmüş, gözleri çukurlaşmıştı. Yanakları çökmüştü. Geldiğinden beri böyle miydi? Tess bunu fark edemeyecek kadar kederliydi ve şimdi ise gözlerini incelemekten ve değerlendirmeden alamıyordu. Ona yardım etmenin bir yolunu bulamadan önce ellerinden kayıp gitmesinden korkuyordu.

Alex sonunda konuştu, sesi kendinden emindi ve çok netti. "Onu bulacağım."

Onu mu bulacaktı? Dışarıda mı? Hava daha hâlâ karanlıkken mi? Tess hiçbir şey söyleyemedi, korkudan sesi kesilmişti, kalbi gümbür gümbür atıyordu. Eğer uyanık olmasaydı merdivenlerden aşağı süzülüp dışarı mı çıkacaktı yani?

"Kimi bulmaya? Gertrude mu?" Gertrude olduğunu duymayı çok istiyordu.

Alex başını salladı. Ellerini hızlıca bacaklarına vurdu.

Tess'in bildiği kadarıyla bakıyor olabileceği yalnızca bir kadın daha vardı ve o da bulunamayacak kadar uzaktaydı.

“Annemi mi kastediyorsun Alex? Bulmak istediğin kişi o mu? O artık yok tatlım, cennete gitti ve sen henüz oraya gidemezsin.”

Sevdiği birisi öldüğünde küçük çocuklara söylenmesi gereken şey bu değil miydi? Öyle olmasını umdu. Alex cevap vermedi, parmaklarını bacağına vurmaya devam etti. Başını da sallayarak biraz ritime uyum sapladı. Onu kaybetmişti ve bunun farkında olmak hiç hoşuna girmede. Omzuna dokundu.

“Alex?”

Gertrude merdivenlerin dibinden seslendi, Tessa bunun ona verdiği rahatlama hissinden utandı.

“Neler oluyor?”

“Alex uyanık ve Emily’yi aramaya çıkmak istiyor.”

“Benimle dalga geçiyorsun değil mi? Bu çocuk salak değil ve annesini bulamayacağını biliyor.”

“O dedi ki-”

“Alex montunu çıkar ve mutfığa gel. Sana biraz yulaf ezmesi hazırlayayım. Kulağa hoş geliyor değil mi?”

Alex’in elinden tutup onu merdivenlerden uzaklaştırırken Tessa’ya doğru da sert bir bakış attı. Görünüşe bakılırsa Tessa olaylarla başa çıkamamıştı ve o anda ona orada ihtiyaç da yoktu. İstenmiyordu da. Umursamamalıydı. Yeğenine göz kulak olma görevini o istememişti. Birkaç yıl önce Emily ve Dave ona kendilerine bir şey olursa Alex’i büyütüp büyütemeyeceğini sorduklarında söylemişti. Kahkaha atmış ve onlara, beraber ölmelerine izin vermediğine dair şaka yaparak karşılık vermişti. Eğer olursa da Gertrude bu iş için daha uygundu. Ama görünen o ki onu dinlememişlerdi ve beraber gitmişlerdi.

Merdivenlerin başındaki dolaptan koşu ayakkabılarını alırken gözyaşları gözlerine doluyordu. Emily ve Dave hiçbir zaman gelecek planlarına önem vermezlerdi o yüzden ona bir avukat arkadaşlarıyla bıraktıkları vasiyet onu çok şaşırtmıştı. İki şart vardı, çok açıktı. Eğer ikisi beraber ölmüşlerse her şey Tessa'ya kalmıştı ve Alex'e bakmakla yükümlüydü. Bunu duyduğunda nefesi ke-silmişti. Şaşırmış, ürkmüş ve kızmıştı. Tamamen berbat bir halde olması şaşırtıcı mıydı?

Merdivenlerden aşağı koştu, ön kapıyı açtı ve buğ gibi havada koşmaya başladı. Güneş daha doğmaya başlamamıştı bile, gökyüzü karanlıktı ve bu kurşuni karanlıkta milyonlarca yıldız parlıyordu. Soğuk hava içine işledi. Washington'da kışların ne kadar soğuk olduğunu unutmuştu. Daha sıkı giyinmeliydi ama eve geri dönmeyecekti. Henüz dönmeye niyeti yoktu.

Ana caddeye doğru koşarken her nefes verişinde soluğu havada beyaz bir bulut oluyordu. İlk başta evler dağınık dağınıktı, camlarda ışık yoktu ve sokak lambaları yolu zor aydınlatıyordu. Daha sonra boş alanlar azaldı, sokak lambaları yakınlaştı. Merkeze yaklaştıkça evler yerlerini 1920'lerin omuz omuza duran eski taş binalarına bıraktı. Camlarda Noel ışıkları parlıyor, kapılardan süsler sarkıyordu. Eski tabelalar ve yeni açılan yerler bir aradaydı. Birçoğu kapalıydı ama Tess kasabadaki yıllarından eski bir kafeyi hatırladı. Burası saat beşte açılır ve öğlen kapanırdı. Gençken okula gitmeden önce oraya kahve almaya gitmek kendisini entelektüel hissettiriyordu. Şimdiyse yalnızca sıcak bir şeyler arıyordu.

Murphy'nin Kahve Evi tam da hatırladığı yerdeydi, beyaz

kaplanmış taş binanın önündeki vitrinlerden ışık süzülüyordu. Çok değişmemişti, birisi pencerelerin yerini iğrenç bir yeşilden maviye değiştirmişti. Bir zamanlar kahverengi olan kapı da parlak maviye boyanmıştı ama oyuk, çizilmiş AÇIK levhası hâlâ kapının kolundan sarkıyordu. Tess içeri girerken kapının üstündeki zil çaldı. Sıcak havanın etkisi, taze çekilmiş kahve ve pastaların tatlı kokusuyla vücudundaki her hücre sevinç dolmuştu.

Larry Murphy, “Günaydın!” diyerek arkadaki odadan çıktı, ellerini önlüğüne kuruladı. Birkaç gri saç teli ve göbek çevresindeki fazla birkaç kilo haricinde değişmemişti, yıllar önceki haliyle aynı görünüyordu.

“Merhaba Larry.” Tessa gülümseyerek cevapladı, sırtışı büyüdü ve yüzünde yüzlerce gülümseme çizgisi belirdi. Larry onu neredeyse nefessiz bırakacak kadar sıkıca kucakladı.

“Ah! Tessa McKenzie! Ben de ne zaman gelip selam vereceksin diye merak ediyordum. Hayat nasıl gidiyor evlat?”

“İyi.”

“Gerçekten mi? İyi görünmüyorsun. Yarı donmuş da bir fincan koyu kahveye ihtiyacın varmış gibi duruyorsun. Haksız mıyım? Yanında da benim balkabaklı çöreklerime ne dersin? Hâlâ sıcaklar,” dedi ve bir kupaya kahve doldurup tezgâha koydu.

“Bir tane çok iyi olurdu.”

“Bir mi? Senin gibi bir kızın iki tane yemesi lazım.”

Raftan iki çörek alıp tabağa koydu. O sırada Kristen Murphy mutfak kapısında belirdi. Bir zamanlar tombul olan kadın şimdi zayıf ve narin hatlara sahipti. Başı neredeyse şeftali tüyleri gibi saçlarla kaplıydı. “Kim geldi Larry?”

Tessa, Kristen'in yeşil gözlerine baktıkça mutluluğu artıyor, kalbi sıkışıyordu. Gülümsedi ve Kristen'in isteyeceğini bildiği gibi sarılmak için uzandı.

"Merhaba Kristen!"

"Tess sonunda gelebilme çok sevindim. Ziyaretine gelmek istiyordum ama etraftaki grip salgınma yakalanmamdan kortuğu için Larry bu konuda endişeliydi."

"Daha yeni iyileştin hayatım, tekrar hasta olmanı istemeyiz. İçeride evrak işleriyle uğraştığını sanıyordum."

Larry eşinin beline sarıldı, ilgiyle ona bakıyordu.

"Evraklarla uğraşmaktan sıkıldım. Ofiste saklanmamı istiyor. Hastalanacağım ve sonunda hastaneye kaldırılacağım diye ödü kopuyor."

"Doktor dedi ki-"

"Doktor iyi olduğumu söyledi. Daha geçen hafta temiz bir sağlık raporu verdi."

"Şimdilik."

"Göğüs kanseri. İkinci evre ama doktorum iyi olacağımı söylüyor. Son kemoterapimi perşembe günü bitirdim."

Kristen, Tess'i bilgilendirdi. Tess onun kırılğan koluna dokundu. Bu, çifti ziyaret etmeden geçirdiği yıllar için üzgündü.

"Sevindim."

Geçen yıllarda kasabaya birkaç kez gelmişti ama yalnızca ailesini görmeye. Caddede yürüyüş yapmayı ya da merkeze inmeyi düşünmemişti. Onun küçüklüğünü bilen kimseyi görmek istememişti. Bu çoğunlukla, o zamanları geride bırakmak istediği içindi.

"Ben de. Her şey çok daha kötü olabilirdi o yüzden şikâyet

edemem. Kahveni ve çöregini alıp bir masaya geç ve biraz otur. Hadi ama Larry, Bay Simpson bu tartları dokuzda almaya gelecek ve sen hâlâ daha yarışma gelebildin.”

“Harika bir görev uzmanı.”

Larry karısının kulağına eğilip onu liseli kızlar gibi kikirde-tecek bir şey söyledi ve Tess’e göz kırptı. İkisi de açık kapıdan geçip gözden kaybolurken Tessa da arka köşedeki masaya geçti. Larry ve Kristen’in kahkahalarını duyamayacak bir yere geçmek istemişti ama bu imkânsızdı. Gerçekten bir paket servis fincanı bulup gitmeyi düşündü çünkü en son istediği şey, bazı insanların sonsuz mutluluğu yakalamış olduğuna tanık olmaktı. Evet! Başkalarının mutluluğundan nefret etmekten nefret ediyordu. Tamam, tabii ki onların mutluluğundan nefret etmiyordu. Sadece buna tanıklık etmek istememişti. Tüm kızların hayalini kurduğu, *sonsuz kadar mutlu yaşadılar* masalı? Arım balım birbirinin cümlelerini tamamlayan herkesin dalga geçtiği ve kıskandığı ilişkiler? Bunu bir ya da iki kez görmüştü ama hiç yaşamamıştı. Tüm başarabildiği kötü biten bir dizi ilişkiydi. Her neyse, bu konu hakkında düşünmek istemiyordu. Güzel bir fincan kahveyi ve bu kadar lezzetli çörekleri neden hatıralarla mahvetmek istesindi ki?

Silkelendi ve sıcak kahveden bir yudum alıp boğazından aşağı süzülmesine izin verdi. Üşümesine iyi geleceğini umuyordu ama bu üşüme sadece teninde değil, aynı zamanda kalbindeydi. Gertrude’un onu Emily ve Dave’in öldüğünü söylemek için aradığı günden beri. O günden beri ne kadar sıcak kahve içerse içsin, ne kadar battaniyeye sarınırsa sarınsın, içine yerleşen buz kütesini eritmeye yetmiyordu.

Kafeye birisinin girmesiyle kapının üzerindeki zil çaldı. Tess olduğu yerde sindi, eğer gelen tanıdık biriyse konuşacak havada değildi. Gelen her kimse içeri yürüdü. Botlarının sesi yankılanıyordu.

“Hey, merhaba Şerif! Senin için bugün ne hazırlayabilirim?”

Şerif mi?

Cade gibi mi yani?

Tabii ki Cade’di. Kasabada tek bir şerif vardı ve bu da Cade’di.

“Bir fincan kahve ve eğer varsa biraz da bilgi alayım.”

Cade’in sütlü çikolata kadar net ve tatlı bir sesi vardı. Tess çikolatayı severdi. Koltukta biraz daha aşağı kaydı. Kimseyle yüzleşecek durumda değildi hele ki lisede hayran olduğu adamlarla yüzleşecek. Lisede vurulduğu ve hâlâ daha içini eritebilen adam.

“Kahve burada. Ne gibi bir bilgi arıyorsun?”

“Gertrude McKenzie, yeğeninin kayıp olduğunu söylüyor. Belki sen görmüşsündür diye düşündüm.”

Ah hayır! Hayır, hayır, hayır. Hayır! Tessa çok gülünç hissediyordu. Larry de en az onun kadar gülünç bir şekilde cevap verdi.

“Tessa? Kayıp mı? O...”

Yapabileceği hiçbir şey kalmadığı için Tess kendisini gösterdi.

“Buradayım.”

Cade gamzesini belirginleştiren bir gülümsemeyle ona döndü ve Tess’in bacakları titredi.

“Hey, seni burada bulmayı umuyordum.”

“Bu, polis birimlerine henüz haber vermediğin anlamına mı geliyor?”

Apple Valley kadar küçük bir yerde yaşamak isteyeceği en son şey buydu çünkü ve Tess rahatlamış hissetti. Elinde taşımak için bir kupayla kafeyi iki adımda yürüyerek tam karşısına oturdu.

“Gertrude endişeliden çok kızgın gibiydi. O yüzden bunun kaybolmaktan çok senin kaçmak için kendini sokağa atman olduğunu anladım. Bu saatte açık olan tek yer de burası.”

Kış ve çam gibi kokuyordu ve bu koku Tess’e evi hatırlatıyordu. Ya da her zaman olmasını istediği gibi bir evi. Soğuk akşamlarda şöminesinde odun yanan, sıcak kahve ve iyi muhabbetlerin olduğu bir ev. Gertrude’un evi her zaman sigara ve ağırlaşmış parfüm kokardı. Tess, Gretchen’in evinin nasıl koktuğunu hatırlayamıyordu ama muhtemelen sigara ve alkol kokuyordu. Kahvesinden bir yudum alıp gülümsedi, çünkü Cade’le konuşmak her zaman kolay ve rahattı. Hayatında karmaşık bir sürü şey varken o her zaman yerini bulurdu, hiçbir şey değişmemişti.

“Kasabadaki en iyi kahve burada.”

“Bir de en iyi balkabağı çörekleri.”

Onun çöreklerinden birini çalıp ısırdı. Her zaman onu kızdırdı, görünüşe göre bu da değişmemişti.

“Hey! O benim”

“İkisini de yiyecek miydin?”

“Belki de.”

“Yalancı. Söyle bakalım neden evden kaçtın?”

“Kaçmadım, yürüyüşe çıktım.”

“Yürüyüş için biraz erken değil mi?”

“Gertrude etraftaysa hayır.”

İkinci çörekten Cade’den önce ısırık alarak söylendi. Tatlı-

yı her zaman sevmiştı, belli ki zaman bunu da değiştirmemişti. Güzlerinin maviliğini de azaltamamıştı, bulutsuz yaz günlerindeki gökyüzü gibiydi gözleri. Temiz ve derin. Cade kahvesinden büyük bir yudum aldı. Tess'e baktı. Saçlarını dağınık bir atkuyruğuyla toplamıştı. Görünüşe göre gerçekten de yürüyüşe çıkmıştı, uzun kollu tişörtü göğsüne yapışmıştı.

"Bu sefer neden tartışıyordunuz?"

"Alex. Ev. Benim varlığım. O yüzden hapse girmeme sebep olacak bir şey yapmadan önce biraz hava almam gerektiğine karar verdim. Ayrıca kayıtlara geçmesi için söylüyorum ki Gertrude'a yürüyüşe gittiğimi söylemiştim."

"Evet bunu söyledi."

"O zaman neden bana bakmaya geldin?"

İyi bir soruydu. Gertrude onu evinden aradığında görevde bile değildi. Aslma bakılırsa pek uyanık da sayılmazdı ama yine de Rileylerin evine gitmişti.

"Meraktan belki de."

"O zaman şimdi merakın gitmiştir, istediğin zaman gidebilirsin."

Kalan çörekleri bitirip kahvesinden bir yudum aldı. Tam ağzının gülümseyince kıvrılan kenarında küçük bir kırıntı kaldı. Cade onu sildi ve o an, Tess'in dudaklarının ne kadar güzel olduğunu fark etti.

"Değiştin Tess."

"Değişmeseydim tuhaf olurdu."

Masadaki kırıntıları süpürdü, yanakları kızarmıştı. Kasabadan bir veda bile etmeden ayrılmıştı. Eşyalarını eski Mustang'ine doldurup Noel'den önceki şafak vaktinde uzaklaşmıştı. Cade'in

Emily'ye evlenme teklifi etmeyi planladığı gece. Hiçbir zaman bunu yapmadı. Tessa'ya veda etmediğine kız kardeşine evlenme teklifi etmemiş olmaktan çok daha pişmandı.

“Kar yağdığımda hâlâ sokakta hokey oynuyor musun?” diye sordu Cade. Onu bir kez daha gülümserken görmek istiyordu. Dudak kenarındaki o ufak kıvrımı görmek ve çocuk oldukları dönemdeki Tess'ten bir hatırayı yakalamak istiyordu. Hayatma yeni giren bu etkileyici kadın olmadığını hatırlamak isiyordu. O Tessa'ydı ve onu sandığından çok daha fazla özlemişti. Hiç düşünemediği kadar fazla özlemişti.

Tessa kızıl saçından bir tutamı kulaklarının arkasına koydu. “Doğu Yakası'na taşındığımda bıraktım bunu. Yeterince buz da kar da yoktu. Eminim sen de kış günlerini arkadaşlarına hokey topu atarak geçiriyorsundur.”

“Arkadaşlarıma değil.” Pek çok gününü kasabanın çocuklarına top atarak geçirmişti. Kasabada gençlerin kış aylarında yapabileceği pek bir şey yoktu. Yerel bir çocuk kulübü işletmek, hem gençleri belaya bulaşmaktan uzak tutmuş hem de onu onları hapise tıkmaya çalışmaktan kurtarmıştı.

“Dur tahmin edeyim. Her cumartesini bir grup genç mahkûmla oynayarak geçiriyorsun. Bu babanın her zaman oğlanlar kulübü dediği şey değil miydi? Sen de cumartesilerini bir grup vefasız çocukla çalışarak harcamayacağına yemin etmemiş miydin?”

Sonunda gülüyordu. Gözleri aynı çocukken aralarındaki bir espriye güldükleri zamanki gibi parlıyordu.

“Evet doğru. Babam emekli oldu ve annemle beraber Florida'ya taşınmaya karar verdi. Birisinin görevi devralması gerekiyordu. Bu ya ben olacaktım ya da Hannah Miller.”

“Amigo takımının kaptanı?”

“Beş yıl önce emekli oldu.”

“Emekli oldu ve erkeklere kaptanlık yapmak mı istedi? Biz okuldayken bile yaşlıydı”

“Şimdi sorunu anlıyorsun işte. Bayan Miller oğlanlar kulübünü bir örgü kulübüne çevirirdi ve ondan sonra onlarca genç sokaklarda belaya bulaşmaya can atıyor olurdu.”

“Tamamen bencil sebeplerle hareket ettin yani, öyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Burada da senin kötü oğlan namın devreye giriyor.”

Yeleğinden sarkan görünmez bir ipi kopardı ve ellerini masanın üzerine koydu. Parmağında yüzük yoktu. Tess, Cade’in ciddi bir ilişkisi olduğunu ve kötü bittiğini duymuştu. Kimden duyduğunu hatırlayamıyordu ama muhtemen Ida’ydı.

“Ayrıca Cumartesi gecelerimin namı da,” diye cevap verdi.

“Eminim kasabadaki bütün kadınlar sırf üzerinde yürüdüğü için yerlere şükrediyordu.”

Güldü ve ayağa kalkıp kollarını esnetip boynunu çevirdi. Siyah tayt giymişti ve bu onun bütün bacaklarını gösteriyordu. Cade bakmaktan kendini alamıyordu.

“Onlar benim etkilemek istediğim kişi değiller.”

“Yani bunu onları etkilemek için yapıyorsun. Zekice.”

“Onları değil. Sadece benim atletik yapımla hiçbir zaman yarışamayan güzel bir kızılı.”

Tess kahkaha attı ve başını salladı. “Geçen on yılda beni düşündüğün yarım saniyeden fazla zaman olmadığına şüphem yok.”

“Bu da ne demek?”

Cade ayağa kalktı ve onu kafeden dışarı takip etti, gitmesine izin vermeye pek niyeti yoktu. Tess titredi ve kollarını ovdu.

“Hiçbir şey. Hava buz gibi.”

“Sanırım havadan korktuğunda karar kılmıştık.

“Korkmuyorum sadece-”

“Soğuk yüzünden deli gibi titriyor musun?”

Ceketini çıkartıp onun etrafına sardı. Bahar günü gibi kokuyordu. Çiçekli ve sıcak ama yağmur ihtimali de yüksek. Boğazı düğümlendi, elleri ona yetişebilmek için yanıp tutuşuyordu. Tess ve o, her zaman aile ve sevgili hariç iki insanın olabileceği kadar yakın olmuşlardı. Bu çok uzun bir zaman önceydi. Çok değişmişti, Cade de öyle. Ama lanet olsun! Tess'in kollarındaki görüntüsünü aklından atamıyordu.

Tess onu zihnini okuyabiliyormuş, aklından tam olarak ne geçtiğini biliyormuş gibi kısık gözlerle izledi. “Kalıp biraz daha konuşmak isterdim Cade ama geri dönmeliyim. Alex bu sabah neredeyse Emily’yi aramaya çıkıyordu. Onu koridorda montu ve kar botlarıyla yakaladım. Okula gitmeden önce iyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Cade’in kalp atışları, on yaşında bir çocuğun karanlıkta, Apple Valley sokaklarında gezinmesi fikriyle hızlandı. Suç oranı olabildiğince düşüktü ama bu yine de düşmanların gölgelerde gizlenmediği anlamına gelmezdi.

“Onu bulamayacağını biliyor değil mi?”

“Evet sanırım. Bilmiyorum. Zeki bir çocuk ama pek iletişim kurmuyor,” diye iç geçirdi ve burnunu ovdu Tess.

“Evet bunu duydum.”

“On yaşında bir çocuğun dedikodusunu yaptıklarına göre buradaki insanların konuşacak pek bir şeyi yok.”

“Kızgın gibisin.”

“Kızgın değil sadece... Hayatımın geri kalanını Washington’da, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, küçük bir kasabada geçirmekten vazgeçtim.”

“Ah, bu acıttı.” Cade, Apple Valley’yi severdi ama herkes küçük yerlerde yaşamak için yaratılmamıştı. Darla da kesinlikle bunun için yaratılmamıştı.

“Tam olarak kulağa geldiği gibi demek istemedim.”

“Ne demek istedin o zaman?”

“Burada olmayı planlamamıştım Cade. Annapolis’te bir işim ve hayatım var. Burası...” Etrafındaki dükkânlara göz gezdirdi, hepsi ışıklarla parlıyordu ve ruhani görünüyordu. “...çok güzel ve antika. Belki de özledim bile burayı ama bu, faturaları öde-meyecek.”

“Ne faturası?”

Tess ceketi çıkartıp ona geri verdi.

“Gitmem lazım. Bir dahaki sefere çörekleri sen alırsın!”

Onu takip edebilirdi hatta takip etmek istemişti ama yapmadı. Çünkü Darla’yla denemişti ve olmamıştı. Evlilikten öğrendiği tek bir şey varsa bu da kadınların karmaşık olduğuydu ve karmaşaya ihtiyacı yoktu. Şu an tek ihtiyacı olan ofise gitmeden önce yeni bir kahveydi. Oraya gittiğinde Tessa’yı, uzun ve düzgün bacaklarını ve tatlı mı tatlı gülümsemesini unutacaktı. Geceyi yatağında yalnız geçirdiğini de unutacaktı. Tessa’nın ailesiyle geçirdiği akşamdan sonra evinin ne kadar boş geldiğini unutacaktı. Evet,

Kış Şarkısı

kahve ve iş. İhtiyacı olan buydu ama belki biraz da Tessa. Eski bir arkadaşla yeniden iletişim kurmak karmaşık olmamalıydı. Bunu karmaşık olmaktan uzak tutabildiğinde ise her şey eğlenceli ve kolay olacaktı.

Tabii ki yapabilirsin Cunningham. Tıpkı güneşin doğmasını engelleyebildiğin, yaşlı Zim'in şikâyetlerini önleyebildiğin gibi bunun da karmaşık olmasını engelleyebilirsin diye düşünerek Murhpy'nin dükkânına geri girdi.

BÖLÜM 5

“Sence Emily ve Dave Riley’nin ne gibi faturaları, ne gibi borçları vardı?” Cade, Ida’nın ona verdiği tabaktaki gizemli eti itelerken sordu. Ida kendisini kasabanın her şeyiyle ilgilenen, arı gibi çalışan teyzesi sanardı. Yerel hapisanedeki şerife yemekler getiren yardımsever temizlikçi, aşçı ve bakıcıydı. Yalnızca iyi bir aşçı değildi. Eğer Cade getirdiklerini yeseydi günün geri kalanını kusarak geçirebilirdi.

Cade’in karşısındaki sandalyeye yerleşti, dirseklerini masaya koydu. “Böyle bir şeyi ben nereden bilebilirim?”

Belli ki bildiği bir şeyler vardı. Ida kasabadaki herkes hakkında her şeyi bilirdi, sadece genellikle çenesini kapalı tutardı. On beş yıl önce bu şekilde belediye başkam unvanını almıştı. Bu unvanı, başkaları ağzını kapalı tutamadığı zamanlarda ağzım kapalı tutarak korudu. Cade buna saygı duyuyordu ama bazen büyükannesinin ağzından baklayı almak için onu sarsmak istiyordu. Bu da o zamanlardan biriydi.

“Sandra Anderson’ın kocasını terk edeceğini önceden bildiğin gibi, Ham Perkins’in küçük oğlunu dövdüğünü bildiğin gibi, ve tıpkı-”

“Darla’yla birbirinize uygun olmağınızı bildiğim gibi mi?”

“Evet o da var.” Çatalını bırakıp Ida’nın kahverengi gözlerine dik dik baktı. Gözlerinin etrafında onun çocukluğunda olduğundan çok daha fazla kırışıklık vardı. Gözkapakları biraz daha sarkmıştı ama bakışları keskinliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

“Ne biliyorsun büyükanne?”

“Neden bilmek istiyorsun? Bence bu çok daha iyi bir soru çünkü on yıldır o aileyle alakalı tek bir kelime bile etmedin ve şimdi aniden ilgilenmeye başladın. Neden?”

“Çünkü bu kasabada olan biten her şeyi bilmek benim görevim. Eğer insanlar zorluk çekiyorsa-”

“Sen şerifsin, Kızılhaç bölge sorumlusu değil.”

Parmaklarını masanın üzerinde oynatarak, *Cade sen giderken biz dönüyorduk* bakışı attı.

“Hayır değilim ama Zimmerman ev hakkında ateş püskürmeye hazır bir şekilde bekliyor yine.”

“Zim’in hayatında bir kadına ihtiyacı var. Elizabeth öldüğünden beri çok zor bir adam olmaya başladı. Senin de ihtiyacın olan tek şey, bana aniden Riley ailesiyle bu kadar ilgilenmeye başlamanın ardındaki gerçek sebebi söylemek.”

“İlgilenmiyorum ki.”

Bu doğrudu Rileylerle değil de McKenzielerle ilgileniyordu, özellikle de tek bir McKenzie ile.

“O zaman Tess’le ilgileniyorsun. Şaşırmadım. İlkokul ve ortaokul yıllarınızdan beri ayrılmaz bir ikiliydiniz. Hiçbir zaman Emily’de ne bulduğunu anlayamadım. Küçük Tess-”

“Tekrar konuya dönmeye ne dersin büyükanne? Zim oranın

temizlenmesini ya da Tessa'ya bir uyarı veya ceza yollanmasını istiyor.”

“Mantıklı.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Orası ahır gibi bir yer ve yıllardır da öyleydi. Bu konuda daha önce bir şey yapmamış olmana şaşıyorum.”

“Şu ana kadar hiçbir şikâyet gelmemişti. Tessa ve Gertrude’un temizleme ücreti ve ceza için yeterince parası var mıdır sence?”

“İyi bir soru. Belediye başkanı olarak cevaplayabilmem gereken bir soru. Sanırım gidip Tessa’yla konuşacağım. Onu cenazede gördüm ama bu, planlarını konuşmak için uygun bir zaman değildi.”

“Büyükan-”

“Sakin ol Cade, senin adını geçirmeyeceğim. Sadece gidip durumlarını biraz anlamaya ve Gertrude’u uyandırmadan herhangi bir yardıma ihtiyaçları var mı onu öğrenmeye çalışacağım. Rileylerin tedavi faturalarını karşılamaya yetecek bir sigortaları vardı muhtemelen-”

“Ne tedavisi?”

“Alex gibi bir çocuk yetiştirmek pahalıdır, Cade. Akıllı olan herkes bunu fark eder.” Yeşil yün mantosunu askıdan alıp Cade’e uzattı. Cade onun mantosunu giymesine yardım ederken, “Ne fark ettim biliyor musun?” diye sordu.

“Ne?”

“İnsanların Emily ve Dave’in yaptığı hatalar hakkında söyleyecek birçok şeyi var. Fakat konu Alex’e gelince, ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Her neyse, eminim ki şu an sana getirdi-

ğim yemeğin tadını çıkarmak istiyorsun, o yüzden senin onunla bırakıp gidiyorum.”

“Bana yalnızca bu yemeği getirmek için gelmedin değil mi?”

“Hayır tabii ki ama kafan karışmış gibi görünüyordun. Ben de Noel galasını konuşmak için beklemeye karar verdim.”

“Gala?”

“Parti.”

“Galanın ne olduğunu biliyorum. Bunu neden konuşmamız gerektiğini anlamadım. Konsey her sene bir gala düzenliyor zaten.”

“Biliyorum ama bu ilk kasaba partisinin yüzüncü yılı. Daniel ve Miriam Riley bu partiyi düzenlemişti ve duyduğum kadarıyla şu ana kadar bundan daha iyi bir parti düzenlenmedi. Bu sene bunu yapmalıyız. Bu sene en iyisini hazırlamalıyız. Herkese dönem kostümleri giydirmeliyiz, eski Noel ruhunu-”

“Büyükanne bunun benim işim olmadığını biliyorsun değil mi? Bunu konseyle konuşman gerekmiyor mu?”

“Zaten konuştum. Bunun harika bir fikir olduğunda hemfikiriz ama belediye sarayını düzenlemek için birkaç genç adamın yardımına ihtiyacımız var. Ben de bunun senin oğlanlar kulübü için iyi bir iş olabileceğini düşündüm.”

“Ne yapabileceğime bakacağım.”

“Teşekkürler tatlım. Çocuklara, onlara Noel’den önceki cuma ihtiyacımız olacağını söyle. İstersen birkaç arkadaşını da getirebilirsin.”

Gülümsedi ve koridordan çıktı. Belli ki halinden memnundu ve hedefine ulaşmıştı. Ida’yı durdurmak, dalgaları durdurmaya

çalışmak gibiydi; ne kadar uğraşırsa uğraşsın kimse onu başla-
dığı bir işten vazgeçiremezdi. Cade kulüp üyelerine hızlıca bir
e-posta attı, gizemli yemeği çöpe attı ve sabah devriyesindey-
ken Emma'nın masasına bıraktığı notlardan birini aldı. Dört tane
daha not vardı, hepsini aldı ve yemeğin üstüne çöpe attı. Emma
açık kapıdan seslendi.

“Bunu gördüm.

“İlgilenmemiz gereken, Rileylerin evindeki dağınıklıktan
daha önemli şeyler var.”

“Ne gibi? Angus Grim’in kayıp eşiği gibi mi?”

“O yine mi kayıp?”

“Korkarım ki evet. Bu adamın daha sağlam bir kapıya ihtiyacı
var.”

Emma yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında halkalar vardı
ve saçları dağınık bir şekilde solgun yüzünün etrafına salınmıştı.

“İyi misin?”

“Sadece yorgunum ve Zimmerman Beck’e olan sabrım tüken-
mek üzere. Tekrar aradı.”

Emma, Cade’in masasına bir not daha yapıştırdı. Cade onu da
geri kalanlarla birlikte doğruca çöpe attı.

“Onu ara ve saat dörtte orada olacağımı söyle. Durumu o za-
man konuşabiliriz.”

“Hemen patron. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Bir fincan kahve gibi mi?”

“Onu kendin al, yapacak çok daha önemli işlerim var.”

O arkasını dönüp giderken Cade güldü. Fare gibi görüntüsü-
nün aksine güçlü bir yapısı vardı. Eğer güçlü olmasaydı öyle bir

babayla hayatta kalmayı başaramazdı. Sherman insanların etrafta olmasını isteyeceği türden bir adam değildi, ne iyi ne de kötü zamanlarda istenmeyen türdendi. En küçük kızı onunla ilgilenmeye gönüllü olduğu için çok şanslıydı.

Cade montunu ve anahtarlarını aldı, Ida'nın ona getirdiği yemektan sonra öğle yemeğine gittiği için biraz suçlu hissediyordu. İstasyonun danışma kısmına doğru yürüdü, Emma'ya el sallayarak çıktı. Gün ışığı camlardan süzülüyordu ve düzinelerce insan, Riley Parkı'na doğru yürüyordu. Kasımın sonunda bile bölge, yüzeyindeki donmuş su kütleli süs havuzuyla hem kasaba yerlilerini hem de turistleri etkilemeye devam ediyordu.

Her zaman olduğu gibi parkın Noel süslemelerini Ida ve konsesyon planlamıştı. Çiçekler ve kurdeleler bütün sokak lambalarını süslüyordu. Tüm ağaçlara ışıklar asılmıştı. Parkın yukarısında kasabayı gören ufak bir tepede bulunan Apple Valley Toplum Kilisesi güneş ışığıyla parlıyordu. Beyaz duvarları ve uzun çan kulesiyle Daniel ve Miriam Riley kadar bu kilise de kasaba tarihinin bir parçasıydı. Cade dışarı çıktı, ana caddeye doğru yola koyulmadan önce kiliseye bir baktı. Döndüğü gibi birisi seslendi.

“Şerif!”

Zim. Lanet olsun. Ona doğru döndü ve yüzüne baktı. En iyi sahte gülüşünü takındı.

“Merhaba Zim. Emma sana dörtte uğrayacağımı söyledi mi?”

“Söyledi, onun için buraya geldim. Haklarım var biliyorsun. Tıpkı Rileyler gibi.”

“Rileyler öldü.”

“Bu bıraktıkları dağınıklıktan sorumlu olduklarını değiştirmez. Birisinin onu temizlemesi lazım.”

“İnsanın bazı tutkularının olması kötü bir şey değildir Zim.”

Cade onun mesajı alıp tartışmaktan vazgeçmesini umarak yeniden yürümeye başladı. Tabii ki vazgeçmedi.

“Peki ya benim bunca yıldır bir çöplüğün yanında yaşamama tutkum ne olacak?” Öfkesinden saç telleri titriyordu.

“Sen de biliyorsun ki Zim, bazı insanlar senin derdinin dağınıklık olmadığını düşünüyor. İnsanları evden çıkmaları için zorlayıp sonrasında da orayı almak istediğini düşünüyorlar.” Bu bazı insanlar Cade oluyordu ama bu ufak bilgiyi kendisine sakladı. Zim buna karşı çıktı ama zaten al olan yanakları normalden daha fazla kızarmıştı.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Eskiden emlakçıydım Zim. Bana şimdi evi alıp tamir ettikten sonra satmak ve kâr etmekle hiç ilgilenmediğini söyleme.”

“Bunu inkâr etmeyeceğim ama sen de sabırlı davrandığımı inkâr edemezsin. Öncesinde zorlayabileceğim kadar fazla zorlamamıştım Dave ve Emily-”

“Dave ve Emily’ye sarhoş bir sürücü çarpmadan önce mi? Çok iyi birisin Zim. Haydi ama karnım çok aç. Eğer önümüzdeki birkaç saat boyunca da böyle konuşmaya devam edeceksek bunu yaparken bir şeyler yemek isterim.”

“Nerede yemeyi planlıyorsun Şerif? Çünkü çok param yok.”

Cade’in peşinden koşturmaya başladı. Eğer Cade bu yaşlı adama kalp krizi geçirtmek istiyorsa tek yapması gereken biraz daha hızlı yürümekti. Yavaşladı çünkü ne kadar sinir bozucu olursa olsun onun ölümünden sorumlu olmak istemiyordu.

“Kasabanın restoranına gidiyorum.”

“Oradan alacağın bir sandviç parasına yirmi sandviç yapabilirsin, biliyorsun değil mi?”

“Zim, sabrım taşmak üzere o yüzden öğle yemeği seçimim hakkındaki fikrini kendine saklamaya ne dersin?”

Cade, Zim’e sert bir bakış attı ama Zim bu uyarıdan pek etkilenmişe benzemiyordu. “Sadece akıllı bir adamın her zaman bütçesine dikkat etmesi gerektiğini söylüyorum. Mesela beni örnek alacak olursak...”

Cade’in buna hiç niyeti yoktu. Aslına bakılırsa verilen dersi de dinlemiyordu. Zim’in sözleri bir kulağından girip öbüründen çıkıyor, şehrin gürültüsüne karışıyordu. Arabalar geçiyor, insanlar birbirlerine sesleniyordu. Köşedeki oyuncakçıdan Noel müzikleri yayılıyordu. İzin gününde oraya uğrayıp yeğenlerine birkaç hediye alabilirdi.

Küçük bir sima köşeyi döndü, oyuncakçıyı geçerek yolun karşısından parka doğru devam etti. Omuzları düşük, kapşonlu, lacivert montunun önü açık. Herkes olabilirdi ama Cade bu sürünen ayakların, birbirinden bağımsız tuhaf kol hareketlerinin Alex Riley’ye ait olduğunu biliyordu. Kasabada dolaşmak yerine okulda olması gerekiyordu. Zim’in konuşmasını kesti.

“Ne söyleyeceksen aklında tut Zim, benim ilgilenmem gereken bir şey var.”

“Benim şikâyetimle ilgilenmen gerekiyor. Bir on yıl daha beklemeyeceğim.”

Cade karşıya geçerken Zim söyleniyordu.

“Alex!”

Alex bir an tereddüt etti ama sonra yürümeye devam etti. Ke-

sinlikle parka ya da onun arkasında bir yere gidiyordu. Cade, Alex'i yakalayınca bir elini omzuna koydu.

“Merhaba dostum, nereye gidiyorsun?”

Alex omuz silkti.

“Teyzenler okulda olmadığını biliyor mu?”

Tekrar konuşmayı denemiş ve bir kafa sallamayla ödüllendirilmişti.

“Peki ya öğretmenin? Çıkarken ona haber verdin mi?”

“Aradayız.”

Alex'in sesi hâlâ zor duyuluyordu, kaldırımında yürürken gözleri hep yerdeydi.

“Bu okuldan ayrılabilceğin anlamına gelmiyor. Zeki bir çocuksun ve eminim ki bunu biliyorsun.”

“Evet.”

“Kayıp olduğunu fark edince öğretmenin çok endişelenecek.”

“Kayıp değilim ki, buradayım.”

Olduğu yeri işaret edip ellerini iki yanına hızlı ve tuhaf hareketlerle vurdu. Cade onunla tartışmayacaktı ama on yaşında bir çocuğun da gözetimsiz bir şekilde şehirde dolanmasına izin veremezdi.

“Ama olman gereken yerde değilsin ve bu bir sorun.”

“Bence burada olmalıyım.”

“Neden?”

Alex cevap vermedi. Cade ondan beklediğinden çok şey duymuştu ama parkın girişine yaklaşıyorlardı, onun gitmesine izin veremezdi. Birkaç yüz metre sonra park, kasaba merkezinden eski kilisedeki mezarlığa açılıyordu. Havuz ve çiçek bahçesin-

den başka bir koruluk ve derin hendekler vardı. Bu on yaşındaki çocuğun yalnız bir şekilde dolaştığını görmek istediği bir yer değildi. Durdurmak için onu montunun arkasından yakalayıp çekti.

“Alex. Seni eve ya da okula geri görmek zorundayım. Seçim senin.”

Alex ona dik dik baktı. Gözleri büyüktü, saçları teyzesinin saçlarından biraz daha açık bir kıızıldı, gözleri annesinin gözleriyle aynı gök mavisiydi.

“Ev.”

Cade hemen okulu aradı ve ardından Oradan Buradan Antikalar’ı aradı. Kimse cevap vermedi. Şaşırtıcı değildi, Tessa ve Gertrude muhtemelen tartışmakla çok meşgullerdi ve telefona cevap veremiyorlardı. Cade, Alex’i tekrar sırtından yakaladı ve küçük çocuk durup omuzlarının üstünden ona bir bakış attı. Bu sefer biraz sinir olmuş gibi görünüyordu. Belli ki Tessa’nın sabırsızlığından almıştı.

“Bekle Alex. Daha önce hiç polis arabasına bindin mi?”

“Ben suçlu değilim.”

Cade gülmesini durduramadı ama Alex pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu.

“Değilim.”

“Ben de değilim ama her zaman polis arabasına biniyorum.”

“Çünkü sen şerifsin ve bu senin işin.”

“Çocukların olmaları gereken yerde olduklarından emin olmak da benim işi. O yüzden seni evine bırakmama ne dersin?”

Alex’i polis istasyonuna doğru götürdü ve oradan da vadinin aşağısındaki otopark bölgesine. Tabii ki onu evine götürmesi ge-

rekiyordu ama heyecanını inkâr edemezdi. Tessa'yı tekrar görecek olmak fikri kanında bir hızlanmaya sebep oluyordu. Alex'i arabanın arka koltuğuna geçirip emniyet kemerini taktı, kapıyı kapatırken gülümsedi. Sirenleri ve ışıkları çalıştırabilir, Alex'e yarın okulda arkadaşlarına anlatacağı bir anı yaşatabilirdi ama yapmadı. Alex kimseyle hiçbir şeyi konuşacak türden bir çocuk değildi. O yüzden otoparktan çıktı ve Oradan Buradan Antikalar'a doğru yola koyuldu. Sirenler kapalıydı, araba sessizdi, arka koltuktaki çocuk gergindi.

BÖLÜM 6

Krem rengi kaplama, lacivert panjurlar ve süslemeler. Hedef buydu ama Tess önce bozarmış kahve boyayı soymalıydı. Geri çekildi, evin alt katında kat ettiği ilerlemeye baktı. Dört saatlik bir çalışmaya göre hiç de fena değildi ama çok daha fazlasını yapmalıydı ve eğer Zimmerman Beck'in telesekretere bıraktığı onlarca mesaj bir işaretse, çok az zamanı kalmıştı. Tessa bir seferde neredeyse sadece bir şeyi hallediyordu. Gertrude evden çıkardığı bir çöp torbasını Tessa'nın aldığı yedi çöp bidonundan birine attı.

“İyi görünüyor. Öğle yemeği için ara verecek misin?”

“İkinci katı bitirene kadar düşünmüyorum.”

Tessa yan bahçeden eski bir merdiven buldu ve eve dayadı. Şimdilik Gertrude'la ateşkes halinde gibi görünüyorlardı. Bu, ona iyi geldi.

“O zamana kadar gece yarısı olacak.”

“Sadece bu soyulan yüzeyi kaldıracam. O kadar uzun sürmemeli.”

Bir dört ya da beş saatten fazla sürmezdi, merdivene çıkarken bunu düşünmemeye çalıştı. Güneş çıkmıştı, şimdilik. Hava en az

yirmi dereceydi, söylenemezdi ve daha ne kadar işi olduğunu düşünerek enerji harcayamazdı. İlerleyebildiği kadar ilerlemesi lazımdı böylelikle Zimmerman Beck onu ve telesekreterini rahat bırakabilirdi. Aşağıdan keskin bir sigara kokusu geldi. Anlaşılan Gertrude evi bir an önce temizleme konusunu o kadar da umursamıyordu. Suçlayıcı bir ses tonuyla konuşmamak için çok dikkat ederek ona görevini hatırlatmaya karar verdi Tess. Ateşkes iyiydi, özellikle de günlerdir süren kavgadan sonra.

“Mutfağı bugün bitirmeye söz vermiştin,”

“Mahkûm olabilirim ama bir sigara molası ve öğle yemeğine de hakkım var.”

“Kimse sana-”

“Aman Tanrım! Çocuk eve polis arabasıyla geldi.”

Gertrude o kadar yüksek sesle bağırdı ki Tessa neredeyse dengesini kaybediyordu. Merdiven sallanmıştı ama sağlam duruyordu neyse ki.

“Neden bahsediyorsun?”

Başını çevirdi ve polis arabasının geldiğini gördü. Herhangi bir polis arabası da değil, şerifin arabasıydı. Güneşten gözlerini kısarak Gertrude’un yanılmasını ve Alex’in gerçekten o arabada olmamasını umdu.

Evet, oradaydı. Onu çok net görebiliyordu. Bakır rengi saçları cama yakındı, parmaklarıyla cama vuruyordu.

“Lanet olsun!”

Yeğeninin hâlâ arabada olmasına ve bunu duymamasına sevindi. Okulda olmalıydı. Nasıl olmuştu da polis arabasıyla eve getirilmeyi başarmıştı? Boynunu kırmadan olabildiğince hızlı

merdivenden aşağı indi, kalbi korku ve başka bir hisle deli gibi atıyordu. Ufak da ola bir beklentiydi bu diğer his. O da en az her kadın gibi Cade'in etkisini kabul ediyordu ama arabadan indiğinde diğerleri gibi gözlerine bakabilecek cesareti yoktu. Gertrude herkesten önce olaya müdahale etti.

“Neler oluyor Cade? Biz burayı temizleyene kadar yeğenimi gözaltına mı alıyorsun? Çünkü sana hemen söylemeliyim ki-”

“Dramaya gerek yok Gertrude.”

Cade onun sözünü keserek arabanın arka kapısını açtı. Alex'e tatlı bir şekilde gülümsedi ve Tessa'nın kalbi göğsünden çıkacakmış gibi oldu. Neden çocuklarla bu kadar iyi anlaşıyordu? Neden diğer her yakışıklı erkek gibi olamıyordu? Neden onlar gibi sığ, boş ve sadece yüzeysel olamıyordu?

“Eve geldik ahbap.”

Alex başını salladı ve onun yüzüne bakınca Tessa'nın kalbi sızladı. Uzaklaşıyordu, kendi zihnindeki dünyasına geri dönüyordu ve görünüşe göre bunu durdurmak için Tessa'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yumuşak saçlarını okşadı.

“Okulda olmalıydın.”

Alex yürümeye devam etti. Cade onun yerine açıklama yapmaya çalıştı.

“Arada olduklarını söyledi.”

Alex oradan uzaklaşmaya çalışırken Gertrude onu yakaladı.

“Arada olduğun için okuldan öylece ayrılamazsın. Bunu biliyorsun.”

Tess dizlerinin üstüne çöktü böylelikle göz göze bakabilirlerdi. Ona bakması için Alex'in çenesine dokundu.

“Alex, yaptığının yanlış olduğunu biliyorsun. Ne yapmayı düşünüyordun?”

“Onu bulmayı düşünüyordum.”

Kendi tavrıyla cevap vermişti, hiç duygu belirtisi ya da duyduğu acının hiçbir izi yoktu. Tess ona sarıldı, her ne kadar hareketsiz ve soğuk dursa da gitmesine izin vermedi.

“Gitti, öldü. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?”

“Ölemez.”

“Herkes ölür Alex. Öldüklerinde-”

“O ölemez.”

Alex onun sözünü kesip kollarının arasından sıyrıldı ve uzaklaştı. Yaşlı bir adam gibi hareket ediyordu, verandanın merdivenlerinden çıkarken adımları sağlam değildi ve ağır ağırdı.

“Oğlum...” Gertrude konuşmaya başladı ama Alex ardına bile bakmadan içeri girdi. Sessizlik sis gibi çöktü, hiçbiri ne diyeceğini bilemiyordu. Tessa saçma bir şekilde, konuşması gerekiyormuş gibi hissetti. Alex onun sorumluluğundaydı, değil mi? Bu demek oluyordu ki sorunu çözmeli ve her şeyi yoluna koymalıydı. Onun güvende olduğundan emin olmalıydı. Sonunda konuşabildi.

“Gidip onunla konuşsam iyi olacak.”

“Ona ne diyeceksin ha? Daha onu tanıımıyorsun bile, Emily’yi bile zar zor tanıyorsun. Sen burada kal ve lanet evle ilgilen. Ben Alex’le ilgileneceğim.”

Gertrude kapıyı çarparken Cade, “Uu, sert,” diye fısıldadı. Haklıydı da ama bu da Gertrude’du, her zaman böyle olmuştu. Acımasız ve öfkeli. Küçük kız kardeşinin kızlarını büyütme zorunda kaldığı için de hayata karşı dargındı.

“Alex’e üzüldü sadece o yüzden bana kızmak çok daha kolay.”

“Bu bir bahane değil.”

“Evet, bir sebep ve sanırım yaşadığımız bunca şeyden sonra ona biraz müsamaha göstermeliyim.”

“O sana hiç göstermiyor ama bu yardımsever ruhunu takdir ediyorum.”

“Aklımda üç dakika geçirebilsen bunu söylemezdin.” Tessa güldü, bir dakika öncekinden çok daha iyi hissediyordu. Daha mutluydu çünkü Cade’le olmak ona her zaman böyle hissettirmişti.

Cade arabaya dayandı, kollarını göğsünde bağladı. “O halde aklına girememem iyi. Alex konusunda ne yapmayı düşünüyorsun Tess? Onu bulduğumda parka doğru gidiyordu. Orası bir çocuğun yalnız başına dolaşması için pek uygun bir yer değil.”

“Keşke bilebilseydim. Normal bir çocuk değil, ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Normal olsaydı da bir çocuğa nasıl yaklaşıacağımı bilirdim demiyorum tabii ama...”

“Hayatın sana getirdikleriyle her zaman baş edebildin, eminim ki bununla da baş edeceksin.”

“Bana çok güveniyorsun Cade, keşke ben de kendime güvenseydim.” Boğazı yeniden düğümlenmişti. Cade’in, ağlamak üzere olduğunu görmesini istemediği için uzaklara baktı.

Cade iç geçirip, “Gel buraya,” dedi. Sonrasında Tess’in bildiği tek şey onun kollarında olduğuydu. Burnu soğuk deri ceke-tine gömülmüştü. Seneler önce o ve Cade birbirleriyle sırlarını ve hayallerini paylaşırdı. Ona her şeyi söylemişti, Cade de aynı

şekilde. Orada onunla öyle sarılmak, zamanda geriye yolculuk yapmak gibi hissettirmişti. Zayıflıklarının ona anlatmaya hazırdı, kendinden ne kadar emin olmadığını, yeğeni konusunda başarısız olmaktan ne kadar korktuğunu anlatabilirdi.

“Çok iyi olacaksın Red, söz veriyorum.”

Keşke sözler işe yarasaydı ama çölde bir kum tanesinden farkları yoktu. Ayrıca orada, Cade’in kolları arasında öylece durmak, olmaması gereken şeyleri istemesinden başka bir işe yaramıyordu. Geri çekildi, pantolonundan boya kalıntılarını silkelerken elleri titriyordu. Eve baktı, hâlâ yapılmayı bekleyen bir sürü iş vardı. Kendisini çok yorgun hissediyordu, sanki aylarca uyuyabilirdi.

“Teşekkürler, işe koyulsam iyi olacak. Ev kendi kendini düzeltmeyecek.”

“Bu acele neden? Mola verebilir gibi görünüyorsun.”

Elinden tutup onu salıncağa doğru çekti Cade.

“Buna gere-”

Cade oturdu ve ona da yanını işaret etti.

“Sus Tess ve sadece bir dakikalığına otur. Evle uğraşacağım diye en sonunda kendini harap edeceksin ve sonra Alex nerede, nasıl olacak?”

“Görünüşe göre içeride Gertrude’la.” Tess bacaklarının birbirine ne kadar sıkıca yapıştığını göz ardı etmeye çalıştı. Kalçalarının sıcaklığını hissedebiliyorlardı ve yok sayması en zor olan şey, ne kadar güzel koktuğuydu. Deri, açık hava ve tanımlanamayan ve kesinlikle erkeksi olan bir koku.

“Bugün Zim’le konuştum.” Cade konuşurken kelimeleri

Tess'in yüzüne soğuk su gibi çarpıyordu. İşte yine aynı yere dönmüştü, tüm hayatı berbat olacak olsa da yine Cade'e kapılıyordu. Eğer Cade'in vücudu onu sıkıştırmamış olsa salıncaktan hemen kalkacaktı.

"Şaşırmadım. Maalesef elimden geldiğince hızlı temizlemeye çalışıyorum ama yine de biraz zaman alacak."

"Bütün boyayı kendin kazımayacaksın değil mi?"

"Başka bir seçeneğim yok. Gertrude bu iş için çok yaşlı ve huysuz, Alex de fazla genç. Geriye bir tek ben kalıyorum."

"Birilerini tutup bunu bir iki gün içerisinde hallettirebilirsin."

"Eğer yetecek para olsaydı harika bir fikir olabilirdi."

Ufak bir birikimi vardı ama bunu acil durumlar için saklamalıydı. Ayrıca ellerini kirli ve kendisini meşgul tutmak, kaybettiği şeylere odaklanmaktan kaçmanın en iyi yoluydu. Tabii kazandıklarından da.

"Emily ve Dave'in sigortası yok muydu?"

Cade'in kahverengi kaşları çatıldı. Cade ailesi olup da sigortası olmayacak türden bir adam değildi, oğlunun geleceği için gereken her şeyi yapardı. Belli ki bir adamın nasıl çocuğunun geleceğini şansa bırakarak öldüğünü anlayamıyordu. Tess de öyle. Evi işaret etti Tess.

"Etrafına bir bak. Burası hiç gelecek hakkında kafa yoran insanlar tarafından idare edilmiş gibi duruyor mu?"

"İkisinin de anı yaşamaktan ötesini düşündüğünü sanmıyorum."

"Yine de iyi insanlardı." Tess savunmaya geçmişti. Tamam, o onların her şeyi berbat ettiğini düşünebilirdi ama başkası bunu söyleyemezdi. Evet bu çifte standarttı ve umurunda değildi.

“Öyle olmadıklarını söylemedim zaten ama iyi olmak hayatta her zaman işe yaramaz.”

Cade’in eli Tess’in bacağına düştü, avuçlarının sıcaklığı kotunun üzerinden hissediliyor ve aklındaki her şeyi silmeye yetiyordu. Ona elini çekmesini söylemek istedi, böylece tekrar düşünmeye başlayabilirdi ama geldiğinden beri çok fazla düşünmüştü. Geldiğinden beri her şey hakkında düşünerek ve Emily’ye söylemiş olabileceklerini düşünerek çok fazla zaman harcamıştı. Ziyarete gelebilecek olup gelmediği onca zamanı, yakında ayrılmak zorunda olacağı işini çok düşünmüştü.

Yakında, çok yakında.

Çünkü Alex’in Apple Valley’de kalması gerekiyordu.

Gözleri yanıyordu, o yüzden kırpıştırdı.

Cade’in elleri bacağından beline kaydı, belini sardı. Parmakları pantolonunun bel kısmını sarıyordu.

“Ağlama.”

“Ağlamıyorum.”

“Ama ağlamayı düşünüyordun.”

Haklıydı, ağlamayı düşünüyordu ama bu koskoca bir zaman ve enerji kaybından başka bir şey olmazdı. O yüzden Cade’le oturuyordu. Gerçekten geçen on yıl boyunca hiç mi ders almamıştı? Erkekler Tessa gibi kadınlar için sadece sorun demekti. Çünkü o da aynı hiçbir işe yaramayan annesi gibi aslında hiç ilgili olmayan ama ilgilymiş gibi yapmayı iyi beceren erkekleri etkilemek konusunda iyiydi. Eski sevgilisi Kent’i örnek alalım mesela, her şey tamamdı. Bir elektrik mühendisi olarak harika bir iş, para, karizma, yakışıklılık... Tek eksiği kalpti ve görünüşe

göre bir de vicdan. Yataklarının altında bulduğu seksi çamaşır takımını yüzüne fırlattığında zar zor tek gözünü kısmıştı. Tessa böyle seksi çamaşırlar giymezdi ki bu, Kent'e göre problemlerinden biriydi. Adi pislik!

Cade'in elini itip kendisini sıcak, çekici göğsünden kurtardı. "İşe koyulsam iyi olacak. Alex'i eve getirdiğin için teşekkürler. Onunla bir daha okuldan kaçmaması konusunda konuşacağız."

Cade başını salladı. Koyu gözlerinde söylemeye niyetli olmadığı bir şey vardı. Bakışlarıyla bir kez daha yavaşça Tess'i süzüyordu, erkeklerin hoşlandıkları bir kadını süzduğu yavaşlıkta. Yıllar önce Cade Cunningham'ın ona böyle bakması fikri bile başını döndürmeye yeterdi ama şimdi sadece yorgunluk hissediyordu. Merdivene tırmandı, kazıma aletini bir öbek eski boyaya doğrulttu. Kapının kapandığını duydu ama dönüp Cade'in polis arabasına bakmadı. El sallamaya niyeti yoktu, teşekkür etmişti ve bu yeterliydi.

Birkaç saniye sonra hiçbir ses yoktu, ne bir öksürük ne bir araba sesi. Cade'in gittiğine dair hiçbir belirti yoktu.

"Hey Red!" diye seslendi aşağıdan ve Tessa neredeyse düşecekti. "Sıkı tutun yukarı geliyorum."

"Gelemez-"

Çok geç kalmıştı. Cade'in ağırlığıyla merdiven sallanıyordu, hemen bir cam kenarına tutundu. "Ne yaptığını sanıyorsun Cade?"

"Şapka takmalısın."

Vücutları birbirine değdi. Dondu kaldı, nefes almaya korkuyordu. Nefes alırsa merdiven sallanacağı ya da düşeceği için de-

gil, bir nefes onu Cade'e bu kadar yakınlaştırdığı içindi korkusu. Söylenmeye başladı. "Şapkaya falan ihtiyacım yok.

"Hava soğuk olabilir ama güneş çok acımasız."

Başına bir beyzbol şapkası takıp atkuyruğunu parmaklarıyla taradı Cade.

"Evet işte oldu."

Bunları söylerken dudakları Tessa'nın kulapının dibindeydi, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Başını birazcık bile döndürecek olsa... ama tabii ki döndürmeyecekti. Asla. Çünkü erkeklerle artık işi olmazdı. Tamamen ve sonsuza kadar kapatmıştı o defteri.

"Teşekkürler." Bir boya öbeğini soyarak gösteriş yaptı. Vücutu çok gergindi çünkü Cade'e asla değmemeye çalışıyordu.

"Rica ederim." Cade'in sesi değişmemişti. Sesinde, hissetmeleri gerekenden farklı herhangi bir şey hissettiğine dair hiçbir ipucu yoktu... Eski dostluklarının soğumuş küllerinden fazlası yoktu. Cade aşağı inerken merdiven yeniden sallandı. Bu kez geri dönmedi. Arabanın kapısı kapandı, motoru çalıştı ve uzaklaştı.

İyi. Harika. Her şey mükemmeldi çünkü bir merdivende dikilip kız kardeşinin evinin boyasını sökmek tam da Tessa'nın yapmak istediği şeydi. Hele ki bunu tek başına yapmak. Hava aniden eksi yedi gibi hissettirmeye ve Cade'in beyzbol şapkası, Tessa'nın ölmesine izin verdiği hayaller gibi ağır gelmeye başladı. Burnunu çekti çünkü soğuktu ve burnu akıyordu. Ağlamak üzere olmasıyla alakası yoktu.

Eski salıncağın sallandığını, zincirlerinin gıcırdadığını duydu. Aşağı bakmadı, karşılaşacağı görüntüden korkuyordu. Emily'nin

hayaleti olabilirdi, aşağıdan ona bakıp kahkahalar atıyor, hayatın akışına uyum sağlamasını ve bir şeylerin olmasına izin vermesini söylüyor olabilirdi. Bir şeylerin olmasına izin vermek Emily'ye beladan başka hiçbir şey getirmemişti ve Tessa her zaman onun arkasını temizleyen kişi olmuştu.

Evden piyano sesi yükselmeye başladı. Alex'in önceden çaldığı aynı kederli ve büyüleyici melodiydi. Her nota, Tessa'nın ona veremediği bir şey için sessiz bir çığlıktı. Belki bir gün ne olduğunu anlayabilirdi. Belki de ebeveynlikte annesi kadar büyük bir başarısızlık yaşamazdı. Evi tamir edebilirdi. Biraz para kazanacak bir yol bulabilir ve Alex'i sevdiği bu yerde yaşatabilirdi. Eğer yapabileceği tek şey buysa, bunu da ona vermeliydi. Peki ya geri kalanlar?

Umutla ve duayla. Bu; çok fakir oldukları, Emily ve Tessa'ya okul kıyafetlerini bulmak için Goodwill'in arkasındaki çöpleri karıştırdığı zamanlarda Gertrude'un söylediği şeydi.

Umutla ve duayla, bir şekilde başaracağız.

Bu sefer bunun doğru olmasını umuyordu çünkü Tessa'nın yedekte bir B planı yoktu. Hatta bir A planı olduğundan bile emin değildi.

BÖLÜM 7

Tessa elleri sertleşip parmakları acıyana kadar boyaları kazıdı. Güneş batmaya ve soğuk bir rüzgâr esmeye başlamasaydı, elinde bir parça bile derisi kalmayana kadar devam edebilirdi. İçeri girmekten çok daha kolay görünüyordu. Merdiveni arka bahçeye taşıdı ve eski ardiyede eski bir masa ve daha da eski bir sallanan sandalyenin arasına yerleştirdi. Orada daha başka neler olduğunu bilmiyordu. Yığılmış eşyalara bakmaya cesareti yoktu. Dave ve Emily bir şeyleri atmayı hiç düşünmemişlerdi.

Sallanan sandalyeyi çekti ve kalm toz tabakasını süpürdü. Belli ki yıllar önce birisi onu bebek mavisine boyamış ve koltuğunu 1970'lerin ekoseli kumaşıyla kaplamıştı. Sandalyenin kendisi 1860'lardan bir parçaydı, yüksek sırtı harika çizgilerle şekillendirilmişti. Elden geçirilirse iyi para edebilirdi. Tam bu sırada Gertrude evin köşesinden seslendi.

“Bu gece gelmeyi planlıyor musun acaba? Kızarmış tavuk yaptım.”

Tessa aç değildi ama Gertrude'un kızarmış tavuğunu reddedemedi çünkü biliyordu ki bu bir barış çağrısıydı. Ateşkes ant-

laşmasıydı. Tıpkı küçüklüğünde olduğu gibi. İkisi de geri adım atmasalar da üzgündü. Böyle çaresiz zamanlar Gertrude büyük büyükannesinin kızarmış tavuk tarifine başvururdu ve Tessa da her seferinde bunu afiyetle yerdı. Bu sefer de yiyecekti, boğulmak pahasına bile olsa.

“Geliyorum.”

“Orada ne buldun?”

“Eski, sallanan bir sandalye.”

Onu nasıl bir karmaşanın içinde bulduğuna değinmekten kaçındı, sonuçta bu bir ateşkesti.

“Muhtemelen Emily buraya taşındığında oradaydı. Oradaki demode eşyaları pek sevmezdi ama Dave atmasına izin vermedi.”

“Akıllı adam.”

Gertrude homurdanmaya başlayınca Tessa aceleyle devam etti. Yeniden bir sorun yaşamak istemiyordu.

“Yani bu iyi bir parça demek istiyorum. Bütün boyası kazındığında ve-”

“Bunu yemekte konuşmaya ne dersin? Alex henüz hiçbir şey yemedi ve muhtemelen çok aç.”

Sesindeki endişe inkâr edilemezdi ve Tessa kendisinde sözü kesildiği için gücenme hakkı görmedi.

Ağırlığının altında biraz ezilerek sallanan sandalyeyi çekerken, “Tabii ki,” dedi. Ciddi anlamda spora geri dönmesi gerekiyordu çünkü salondan uzak kalalı yalnızca bir hafta olmuştu ve daha şimdiden formdan düşmüştü.

Evin yanından beraber yürürlerken Gertrude sordu: “Onu içeri mi getiriyorsun?”

“Şimdilik.”

Tess sendeledi, sandalye düşündüğünden çok daha ağırdı.

“Dükkândaki şeylerden kurtulmaktan bahsedersen sen değil miydin?”

“Evet ama bu, yeniledikten sonra satabileceğimiz bir parça.”

Verandanın merdivenlerine tırmandı ve sandalyeyi kapının yanına bıraktı. Gertrude bir sigara yaktı ve havaya bir nefes üfle-di. “Bunun gibi bir şey ne kadar eder sence?”

“Annapolis’te satıyor olsaydım beş yüz ederdi. Burada belki iki yüz.”

“İki yüz mü? Fena değilmiş.”

“Hiç hem de, evde depolanmış bir sürü böyle eşya var. Güzel vintage parçalar, bazı değerli antikalar. Bunlardan bazılarını sata-sarsak-”

“İyi bir düşünce Tess, gerçekten iyi ama saklamamız gereken bazı şeyler var. Yüz yıldır bu evçiler ve burada kalmalılar.”

“Cade’e verdiğin melek gibi mi?”

Bu soru ağzından kaçmıştı. Tam da iyi giden ateşkeslerinin ortasında. Lanet! Gertrude gerildi, dudaklarını sıktı. Sigarası par-maklarının arasından sallanıyordu.

“Haklı olabilirsin. Belki de bunu yapmamalıydım.”

Bu tepki Tess’i şok etti. Teyzesine baktı, ateşi var mı diye al-nının kontrol etmeli miydi? Yoksa gelip onu alması için doktoru aramalı mıydı?

Gertrude sigarasından bir nefes alıp bahçeye fırlattı. “Ne var?”

“Hasta mısın Gertie?”

“Bu nasıl saçma bir soru?”

“Seni yirmi üç yıldır tanıyorum ve daha önce asla ama asla hatalı olduğunu söylediğini duymadım.”

“Her şeyin bir ilki vardır. Haydi yemeğe gidelim.” Eve doğru yöneldi. Tess ağır sandalyeyi olduğu yerde bırakarak onu takip etti. Kimse onu verandadan almazdı. Apple Valley’de bu olmazdı.

Ev sessizdi, Tessa yukarı koşarken merdivenler çatırdıyordu. Piyano sesi yoktu. Çok şükür ki Alex okuldan geldikten sonra çalmaya başladığı o hüznü şarkısını bırakmıştı. O zamandan beri şarkı Tessa’nın kulaklarında çınılıyordu. Ne kadar denerse denesin bundan kurtulamamıştı.

Kızarmış tavuk ve çikolatalı kek kokusu evi sardı. Gertrude temizlik de yapmıştı. Bütün mobilyalar pırl pırlırdı ve eski ahşap yer döşemesi parlıyordu. Lavaboda ya da tezgâhta kirli herhangi bir tava yoktu. Hiçbir yerde hiçbir toz zerresi de.

“Çok çalışmışsın.”

“İkimiz de. Şimdi biraz dinlenme zamanı.” Gertrude tabakları dolaptan alarak masaya yerleştirdi. “Alex, haydi oğlum. Yemek zamanı.”

Koridorun ucundaki kapı açıldı ve Alex süzüldü. Teni solgun, saçları karışık. Elinde oyuncak bir araba vardı, legodandı. Müzikte olduğu kadar bir şeyler yapmakta da başarılıydı. Masaya oturduğu gibi Tessa sordu:

“Ne yaptın?”

Cevap vermedi, başı eğikti, gözlerini dikmiş bir yere bakıyordu. Bir leke? Bir kırıntı? Her neydiyse Tessa’dan daha ilgi çekici olduğu belliydi. Gertrude azarlar gibi başladı:

“Kabalık etme, Alex.”

Sesi yorgundu. Sesindeki ağırlık evdeki ağırlığı yansıtıyordu. Solmuş boya, yıpranmış halılar, neşeli olmak için hüznü bir çaba sarf eden yorgun mobilyalar. Emily elinde olanla iyi idare etmişti ama yine de burada mutsuz bir hava, bir memnuniyetsizlik hissi vardı.

“Sorun değil. Sanırım hepimiz yorgunuz.”

Tessa, Alex hâlâ masaya bakmasına rağmen ona gülümsedi.

“Bunun kabalıkla da alakası yok Alex kendisiyle konuşulduğu zaman cevap vermesi gerektiğini biliyor.”

Gertrude bir tabak kızarmış tavuğu masaya koydu ve Tess’e sert bir bakış fırlattı. Tess, Alex’in tabağına ve kendi tabağına birer parça tavuk koydu. Gertrude’un masaya fırlattığı salatayı ve fırında makarnayı didiklemeye başladı. Evet, ateşkesleri sona ermişti. En azından denemişlerdi.

Üç saniye sonra bütün gerginliği ve sessizliği dağıtarak kapı çaldı. Bu, dolu bir tabağı ve masayı bırakmak için iyi bir bahane olmuştu.

“Ben bakarım.”

Tessa merdivenlerden aşağı koşturdu. Kendisini bir an önce dışarı atmak için can atıyordu. Kapıyı açmak için kendisini hazırladı. Tabii ki Zim’di ve ona, bu dağınıklığı toplama konusunda yeterince ilerleyemediğini söylemeye gelmişti. “Endişelenme...”

Karşısında Ida Cunningham’ın çekici yüzünü görünce kelimeleri havada asılı kaldı. Bu kadın seksen yaşında olmalıydı ama kesinlikle yirmi otuz yaş daha genç duruyordu. Yüzü yıllardır gülümsemekten çizgilenmişti ve gözleri Cade’inkiyle aynı koyu maviydi.

“Endişeli değildim. Yani tam olarak,” dedi Ida gülümseyerek ve eve girdi. Topuklu ayakkabıları takırdıyordu ve siyah yün kalem eteği tam üzerine göre dikilmişti.

“Özür dilerim Bayan Ida. Sizi başka birisi sanmıştım.”

“Eminim ki Zimmerman olduğumu sandın.” Ceketinin düğmelerini çözdü ve etrafa bakındı. “Olmadığımı söylediğim için mutluyum. O adam pek çok yılını yalnız geçirdi bence ama bu konuda sessiz kalacağım.”

Evet kalırdı da. Ida böyleydi işte. Apple Valley’deki dedikoları sevmeyen birkaç insandan biriydi.

“İyi ki uğradın Ida, biz de tam yemek yiyorduk. Eğer bize katılmak istersen yeterince var.”

“Çok isterdim tatlım ama tabağımda şu an çok fazla şey var. Hafta sonuna kadar üzerinden geçip halletmem gereken uzun bir liste. Ceketinin cebinden ufak bir not defteri çıkardı ve göz gezdirdi. “İşte buradasınız. Beş numaralı madde.”

Eğer bu cümleyi başkasından duysa çok kaba gelebilirdi ama Ida, Tessa’nın tanıdığı en kibar, en duyarlı kadımlardan biriydi. Listelerle yaşardı ve eğer onlardan birinde yeriniz varsa bu, sizi çok önemseydiği anlamına gelirdi.

“Listenizde bir yerim mi var? Çok duygulandım,” diyerek dalga geçti Tessa ve karşılığında bir gülümsemeyle daha ödüllendirildi.

“Tabii ki varsın ve olmalısın ama yine de bu, teyzenin bağışladığı meleklerle ilgili. Cuma günü ufak bir halka açılış törenimiz olacak, Riley ailesinin onuruna. Çayımız, sandiviçimiz ve kurabiyelerimiz olacak. Harika şeyler. Charlotte’la tanıştın mı?”

“Evet.”

Harika koşullar altında tanışmamışlardı ama Tess bu ufak ayrıntıyı kendisine sakladı.

“Bütün bu yemek işlerini o yapıyor. Mutfakta rock yıldızı gibidir. Tabii ki, çaylarımızı bitirdiğimizde Cade’den meleği getirmesini isteyeceğim. Eminim ki Gertrude onu bağışladığına pişman oldu bile.”

“Bunu nasıl-”

“Tatlım,” dedi Ida, Tess’in omzuna dokunurken, “Bu kasabada olan ve bilmem gereken her şeyi bilirim ben.”

“Kim gelmiş?” Gertrude merdivenlerin başında belirdi. Saçları hâlâ kıızıldansa tuhaf bir pembe tonuydu ve daha az önce elektrik çarpmış gibi duruyorlardı. Kemikli kalçalarından sarkan eski bir yeleği vardı. Tişörtünün önündeyse yemek lekeleri vardı. Parmaklarının arasında sallanan yanmamış sigara da resmin bütünlüğünü tamamlıyordu. Ida’yla kıyaslanacak olursa... Aslında pek de bir kıyaslanacak yanları yoktu. Bu Gertrude’un yaptığı her şeyin bir utanç kaynağı olduğu ergenliğinden beri Tessa için büyük bir ilgi odağıydı.

“Merhaba Gertrude, nasılsın tatlım?”

“İdare ediyoruz.”

Gertrude sanki bütün kemikleri ağrıyor, vücudu acıyormuş gibi aşağı indi. Tessa’nın istediğinden çok daha yaşlı görünüyor, onun gibi sert kişilikli birisi için mümkün olandan daha kırılgan duruyordu.

“Zor zamanlardan geçiyoruz.”

“Hayal bile edemiyorum, Gert.”

Ida, Gertrude'un omzuna dokundu. İkisi gece ve gündüz kadar farklıydı ama Tessa kendini bildiğinden beri arkadaşlardı. "Kızın gibiydi."

"Evet, öyleydi. Hiç kendi çocuğum olmadı ve o benim kalbimin bir parçasıydı. Şimdi oğlu var ama ikisi aynı şeyler değil."

"Bir de Tessa var." Ida'nın bakışları Gertrude'dan Tessa'ya kaydı. Gülümsemiyordu artık ama artık aralarında her şeyin her zaman ne kadar zor olduğunu biliyordu.

"Şimdilik." Gertrude sanki onaylamadığı bir şeyi işaret eder gibi başını salladı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Seni özlemiştim Tess. İşin ne olacak? İçmimarsın değil mi? "

"İstifa edeceğim. Umarım burada bir şey bulabilirim." Sormana sevindim, diye eklemek istedi. Çünkü teyzem *bunu sormama-yı* tercih ediyor.

"Uzun zamandır orada çalışıyorsun değil mi?"

"Yedi senedir."

"Patronun seni kaybettiğine çok üzülecek olsa gerek."

Bir kez daha Ida, Gertrude'un aksine söylenmesi gereken her şeyi söylemişti.

"Benim gitmeme üzülecektir eminim ama firma büyük ve bensiz de idare edebilirler."

Büyük demek aslında yetersizdi. James Winthrop'un firması Annapolis'teki en büyüklerden biriydi ve Doğu Yakası'nın tamamına yakınında müşterileri vardı. Bir sürü çalışanı ve yüzlerce müşterisi vardı. James kendisini ülkenin en çok aranan içmimarlarından biri haline getirecek bu ün için çok çalışmıştı. Tessa'sız

da idare edebilirdi. Ama Tessa onsuz, işından uzak yapabilir miydi ondan emin değildi. Ya da en azından onunla çalışırken elde ettiği kazancı olmadan.

“Burada kalmanın senin için doğru karar olduğundan emin misin? Orada bir hayat kurabilmek için çok çalıştın ve-”

“Burada kalacağını söyledi Ida.”

“Ben de bunu duyduğuma sevindiğimi söyledim zaten ama bir ailenin geçimini sağlamak için paraya ihtiyacı var. Eğer Dave ve Emily evin vergileri ve Alex’in tedavisi için gerekli parayı bırakmadıysa Tess çalışmak zorunda kalacak. Burada bir iş bulmak-”

“Emily ve Dave hiçbir şey bırakmadı ama fark etmez. Tess taşınmayacağımızı söyledi. Lütfen fikrini değiştirmeye çalışmaktan vazgeç,” diye hırladı Gertrude ve alnını ovdu. “Üzgünüm, böyle davranmak istememiştim. Son zamanlarda... Zor günler geçiriyorum ve ben sadece biraz tükenmiş hissediyorum.”

“Biliyorum, özür dilemene gerek yok. Biz çok uzun zamandır arkadaşız, bunun aramızda lafı olmaz.” Ida, Gertrude’un omzunu okşadı.

“Evet tam da bu yüzden sana karşı böyle bir tavır sergilememeliydim.”

Gertrude, Tess’e baktı. Belli ki sinirini kendisinden çıkarmadığı için oldukça mutluydu.

“Lafı bile olmaz canım, geçti gitti. Şimdi bu saatte neden kapınızı çaldığıma geri dönelim. Tessa’ya bahsettim zaten. Bu cuma çok hoş bir etkinlik düzenliyoruz. Herkes Miriam’ın meleğini görebilecek. Bittikten sonra da onu buraya geri getireceğim. Kaldığınıza göre o da burada kalmalı.”

“Bunu duyduğuma ne kadar sevindim bilemezsin. Onu zaten hiç bağışlamamalıydım. O meleğin de evle beraber kalması gerekiyordu ya da en azından son Riley ile.”

Gertrude’un sesindeki hüznün Tessa’yı şaşırttı ve de korkuttu. Ağlayacak mıydı yoksa?

“Çok duygusal bir zamandasınız.”

Ida, Gertrude’u kollarının arasına çekti. “Cade bana meleği getirdiği zaman senin vazgeçeceğini biliyordum. Alex ailesinden kalan her parçayı hak ediyor. Ailesi Apple Valley tarihinin çok önemli bir kısmıydı ve eminim ki yıllar boyunca da olmaya devam edecek.”

“Teşekkürler Ida, çok asil bir insansın.”

“Senin gibi. Şimdi...” Ida geri çekildi ve eteğindeki kırışıkları düzeltti. “Cuma günü siz ikiniz çaya geliyorsunuz. Üçte başlayıp altıda bitecek. Tamamında kalmanız gerekmiyor ama orada bulunsanız iyi olurdu.”

“Orada olacağız değil mi Tessa?”

Tess orada olacaklarını anlamıştı ama bu fikrin onu heyecanlandırdığı konusunda emin değildi. Eski arkadaşlarını görmek istemediğinden değildi ama eskiden beraber liseye gittiği herkesin gözlerinde belirecek bakışı bildiğindendi. O *ben sana söylemiştim* bakışını biliyordu. Herkes Tessa’nın kendisiyle ve yetenekleriyle çok meşgul olup kasabadan nasıl gittiğini düşünüyor olacaktı. Üniversiteye gitmiş, bir diploma almış ve prestijli bir firmada bol kazançlı bir işinin olmuş olması hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Önemli olabilecek tek şey geri dönmüş olmasıydı ve kocaman bir arazinin üzerindeki elden düşme bir evde yaşıyordu.

Ida evden çıktı, Tess de onu takip etti ve belediye başkanının bahçeden geçip siyah arabasına binişini izledi. Hızlı bir korna sesi ve Ida çoktan gitmişti, arabanın farları görünürden kayboluyordu. Yolun karşısındaki Charlotte'ın evi karanlıktı. Pencereleden tek bir ışık dahi süzülüyordu. Kasabada pek de gece hayatı yoktu ama insan aradığı zaman yapacak birkaç bir şey bulabiliyordu. Kütüphanede okuma grupları, Mike'ın bowling merkezinde bowling oynamak. Tessa'nın bildiği kadarıyla yazları arabalı sinemada hâlâ herkes için uygun olan filmler gösteriliyordu.

Sonunda Tess de küçük kasaba hayatının akışına geri yuvarlanmıştı. Bu her ne kadar onu görünmez kalmak için delirtse de. Zim'in evine baktı, karanlık değildi. Verandaya vuran Noel ışıkları, camlardan süzülen ışıklar ve kapının iki yanından sarkan çok daha fazla ışık vardı. Ön camdaki perdeleri açtı ve aydınlık odanın gerisinde süslenmiş bir Noel ağacı parlıyordu. Zim komşusundaki dağınıklığa kafayı takmış olabilirdi ama belli ki elektrik faturası hakkında endişelenmiyordu.

Camın önünden bir gölge geçti. Tessa'nın beklediği dar omuzlu yaşlı adam değildi. Daha uzun daha iri biriydi. Tam da... Zim'in kapısı açıldı ve Cade, Zimmerman'la beraber dışarı çıktı. Koyu saçlarında Noel ışıklarının yansımaları vardı, deri ceketinin fermuarı açıldı ve üniforması görünüyordu. Lanet olsun! Harika gözüküyordu. Mavi pamuklu kumaşın altındaki karın kasları çok düzgün ve sıkıydı.

Tess'in buna dikkat etmemesi gerekiyordu. Tıpkı daha önce Cade'in ne kadar güzel koktuğunu ya da yeniden kollarının arasında olmanın nasıl harika bir his olduğunu fark etmemesi ge-

rektiği gibi. Geçmiş alışkanlıkları yakalamanın bu kadar kolay olması ne kadar da komikti. Onu on yıldır görmemişti ve sonra yaptığı tek şey onu yeniden görmektir. Tıpkı çocukluklarındaki gibi, gittiği her yerdeydi. Sadece artık çocuk değillerdi ve onu görmenin, onu düşünmenin nelere yol açabileceğini çok iyi biliyordu.

Cade onun olduğu tarafa doğru bakınca Tess istemsizce geri adım attı neredeyse bileğini burkacak.

“Aptal!” diye söylendi kendisine ve aceleyle eve girip kapıyı kapattı. Sanki Cade tekrar gelecekmiş gibi de sıkı sıkıya kapıyı kilitledi. Hayır bunu yapmazdı. Tess’in kendisine bakmaya gitmesini beklerdi. Bu her zaman böyle olmuştu ama maalesef bu sefer olmayacaktı. Kasabada onun peşinde koştuğu, her kelimesine takılıp bütün şakalarına güldüğü zamanlardan beri çok büyümüştü. O kadar umutsuzdu ki bunu düşünmek bile utandırıcıydı.

Evin derinliklerinden yumuşak bir ses süzüldü. Bir iç çekme değildi tam olarak ama ona benzer bir sestir. Tess gerildi, Cade’le alakalı her şey uçup gitmişti. Yukarıda tencereler, tavalar takırıyor ve Gertrude mırıldanıyordu. Ida’nın ziyareti onu neşelendirmiş olmalıydı. Aşağıda hava hâlâ ağırdı, günlerdir süren temizliğe rağmen hâlâ toz kokusu vardı.

İşte!

Yeniden o sesi duydu!

Aynı yumuşak ses. Bir iç çekme değildi. Fısıltı da değildi.

Tüyleri ürperdi, yukarı çıkmak ve hiçbir ses duymamış gibi davranmak istedi ama bu, onluk bir şey değildi. Her zaman için pragmatik ve ayakları yere basan, gerçekçi bir insan olmuştu. Er-

genliğindeki aşırı yavru köpek sevgisi haricinde hiçbir şey veya hiç kimse için aklını kaybetmemişti. Kent, evlenmeyi planladığı adam, bile ayaklarını yerden kesmeyi başaramamıştı. Muhtemelen bu yüzden onun ne kadar yalancı bir insan olduğunu, kendisini aldattığını anladığında kalbi kırılmamış, sadece ondan iğrenmişti.

Ön taraftaki odadan yemek odasına giderken ışıkları açarak ilerledi. Kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Hayalet miydi? Eski bebek beşiklerinde sallanan tuhaf bir bebek miydi?

Hiçbir şey yoktu. Her şey düzgün ve sessizdi, ortalıktaki dö-küntüler artık herkesin isteyebileceği derecede düzenlenebilir bir dağınıklık haline gelmişti. Tessa evin yüzeyini soyarken Gertrude da içeride sıkı çalışmıştı. Orada da hiçbir şey olmadığından da emin bir şekilde mutfığa girdi. Önünden bir gölge geçti, o girdiğinde sola doğru ilerledi. Tess çılgılık attı, ne gördüğünü anlayana kadar kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Kimi görüyordu?

“Alex! Ne halt... Burada ne yapıyorsun?”

Işığı açarak ürkmüş görünen yeğenine baktı. Alex gözlerini kırptı, gözlerini kocaman açmıştı ve boş boş bakıyordu. Sesini biraz daha yumuşatarak tekrarladı.

“Alex? Dışarı çıkmayı denemiyordun değil mi?”

Etraftaki dağınıklığa baktı, o dağınıklıktan çıkıp yolunu bulması ve arka kapıdan çıkabilmesi mümkün değildi. Bunun farkında olduğundan emin değildi.

“Hayır.”

“Ne-”

Tess’e sırtını döndü yürüdü ve duvara dayalı duran vitrine değdi. Alnını cama dayadı.

“Onu geri getirmeliyiz.” Bunu o kadar sessiz söylemişti ki Tessa onu güçlükle duydu. Elini omzuna koydu ve ne kadar gergin olduğunu hissetti.

“Ne demek istiyorsun canım?”

“Meleğim.”

“Gertrude’un verdiğini mi kastediyorsun?”

“Evet. Burada olmalıydı.”

Tessa’dan uzaklaşıp vitrinin kapağını açtı. Bir sürü gümüşle doluydu. Eski kırılmış porselen ıvır zıvırlar, sararmış danteller, birbiri üstüne yığılmış herhangi bir değeri ya da düzeni yokmuş gibi görünen bir sürü şey. Yine de bunların arasında Alex neyi aradığını çok iyi biliyor gibiydi. Bir örtüyü kaldırdı ve altında duran tahta kutuyu ortaya çıkardı. On üç on beş santimdi, üzerindeki inci kaplaması bozulmuştu ve yanında ufak bir kilidi vardı. Alex kutuyu Tessa’ya uzattı, örtüleri yerine koyup vitrini kapattı.

“Bu da ne?”

“Miriam’ın,” diye yanıtladı Alex, sanki Tessa bununla ne demek istediğini anlamalıymış gibi.

“Tamam Miriam’ın ama ne bu?”

“ yi geceler Tessa,” diyerek odadan  ıktı.

Onu takip edebilirdi ama söylediklerini düşünmekle fazlaca meşguldü. *Tessa*? Ona ilk kez böyle seslenmişti. Kutuyu göğsünde kucaklayarak mutfağın ışığını kapattı. Kalbi yeğenine karşı olan sevgisinin yavaş ritmi ve acısıyla atıyordu. Doğumunda hastanedeydi, gözlerine bakmış ve kaybolmuştu.

Alex’e otizm tanısı konuğunda kardeşiyle beraber o da yeğeniyle ilgilenebilirdi, destek olmayı teklif edebilirdi. Alex’in daha

üç yaşındayken piyanoda oturduğunu görmüştü. Üç yaşındaydı ve hem gürültülü hem de hareketli bir parçayı çalıyordu. O zamana kadar ağzından hiçbir kelime çıkmamıştı. Tek bir tane bile, ama Tessa ona inanmıştı. Emily'ye bir gün mutlaka anne, baba ve Gertrude teyze diyeceğini söylemişti. Hatta bir gün gelecek Tessa teyze de diyecekti.

En sonunda aile üyelerini söyleyebilmeye başlamıştı ama Tessa'yı iletişim kurduğu azınlığa dahil etmek için yeterli sıklıkla görmediği için ona daha önce hiçbir şey dememişti. O gün sonunda gelmişti ama Emily'nin orada olup da bunu görememesi ne kadar acıydı.

BÖLÜM 8

Tessa'yı bir günde üç kez görmek muhtemelen kendini tekrar tekrar öldürmektir ama Cade kendisini pek önemsiyormuş gibi görünmüyordu. Çatırdayan veranda merdivenlerini çıkıp kapıyı çaldı. Beraber geçen bir saat Zim'in sinirlerini yatıştırmıştı ve McKenzieleri bir süre rahat bırakacağına dair bir söz dahi kapmıştı. Zim bu konuda pek de hevesli değildi ama yine de Tessa ve Gertrude'a dağınıklıklarını toparlamaları için zaman verme konusunda anlaşmıştı. Tess bunu duyunca çok sevinecekti ama Cade'in, onun kapısında dikilmesinin gerçek nedeni bu değildi. Onu tekrar görmek istiyordu. Bu kadar basitti.

Kapı aralandı ve Tess göründü, kapının aralığında bir zincir asılıydı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Verandada dikilip kapıyı açmanı bekliyorum."

Tessa'nın yüzünün büyük bir kısmı görünmüyordu ama gülümsediğinden emindi. "Zekice."

"Doğru. Beni içeri alacak mısın yoksa burada donana kadar duracak mıyım?"

"Bekle bir saniye."

"Kapıyı kapattı, zinciri çözdü ve saniyeler sonra kapı ardına kadar açıldı."

“Haydi, söylemek zorunda olduğun şeyi duymak isteyip istemediğimden emin olamasam da gel.”

Tessa, elinde küçük tahta bir kutuyla geri çekildi. Sevimli, ufak bir şeydi. Cade’in Oradan Buradan Antikalar’da gördüğü şeylerin çoğundan daha güzeldi. Kutuyu elinden alıp incelemeye başladı.

“Bu da ne?”

“Bilmiyorum. Alex eski bir vitrinden çıkardı.”

“İçinde herhangi bir şey var mı?”

Kutuyu açmaya çalıştı ama kilitliydi.

“Hiç bilmiyorum.”

“Açmak için kırmamı ister misin?”

“Hayır! Bu yüz yıldan bile eski bir parça Cade.”

“Üzgünüm.”

“Olmalısın da.” Kutuyu masanın üzerine bıraktı ve ellerini kalçalarına koydu, çenesi gergindi ve yukarı kalkmıştı. Bu Cade’in tanıdığı bir Tessa’ydı. Güçlü. Kararlı ve biraz kavgacı. “Neye gülüyorsun?”

“Sana.”

“O zaman kes şunu. Huysuz ruh halimi korumaya çalışıyorum,” dedi Tessa ama dudaklarının kenarında ufacık bir gülümseme belirdi.

“Neden şimdi böyle bir şey yapmak isteyesin ki?”

“Çünkü bana yaşlı Zim’in neler söylediğini anlatmak üzere-sin.”

Cade kahkaha attı ve karşılığında büyük bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Çok güzel dudakları vardı, ipeksi ve koyu pembe. Cade onlara bakmaktan kendisini alamıyordu.

“Haydi söyle. Neler dediğini söyle bana.”

“Pek bir şey söylemedi. Çoğunlukla benim söylemek zorunda olduğum şeyleri dinledi.”

“Şaka yapıyorsun değil mi? Çünkü Zimmerman Beck, dinle-meyle zaman kaybedecek türden bir adama benzemiyor.”

“Zim, huysuz bir yaşlı olabilir ama zaman zaman mantıklı da olabiliyor. Bir süre geri çekilmeyi Kabul etti. Bence evi yola koy-mak için verdiği çaba ve kaydettiğin ilerlemenin bunda etkisi oldu.”

Aslında Cade, Zim’e acılı, yasta olan bir ailenin üzerine git-meye devam ederse toplumda hiçbir puan kazanamayacağını söylemişti ve bunun da yardımı dokunmuştu.

“O halde rahatladım. Elimden geldiği kadar hızlı çalışıyorum ama bugün bile nereden baksan en az on iki kere aradı. Eğer Ger-trude öldürmezse ben öldürmek zorunda kalacağım diye korkma-ya başlamıştım.”

“Cinayet yasalara karşı bir şey Tess. Tavsiye etmem. “

Yüzüne düşen bir bukleyi kulağının arkasına attı, bunu yalnız-ca ipek saçları ve kadifemsi cildine dokunmak için yapmıştı. Tes-sa irkildi. Gözleri büyüyor, boynundaki damarları hızla atıyordu. Tess geri çekilmeden önce sınırları ne kadar zorlayabileceğini de-nermişçesine parmağını bir noktaya kaydırmak üzereydi. Belki geri çekilmez diye düşünüyordu. Tess’in rengi solmuş, gözleri çukurlaşmıştı ve Cade fark etti ki ona yazılan birindense arkadaş-a daha çok ihtiyacı vardı. Sessizliği bozmak ve gerginliği dağıtmak için, “Şaka yapıyordum,” dedi.

“Ama Zim’in beni delirtmek üzere olduğunu söylemesem ya-lan söylemiş olurum. Ev konusunda hayal kırıklığına uğradığı

için onu suçlamıyorum ama düşünmem gereken bundan başka şeyler de var.”

“Ne gibi?”

“Alex’in bugün izinsizce okuldan ayrılması gibi. Ona nasıl ulaşacağımı bilmemem gibi. Gertrude benim başarısız olduğumu düşünüyor ve bazen acaba haklı mı diye düşünüyorum. Bir de iş konusu... İstifa etmek zorunda kalacağım ama eğer edersem de hiçbir gelirim olmayacak ve Dave ve Emily’nin bıraktığı faturaları ödemek için bir yol bulamayacağım. Eğer ödeyemezsem de...” Başını salladı. “Üzgünüm, bilmek istediğinden çok daha fazlasını anlattım sanırım.”

“Her şeyi bilmek istiyorum,” dedi Cade, Tessa’nın ellerini tutarak. Parmaklarını birbirlerine kilitledi. Tıpkı çocukken birbirlerinin en önemli sırlarını paylaştıkları zamanki gibi. Bunları bu kadar zamandır unuttuğuna, Tess’in yanındayken kendisini nasıl iyi hissettiğini unuttuğuna inanamadı. Tess ellerini onun ellerinden çekti, artık elleri boş ve soğuktu.

“Bak Cade, ben iyiyim tamam mı? Benim için endişelenmene gerek yok.”

“Endişelenmiyorum, sadece anlamaya çalışıyorum.”

“Neyi anlamaya çalışıyorsun? Kız kardeşimin ve eniştemin nasıl bu kadar büyük bir yıkıntı bıraktığını mı? Ya da benim nasıl bunu toplamak zorundaki kişi olduğumu mu?”

“Kız kardeşinin aksine senin nasıl bu kadar sorumluluk sahibi birisi olduğunu anlamaya çalışıyorum. Emily tam bir-” İşe yaramaz ölmüş bir kadını tariff etmek için doğru kelime gibi görünmedi ama Cade, Tess’in defalarca Emily’yi beladan kurtardığını biliyordu. Kız kardeşinin dönem ödevlerini yapar, Emily’nin ye-

rel dükkânlardan çaldığı şeylerin parasını öderdi. Emily çok sarhoş olup kustuğu zaman etrafı temizler, gecenin bir yarısı evden kaçıp partilere gittiğinde onu takip eder, nerede olduğunu bilir ve eve geri getirirdi.

“Birisinin sorumluluk sahibi olması lazım.”

“Sen çok iyi bir kardeşin Tess, Emily’nin de böyle düşündüğüne eminim.”

“Belki biz çocukken ama onunla hiç zaman geçirmeyeli yıllar oluyor.”

“Seni yine de severdi.”

Bunu daha çok söylemesi gerektiğini düşündüğü için söylemişti. Gerçek şuydu ki sevgi, Emily’nin hep istediği ama nasıl vereceğini hiç bilmediği bir şeydi. Hiçbir zaman için, hiçbir şekilde.

“Herhangi birini sevbileceği kadar severdi sanırım.”

Tess eskiden oturma odası olan yere girdi ve camdan karanlık bahçeye baktı. O ve kız kardeşi iki insan ne kadar zıt olabilirse o kadar zıtlardı. Birisi ne kadar azimliyse diğeri o kadar bezgin, birisi ne kadar kararlıysa diğeri o kadar umursamaz, biri ne kadar sadıksa öbürü o kadar... Emily’ye hain diyemedi Cade ama çapkındı. Bu acı gerçeğin farkına ancak Emily hamile olduğunu söylediğinde varabilmişti. Üniversite için gittiğinden beri ilişkileri sallantıda olsa da bebeğin kendisinden olduğunu düşünmüştü ve doğru olanı yapmaya hazırdı. Yüzük almıştı, harika bir evlenme teklifi konuşması hazırlamıştı ve baba olma fikri onu çok heyecalandırmıştı. Ailesinin verandasındaki salıncakta otururlarken Tess’e tüm bu planlarından bahsetmişti. Tess o zaman vanilya ve tarçın gibi kokardı, birden bunu hatırladı. Hatırlayamadığı şey,

planlarından bahsettiğinde Tess'in verdiği tepkiydi. Belki 'İyi şanslar', belki de 'Mutluluklar,' demişti.

"Emily'nin hamile olduğunu öğrendiğinde sevinmemiştin değil mi?" Bunu sormayı daha önce hiç düşünmemişti ve şimdi neden on yıl sonra sorduğunu kendisi de biliyordu.

Tessa içini çekti, omuzları solmuş kazağının altında hareket etti. Kollarını yukarı sıvadı. Evi kazımakla geçirdiği saatlerden sonra kollarında gri boya parçaları vardı. Ölümünden sonra bile Emily, kardeşini onun için çalışmak zorunda bırakmıştı. Tess'in neden kasabayı terk ettiği ve bir daha dönmediğini merak etmeye gerek yoktu.

"Onun bebeğine bakmak zorunda kalmaktan korktuğun için mi kasabadan ayrıldın?" Bu da Cade'in o zamana kadar hiç sormadığı başka bir şeydi, sorması için ona hiç fırsat bırakmamıştı ki. Her şeyini toplamış ve gitmişti. "On sekizini bir gün geçti ve kendi yolunu çizmeye kararlı," demişti Gertrude onun için Noel sabahı. Cade şaşırmıştı hatta şok olmuştu ama evlenme teklifi konusunda o kadar gergindi ki Tess hakkında pek fazla düşünememişti.

"Zaman tüneline bir yolculuk yapma havasında değilim Cade." Tess etrafında bir döndü ve Cade onun güzelliğiyle büyülendi. Çenesinin mükemmel hatları ve elmacık kemiklerinin sert çizgileri ve o gözler. Kocaman ve biraz morarmış gibiydiler ve tam o anda çok büyük bir huzursuzlukla doluydular.

"Yolculuk falan değil Red, sadece merak ettim. Bir veda bile etmeden gittin."

"Fazlasıyla meşguldün." Kollarındaki boyaları silkeledi.

"Her şeyi planlamıştın değil mi? Bu öyle aniden verilen bir karar değil mi?"

Aynen öyleydi ama Tess bundan Cade'e bahsetmeyecekti. Bunu tetikleyen şeyin onun evlenme teklifi duyurusu olduğunu kabul etmeyecekti. Noel'i aslında ailesiyle geçirmeyi veya mezun olmak için gereken krediyi çoktan tamamlamış olmasına rağmen lisedeki son yılını bitirmek için gitmek istediğini ona söylemeyecekti. "Hiçbir zaman burada yaşamayı planlamadığımı biliyorsun. Buraya geldiğim andan beri tek yapmak istediğim başka bir yere gitmekti."

Şimdi geri dönmüştü ve çocukken iğrendiği küçük kasaba hayatı şimdi ona iyi geliyordu. Ida'nın bir çay etkinliğini söylemek için uğraması, Charlotte'ın Tess bahçede çalışırken el sallaması, ona kek ve sıcak çikolata getirmesi. Cade... Cade'in evinde dokunabilecek kadar yakın mesafede duruyor olması. Yumruklarını sıkı ve camdan dışarı baktı. Cade arkasında belirdi.

"Tess, soruma cevap vermedin."

Omzuna dokundu ve Tess başını salladı çünkü söyleyebileceklerinden korkuyordu, ortaya çıkarabileceği gerçeklerden. O kız kardeşi gibi değildi; ilgiye ihtiyacı yoktu. İlgi görmek istemiyordu ama Cade'i istiyordu. Kendi kendine istemediğini söylediği bunca yıldan sonra bile.

"Sanırım artık gitmelisin,"

Cade başını salladı, eli omzundan ensesine kaydı. Parmakları sıcak ve sertti ama kibardı çünkü o Cade'di. Alnına bir öpücük kondurdu, dudakları yalnızca değmişti ama bu bile Tess'in bütün vücudunda etki etmişti, nefesini tutmasına ve kalbinin yerinden çıkmasına sebep olmuştu.

Kapıya kadar onunla gitmedi, bahçeden geçip Zim'in evinin oradaki arabasına gidişini izledi sadece. Farlar bahçeyi aydınlattı

ve Cade'in arabası gözden kayboldu. Tess'in üzerindeki ağırlığı atıp hareket edebilmesi birkaç dakika sürdü. Bacakları ağırlaşmıştı, kutuyu alıp yukarı yöneldiğinde göğsü gergindi.

Gertrude hâlâ mutfaktaydı ve bir şeyler mırıldanıyordu. Tessa onu rahatsız etmemeye karar verdi. Gertrude'u tanıyordu, bu her şeyi mahvederdi ve yeniden kavga edebilirlerdi. Kutuyu Emily'nin odasına çıkarıp yatağın üstüne bıraktı ve sonra Aelx'in odasına gitti. Kapısı kapalıydı ve içeriden ses gelmiyordu. Neredeyse bir karşılık bulamamayı umarak yavaşça kapıya tıkladı.

"Alex?"

Eşikte duran Alex kapıyı açtı. Parlak kızıl saçları yüzünün etrafından sarkıyordu. Biraz çilleri vardı ve yüz şekli Emily'den çok Tessa'nınki gibiydi. Aslma bakılırsa, birkaç kez insanlar işyerindeki masasında Alex'in fotoğrafını gördüklerinde onun oğlu olup olmadığını sorup bu konuda yorumlar yapmışlardı. Buna her zaman kahkahalarla cevap verip çocuklar için vakti olmadığını söylerdi ama şimdi kahkaha atmıyordu.

"İçeri gelebilir miyim?"

Sessizliğini evet olarak anlayıp içeri girdi. Oda çok düzenliydi. Raflarda en ufak bir dağınıklık, piyanoda hiçbir toz yoktu. Kitapları küçükten büyüğe, kalından inceye sıralanmıştı. Başucundaki yastıkta hiç kırışık yoktu. Ne yaptığına dair tek ipucu köşede yavaşlayan sallanan sandalyeydi.

"Sandalyede mi sallanıyordun? Eğer öyleyse iyi yapmışsın yani senin sandalyen ve istediğin zaman sallanabilirsin demek istiyorum."

İyi deneme Tess, harika bir anne öğüdü. Boğazını temizledi. Alex'in de midesinin onun kadar bulanıp bulanmadığını merak

etti. Küçük bir çocuğu sonuçta, tuhaf bir yaratık değildi. Tekrar denedi.

“Bak Alex, aşağıda söylediğin şeyler hakkında seninle konuşmak istedim. Meleğini aramak konusunda. Gertrude onu bağışladığı için üzüldün mü?”

“O artık benim,” dedi Alex ve sesi küçük bir çocuktan çok genç bir delikanlıya ait gibiydi. Hayatı çözmüş, ölüm ve yaşam hakkında her şeyi anlamış, sevdiği birini kaybettiğini anlamış biri gibiydi. Ona hakkını yeterince verememişlerdi ve bu Tessa’ya kendisini daha da hatalı hissettirdi.

“Biliyorum, biliyorum ve şu anda Bayan Ida’da olduğu için üzgünüm. Onu tanıyorsun değil mi?”

“Belediye başkanı.”

“Aynen. Aynı zamanda da kasabanın tarih topluluğunun başkanı. Apple Valley ile alakalı olan her şeyi çok sever.”

Harika! Şimdi de lafı geveliyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp derin bir nefes aldı.

“Demek istediğim şu ki, meleğine iyi bakıyor.”

“O melek benim.”

“Biliyorum, ve onu geri alacaksın. Cuma günü bir çay partisi düzenlenecek, çok güzel şeyler yiyeceğiz ve bittiği zaman da meleği alıp eve geleceğiz.”

“Şu anda burada olmalı.”

“Olamaz Alex. Her şey planlandı ve çaydan önce onu almak ısrar etmemiz doğru olmaz.”

“Neden olmasın ki?”

Doğru, neden olmasın ki?

“Çünkü insanlar meleği görebilecekleri için çok heyecanlılar

ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz.” Tüm söyleyebileceği buydu ve şimdi gergin bir şekilde Alex’in cevabını bekliyordu.

Alex parmaklarını ovdu ve yere baktı. Kafasını sağa sola sallıyordu.

“Alex? Bu konuda bir sıkıntın yok değil mi?”

“Burada her şey yolunda mı?” Gertrude odaya girdi, saçları dağılmış, tişörtünün her yerine su ve sabun köpükleri sıçramıştı. Gözlerini kıstı ve Tessa’ya bakış attı. “Ne yaptın sen?”

“Neden bir şey yaptığımı düşünüyorsun?”

“Çünkü üzgün görünüyor. Alex, üzgün müsün tatlım? Gel benimle de sana sevdiğin kurabiyelerden vereyim. İçerisinde çikolatalı şekerler olandan.” Alex’i elinden tutup odadan çıkardı, Tessa’ya da son bir bakış fırlattı.

Tessa’nın söyleyebileceği pek çok şey vardı ama söylememeye karar verdi. Gertrude onu dinlemeyecekti ve Tess de sesini duyurmak için boşuna yorulacaktı. Alex’in odasındaki ışığı kapatıp kendisini Emily ve Dave’in odasına kilitledi. Bu gecelik bu kadar yeterliydi. Boyaları kazımış, anne rolünü oynamış ve istemediği zamanlarda bile çenesini kapalı tutmuştu. Şimdi biraz uyuma zamanıydı. Rüya görmemeyi, eğer görürse de bunun Emily ve Dave’le alakalı olmamasını umuyordu. Ya da daha da kötüsü Cade hakkında.

Banyoya girdi. Emily’nin gurur ve neşesi. Bu, Tessa’dan bazı dekorasyon önerileri aldığı tek odaydı. O ve Dave buraya iyi para harcamışlardı. Tessa çok iyi biliyordu ki hâlâ daha ödenmeyi bekleyen bir yığın fatura vardı. Yine de oda harika görünüyordu. Açık sarı boyalı duvarlar, köşedeki pencerelerin yanındaki küvet.

Büyük bir oda değildi ama antika bir dolaptan dönüştürülmüş lavabosu ve üzerindeki on dokuzuncu yüzyıla ait aynayla huzur verici bir yerdi. Tessa bunların ikisini de kendisi yenilemiş ve Annapolis'ten Emily'nin hazirandaki doğum günü için yollamıştı. Hediyelerine sevinip sevinmediğini görme şansı olmamıştı.

Küvete suyu akıttı, elleri yaptığı bütün o işlerden dolayı batıyordu. Omuzları ağrıyordu. Bacakları acıyordu. Spor salonunda haftanın beş günü yaptığı çalışmalar, onu sekiz saatlik çalışmaya hazırlamak için yeterli değildi. Duvara raflar monte edilmişti ve Emily bunları banyo tuzları ve köpükleriyle doldurmuştu. Şampuanlar, sabunlar, rengârenk küçük cam biblolar. Bunlar Tess'in fikri değildi ama küçük parfüm ve ilaç şişeleri uymuştu. Suya bir avuç dolusu banyo tuzu döktü ve kıyafetlerini çıkardı. Mutfaktan Gertrude'un mırıldanma sesleri geliyordu. Tessa, sıcak suya girip sıcak suyun ağrı ve acılarına biraz yardımcı olmasını umarken Alex'in de Gertrude'a eşlik ettiğini duyar gibi oldu.

Sıcak suyun kalp ağrılarını ve hayal kırıklığını dindirememesi ne kadar kötüydü. Eğer geçirebilseydi, sudan çıktığında tamamen yenilenmiş olurdu.

BÖLÜM 9

Bitti!

Sonunda!

Tessa süpürgeyi cephe kaplamasının son dikdörtgeninden geçirdi ve geri çekilip başarısına baktı. İyi görünüyordu hatta harika. Kaplama eskisinden iyiydi. Üç koca günlük çalışma sonunda amacına ulaşmıştı. Ev artık o eski, çirkin ev değildi. En azından dışından. İçeride hâlâ daha yapılacak çok iş vardı.

“İyi görünüyor evlat, şimdi gitmeliyiz yoksa çayı kaçıracağız o yüzden eve git ve temizlen. Alex’e takımını giydireceğim ben de. Umarım çok büyümemiştir ve küçük gelmez.”

Doğru ya, çay partisi vardı. Tessa’nın katılmaktan kurtulmak için bahane arayıp durduğu şey. Boyayla kaplanmış ellerini salıladı. “Çok fena bir haldeyim Gertrude, temizlenmem çok uzun sürecek. Sen Alex’i alıp git ben size daha sonra katılacağım.”

Herkes ayrıldıktan sonra mesela.

“Beraber gitmeliyiz eğer gitmezsek nasıl görünür düşünsene?”

Gertrude fuşya ceketini düzeltilti ve saçını kabarttı. Sonunda tekrar kuaföre gitmişti ve Adele söz verdiği gibi sebep olduğu

felaketi düzelterip saçlarını pembeden parlak turuncuya geri döndürmüştü. Gertrude bundan çok memnun olmuştu o yüzden Tess, saçlarıyla ceketinin zıtlığından bahsetmemeye karar verdi.

“Birimiz etkinlik için hazırmış ama diğerimiz değilmiş gibi duracak. Ayrıca sen ne zamandan beri neyin nasıl görüldüğünü umursar oldun?”

“Alex’in mirasının bakıcıları olduğumuzdan beri.”

“Ne mirası? Eski bir ev, büyük bir arsa parçası ve geride kalan vergiler mi?” diye sordu Tessa fikirlerini saklayamayarak.

“Bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorsun Tess. İsim. Tarih.”

“İda’yla biraz fazla zaman geçirdin.”

“Geçen gece buradan ayrıldığından beri onunla tek kelime bile konuşmadım,” diye itiraz etti Gertrude.

“O zaman tüm bu miras muhabbetleri nereden çıktı? Ben küçükken ve babamı bulmayı denemek istediğim zama-”

“Baba mı? Bir kadını hamile bırakıp sonra da çekip giden bir adamı böyle mi adlandırıyorsun sen?”

“Bu benim umurumda değildi. Ben sadece onun kim olduğunu bilmek istemiştım ve sen bana, nereden geldiğimin nereye gittiğim kadar önemli olmadığını söylemiştin.”

“Haklıydım da. O pisliği aramanın sana en ufak bir yararı bile olmazdı ama Alex için durum farklı. O zaten ailesinin kim olduğunu biliyor ve sadece bunu kimsenin unutmasına izin vermememize ihtiyacı var.”

“Biz Apple Valley’de olduğumuz sürece kimsenin unutacağını sanmıyorum.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Küçük kasabada yaşamının birinci kuralı: Asla hiçbir şeyi unutma.”

“Çirkinlik sana yakışmıyor Tess.”

“Bir kutu boya da. Hazırlansam iyi olacak.”

Ellerine baktı ve neredeyse bitmiş olan boya kovanını alıp gitti. 1950’lerden kalma bir koltuğun içindeki fare yuvasını keşfetmeden önce birkaç iyi parçayı taşımayı başarmıştı. O zamandan beri de ardiyeye girmemişti. Boya kutusunu tam açık kapınm oraya köydu çünkü o karanlık fare yuvasına bir daha girmeye asla niyeti yoktu.

“Onlar sadece fare Tess!”

“Farelerden nefret ederim!”

“İyi ya işte Margrave ortalıkta dolanıyor yakında gitmiş olurlar.”

“Margrave kediden çok bir canavar.” Tessa birkaç adım ötede patilerini yalayan şişko kediye baktı. Muhtemelen üç ana yemek niyetine yediği farelerden sonra temizleniyordu. Gertrude’un tombala arkadaşlarının birinden ödünç almışlardı. Sarı kısık gözleri vardı ve Tessa’ya sırada kendisi mi var diye merak ettirecek şekilde bakıyordu.

“Lottie’ye bunu sakın söyleme. Bu şişko ve yaşlı kediyi seviyor.”

Margrave gerindi, Tessa’ya doğru yürüdü ve bacaklarına tırmanmaya çalışırken mırıldanmaya başladı. Tamam, belki de o kadar kötü değildi.

Tessa, “Tatlı kedicik,” diye onu sevmeyi denemişti ki Margra-

ve bacağına pati attı ve Tessa geri sıçradı. “Tanrım, pis kedi! Benden hoşlanıyor musun hoşlanmıyor musun. İki türlü de olmaz.”

“Kediyle konuşmayı kes. Hazırlanmalısın ki gidebilelim.”

“Tamam, tamam.”

“Sen merdivenin tepesindeyken patronun aradı. Arayıp kontrol etmek ve nasıl olduğunu sormak istemiş.”

Tess’in yüreği ağzına geldi ve Gertrude’u takip etmeyi bırakıp olduğu yerde kalakaldı.

“Sen ne dedin peki?”

“Eğer endişelendiğin şey buysa rahat ol, istifa edeceğini söylemedim. Fakat yine de bunu sonsuza kadar erteleyemezsin.”

“Eğer fark etmediysen belirteyim Gertrude; son zamanlarda biraz meşguldüm.”

Ayrıca evet belki eski hayatının üzerine bir sünger çekme konusunda da biraz isteksizdi. Annapolis’te mutluydu. Seçme şansı olsaydı hâlâ daha orada mutlu olabilirdi.

“Hayatının geri kalanında hep meşgul olacaksın Tess. O yüzden bir noktadan sonra bununla yüzleşip patronunu araman gerekecek.”

“Şu anda çaya gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Bana hızlıca duş almam ve temiz bir şeyler giymem için yirmi dakika ver tamam mı?” İstifasıyla ilgili konuşmayı burada kesmek istemişti. Bununla kendisi baş edebilirdi.

“Bir elbise veya etek giy tamam mı? Duydun mu? Bugün Riyeleleri temsil edeceğiz ve bu önemli bir şey.”

Gertrude eteğindeki görünmez ipliği silkeledi. Ojelerini sürmüştü, cırtlak kırmızıydı. Pembeli takımı ve turuncu saçlarıyla

çok zıttı. Belki de bu insanların dikkatini omuzlarındaki kocaman vatkalardan çekmeye yeterdi. Tessa'nın teyzesi hakkında milletin ne düşündüğünü önemsediği yoktu. Bunu aşalı uzun yıllar oluyordu.

“Elbise giyeceğim ama benden burnum havada bir şekilde sanki kraliyet ailesindenmişim gibi gezmemi bekleme.” Bu sözleri omzunun üstünden savurup aceleyle giderken neredeyse Alex'i düşürecekti. Onun düşmesini engellemek için kolundan tuttu ve zayıf bedenindeki bütün kasların gerildiğini hissetti.

“Üzgünüm canım.”

Bir adım geri çekilip baktı, Alex'i böyle koyu lacivert bir takım elbisenin içinde mavi çizgili bir kravat ve yeni beyaz gömleğiyle görünce çok şaşırmıştı.

“Çok iyi görünüyorsun. Bunları giymeni Gertrude mu söyledi?”

“Hayır.”

“O halde çok zevklisin. Ben de birkaç dakika içinde hazır olacağım. “

“Tamam.”

Tess'in peşinden yukarı çıktı, sanki yeni oyun arkadaşı bulmuş bir köpek yavrusu gibiydi. Dave ve Emily'nin odasında da onu takip etti. Yatağa oturdu, ayakları yere değmiyordu bile. Yaşına göre çok küçüktü. Onu orada oturmuş, ayaklarını sessiz bir ritimle sallıyordu. Bunu görmek Tessa'nın karnına kramplar girmesine sebep oldu. O kadar savunmasızdı ki bir düşündü ve ne kadar kolay kırılgaılaştığını fark etti. Onu nasıl koruyacaktı? Tamam bazı sınırları olduğunu biliyordu ama Emily her zaman

onun sadece güçlü yönleri hakkında konuşurdu. Yetenekleri, tatlı iç dünyası... Peki ya geri kalanlar? Ona bir baktı ama cevaplar bir anda mucizevi bir şekilde aklında belirmemişti ve onu neyin mutlu neyin mutsuz ettiğinden bahsetmeye başlamadı. Bir bilmece gibiydi ve Tessa'nın onu çözmesi gerekiyordu. Ama şimdi hazırlanması lazımdı. Dolaptan siyah bir elbise kaptı ve acele etti.

“Benim hemen duş almam lazım, sen aşağı in ve Gertrude’la bekle tamam mı? Hemen geleceğim.”

Ardından kapıyı sıkı sıkı kapattı, yerde çıkan ayak seslerini duydukça kalbi garip bir şekilde atıyordu. Kapının kapandığını duydu, gözleri yamıyordu ve göğsü tam olarak adlandıramadığı bir hisle ağırlaşmıştı. Keder gibi bir histi ve biraz daha fazla yoğunluğunda. Belki de daha önce hiç sahip olmadığı başka bir parçaydı: annelik içgüdüsü. En duygusuz kadınları bile bambaşka birine dönüştüren o his. Alex’in iyiliği için öyle olmasını umdu. Ona şu ana kadar verebildiklerinden çok daha fazlasını hak ediyordu, bu konuda çok emindi.

Hızlıca duşunu alıp saçlarını kuruttu ve Emily’nin kakao yağını ellerine sürdü. Çikolata gibi kokuyordu ve bu Tessa’nın midesinin guruldamasına sebep oldu. Öğleden beri hiçbir şey yemediğini hatırladı, hatta belki da kahvaltı bile etmemiş olabilirdi. Kapının arkasından Gertrude seslendi.

“Hey! Hazır mısın? Çünkü eğer acele etmezsen geç kalacağız.”

“Bir dakikaya oradayım!”

Tess hemen elbiseyi giydi ve sırtındaki minik düğmelerle güreşmeye başladı. İpek ve dantel, kayık yaka ve yetim kollu bu

eski model elbise, Tessa onu fark ettiğinde bir antika dükkânının arka raflarında duruyordu. Kalem eteği, vücuda oturuşu ve ulaşılması neredeyse imkânsız düğmeleriyle 1940'ları en iyi şekilde yansıtıyordu. Son yedi ya da sekiz düğme hariç hepsini kapatabilmişti, işte tam da bu yüzden pek elbise giymiyordu, yalnız bir kadın için giymesi zor bir kıyafetti. Makyajını da yaptıktan sonra Gertrude'dan yardım istemesi gerekecekti. Hiçbir kuvvet onu makyaj yapmadan o banyodan çıkaramayacaktı çünkü teyzesinin söylenmelerini dinleyecek halde değildi.

Kapı çaldı ama Tessa duymazdan geldi ve fondötenini sürüp biraz da maskara uyguladı. Ne kadar makyaj yaparsa yapsın gözlerinin altındaki halkaları saklamanın imkânı yoktu o yüzden hiç kapatıcıyla falan uğraşmayacaktı. Dalgalarını biraz düzeltmeye karar verdi ve parmaklarını saçlarının arasında dolandırdı, biraz geri çekilip aynada görebildiği kadarıyla kendisine baktı. Fena değildi. Eğer Annapolis'te bir davete katılacak olsaydı bu elbisesi çok uygun ve mükemmel olurdu. Ne çok şık ne de çok günlük. Tam olarak olması gereken derecede eski havasıyla tam iş kimliğine uyum sağlardı. Maalesef ki Annapolis'te değildi. Bir etek ve bluz takımı daha iyi bir seçim olabilirdi belki de.

Saatine baktı, çay çoktan başlamıştı. Birisi kapıyı tıklattı ve Gertrude'un sabırsızlığına karşı hazır bir şekilde kapıyı açtı ama kapının diğer tarafında bekleyen Gertrude değildi. Kapıdaki Cade'di ve gerçekten de harika görünüyordu. Siyah takım elbisesi vücuduna harika oturmuştu, saçları da biraz dağınıktı.

“Burada ne işin var?”

Düğmelerin tamamını ilikleyemediği için elbisesinin göğsünü

elleriyle kapatarak sordu, tıpkı Victoria Dönemi'nden fırlamış bir genç hanım gibi duruyordu. Tanrım! Bundan daha aptal olabilir miydi acaba? Karşısındaki, on iki yaşındayken sırlısklam âşık olduğu adamdı. Azıcık bir dekolte görünce şaşırarak değildi.

“İda ailenizin çaya gelip gelmeyeceğini kontrol etmemi istedi.”

“Bu yine de banyo kapımın önünde ne yaptığını açıklamıyor.”

Tess, ellerini elbisesinden çekip kollarını serbest bıraktı. Elbise, aşağı inecek kadar bol değildi ama Cade'in gözleri, Tess'in yüzünden göğsüne kaydı. Normalde Tess bundan tiksiniyordu. Başka bir erkek olsa muhtemelen tiksiniirdi de ama bu Cade olduğu için tepeden tırnağa ürperdi, içinde bir şeyler kıpırdadı.

“Gertrude seni almam için yolladı, söylediğine bakılırsa hazırlanman çok uzun sürüyormuş,” dedi, sonra durup onu baştan ayağa süzdü ve “Ama beklemeye değdiğini söylemeliyim,” dedi.

“Teşekkürler. Ona neredeyse hazır olduğumu söyleyebilirsin.”

“Üzgünüm ama bu olmayacak çünkü sana söylediklerini aktarıyorum hemen, *Onu aşağıya getir yoksa senin hesabına ben bakacağım.*”

“Ne zamandan beri Gertrude'dan korkuyorsun?”

“Buna tam olarak korku demem. Tam olarak sağlıklı derecede bir saygı. O yüzden şimdi arkanı dön.”

“Ne?”

“Arkanı dön. Fermuarını çekeceğim ve böylelikle biz de buradan gidebileceğiz.”

“Elbise fermuarlı de-”

“Lütfen İda beni tekrar aramadan ve Gertrude da icabıma bak-

mak için buraya gelmeden önce yardım etmeme izin ver.”

Kollarını çekerek arkasını döndü.

“Şimdi kıpırdamadan dur da şunu halledeyim.”

Soğuk parmakları sırtında gezindi. Tess ürperdi ve avuç içleri kaşınmaya başladı. Arkasını dönmek ve kendisini onun harika kollarına atmak istedi. Yine de yerinde kaldı çünkü kendisini rezil etmeyecekti fakat Cade biraz daha hızlı olmazsa fikri değişebilirdi.

“Bu lanet düğmeler çok ufak.” Sesi hırıltılı geliyordu ve parmakları hâlâ sırtında geziniyordu. Sert, nasırlı parmakları muhtemelen eski dantele takılıyordu. Kendisine dikkat etmeye çalıştı ama teninde gezinen bu parmaklarda farklı, harika bir şey vardı. Parmaklarının eklem yerleri enesine değişiyor, nefesi saçlarını titretiyordu. Yeniden ergenliğine dönmüş gibiydi. O zamanlar hissettiği o ufak heyecanı yeniden hissediyordu. Tek fark, artık bu heyecan eskisi gibi küçük değildi. Büyük, kocaman, hayatını değiştirecek tarzda bir heyecandı.

“Tamamdır. Seni aşağıda bekliyorum.”

Tess’i olduğu yerde bırakarak ayrıldı. Onun aşağı indiğini, merdivenin çatırdadığını duydu. Hazırdı, onu aşağıya takip edebilirdi ama zaten pembe olan yanaklarına biraz allık sürdü. Kaşlarından birini düzeltti, derin bir nefes aldı, kalp atışlarının yeninden yavaşladığını ve düzene girdiğini anlayana kadar bekledi. Cüzdanını aldı ve ayaklarını topuklu, sivri burun çizmelerine yerleştirdi. Geçen doğum gününde Kent’in hediye ettiği parfümden biraz sıktı. Abartı ve pahalıydı, Kent onu özel olarak Tess için yaptırmıştı. Genelde parfüm kullanmayı sevmediğini ya da

bir yıldır dört gözle beklediğini söyleyip istediği antika yuvarlak masayı umursamamamıştı bile. Fakat Tessa'nın umurundaydı. Kent'in ona verdiği çoğu şeyi kabul ettiği gibi bunu da bir gülücük ve teşekkürle kabul etmişti ve birkaç dakika boyunca onun neler düşündüğünü merak etmişti.

Gertrude aşağıdan seslendi: "Tess! Beni oraya gelmek ve seni sürükleyerek aşağı indirmek zorunda bırakma!"

"On yaşında değilim Gertie!"

Kollarını montuna soktu. Harcayabileceği kadar zaman harcamıştı. Kaçınılmaz sonu kabullenip çaya gidecekti. Ne kadar istemese de gidecekti. İçi çekti ve isteksizce aşağı yöneldi.

BÖLÜM 10

Ahşap döşeme üzerinde topuklular... Bir ses seksi olacaksa, o kesinlikle bu ses olurdu. Cade merdivenlere doğru bir bakış attı, Tessa görüş alanına girdiği anda kalbi sanki birkaç atışı kaçırdı. Ben buradayım diyen çizmeler giymişti: siyah, deri ve tam elbisesinin başladığı yerde biten. Her adım attığında dizinden bir bölüm ortaya çıkıyordu. Bu bir ufak ten görüntüsü otuz santimlik bir açıklıktan çok çok daha seksi bir görüntüydü.

“Haydi artık gitme zamanı,” diye bağırdı Gertrude. Dağınık turuncu saçları bu kez neredeyse iflah olmuştu, parlak pembe takımı da çerçeveyi tamamlıyordu. Tam da Cade’in Ida ona gidip McKenzielerin ve Alex’in geldiğinden emin olmasını söylediğinde hayal ettiği gibi görünüyordu.

Tessa hayal ettiği hiçbir şey gibi görünmüyordu. Bir takım elbise ya da siyah bir etek ve bluz giyer sanmıştı ama onun yeri vücudunu bir eldiven gibi kavrayan ve sırtı boydan boya düğmeli olan bu elbiseyi giymişti. Süt beyazı tende siyah dantel. Yalnızca o düğmeleri kapatmak ve ellerini başka herhangi bir şeyden uzak tutmak Cade için çok zor olmuştu.

Tess o sırada ince gümüş saatine baktı. “Hazırlanmam yirmi iki dakika sürdü Gertrude. Peki ya senin kaç dakika sürmüştü?”

“Bu önemli değil, ben ayrılmamız gereken zamanda hazırlanmış bekliyordum.”

“Eğer boyamayı bitirmiş olsaydım ben de bekliyor olabilirdim.” Cade’in yanından geçip yeğeninin omzuna dokunduğunda her adımıyla etrafa egzotik bir parfüm kokusu yayılıyordu.

“Hazır mısın Alex?”

“Evet.”

Alex hemen dışarı çıktı, kol kısımlarından dar gelen ceketini omuzlarına atmıştı ve ceketinin altından takımı görünüyordu. Biraz rahatsız ve tuhaf gözüküyordu. Cade onları dışarı doğru takip ederken Alex’le konuşmaya çalıştı.

“Bu etkinlik hakkında ne düşünüyorsun Alex?”

Alex sadece omuzlarını silkti. Gertrude onu sakince uyardı, sesi Cade’in onu Tess ve Emily’yi büyütürken duyduğundan çok daha kibar dı.

“Alex, şerife düzgünce cevap verir misin?”

“Sorun değil.” Cade tam söze başlamıştı ki Alex geri dönüp baktı.

“Çayı severim ve tabii müziği de.”

“Muhtemelen ikisinden de biraz olacak. Kurabiyeler de olacak, Charlotte bir sürü kurabiye yaptı ve gerçekten lezzetliler. Kimseye söyleme ama çay partisi daha başlamadan önce iki tane aşırı dım.”

Cade sadece iki kurabiye aşırı dımıştı, bir dilim de zencefilli kek almıştı çünkü acıkmıştı ve Charlotte harika bir aşçıydı.

Alex kuralları severdi ve onu sert bir şekilde yanıtladı. “Hiçbir zaman sormadan bir şey alma.”

“Merak etme, sordum.”

Charlotte hayır demişti ama onları öylece savunmasız bıraktıysa Cade ne yapabiliirdi?

Gertrude, “Bu kadar muhabbet yeter haydi yola koyulalım,” diyerek arabanın kapısını açtı ve Alex’e binmesini işaret etti. “Haydi bin ve emniyet kemerini bağla.”

Alex ağır hareketlerle koltuğa oturdu ve ceketini dizlerine koydu. Yerleştğinde eğilip arabanın yerini elledi, sonra dizlerini ve sonra da tekrar yeri elledi.

Gertrude onu uyardı ve kapıyı kalçasıyla itti. “Emniyet kemerini tak. Sen de çaya gidiyor musun Cade?”

“İda size eşlik etmem konusunda kesin talimat verdi. Sanırım başka şansım yok.”

“Eşliğine ihtiyacımız yok. Bence yolumuzu kendimiz de bulabiliriz.”

Tessa arabanın diğer tarafına geçip şoför koltuğuna oturdu. Bu sırada dizinden daha fazlası görüldü. Bacakları da aynı sırtı gibi pürüzsüz ve bembeyazdı. Kusursuz. Dokunulması. Cade yumruklarını sıkı ve kamyonete biner binmez sakinleşmek için camları açtı. Gertrude’un arabasının peşine takıldı ve yavaşça ana caddeye doğru ilerlediler.

Belediye binası kasabayı gören bir tepeliğin üzerindeydi, yeni Yunan tarzındaki bina güneşin altında beyaz beyaz parlıyordu. Otopark neredeyse ağzına kadar doluydu, en az altmış araba vardı. Bu son anda ayarlanmış bir etkinlik için fazlasıyla iyi bir

sayıydı ama Cade’i şaşırtmamıştı. Ida her şeyi başarabilen bir kadındı.

Tess sarı bir vosvos ve siyah bir arabanın arasına park etti. Cade de arabasını uzakta boş bir yere bıraktı. Binadan çok daha uzağa park etmişti ama yine de onları geniş verandadan geçmeden yakaladı. Noel ışıkları Cade kendini bildi bileli her Noel sezonu olduğu gibi yine her yerden sarkıyordu. Tessa kendi kendine mi yoksa Cade’e mi mırıldandığından emin olamadan “Her şey aynı görünüyor,” dedi.

“Buralarda nasıldır bilirsin, mecbur olmadıkça hiçbir şey değişmez.”

“Bozulmadıysa tamir etmeye gerek yoktur, değil mi?” diye gülümsedi Tess.

Gergin görünüyordu, gözleri gölgelenmişti. Cade onun yerinde olsa o da gergin olurdu muhtemelen. Yıllardır görmediğin bir sürü insanla yüzleşmek zorunda olmak... Üstelik o insanlar da kendi aralarında fısıldayıp kıyafetler, saç stilleri, yüzlerdeki kırışıklar ya da kilo hakkında dedikodu yapmak için heyecanla bekliyorlardı. Kapıyı açıp Alex ve Gertrude’un ondan önce geçmesi için tuttu. Tessa tereddüt etti, dudaklarını ısırıp boynunu öne uzatarak içeriyi görmeye çalıştı.

“Endişelenme Red, ısırılmazlar.”

“Evet, sadece dedikodunu yapar ve arkandan konuşurlar.”

“Sen, kasabaya yeğenine sahip çıkmak için geri dönmüş, güzel ve başarılı bir kadınsın. Onların dedikodularını ya da sözlerini kim takar ki?”

Elini sırtına koyup onu içeri doğru yönlendirdi. 1920’lerde

inşa edilen bina etkileyiciliğini koruyordu, mermer zeminliydi ve ikinci kattaki ofislere uzanan geniş merdivenleri vardı. Geniş toplantı odaları girişin iki tarafında da uzanıyordu.

Her yerde insanlar vardı ve Cade, Tess'i ona yakınlaştırdığı için bunu birazcık bile umursamadı. Kolları birbirine değiyordu ve parfümü burnunu gıdıklıyordu. Gece yarısında bir bahçe gibi kokuyordu, çiçeksi ve gizemli bir kokuydu bu.

1970'lerde inşa edilmiş olan telefon kulesinden Noel müziği çalmıyordu. İnsanlar konuşuyor ve kahkahalar atıyordu. Gertrude ve Alex kalabalıkta çoktan gözden kaybolmuştu. Cade onların Ida'ya doğru gittiğini umdu. Bir konuşma yapmayı ve meleşti insanlara sunmayı planlıyordu. Tabii ki bu sadece şov amaçlıydı ve melek aileye geri teslim edilecekti ama yine de bu, Ida'nın hevesinden hiçbir şey almıyordu. Charlotte sağdaki odada yaptıklarıyla oynuyor ve atıştırmak için uğrayanlarla konuşuyordu.

"Bir şeyler yemek ister misin Tess?"

Tess başını salladı, far tutulmuş tavşan gibi boş gözlerle etrafına bakıyordu.

"Ben... Sanırım biraz susadım."

Gözlerini dikip ona bakmaktan hiç çekinmeyen bir grup insanın yanından geçti. Laflar ve dedikodular bitmek bilmiyordu ama başını dik tutarak yürümeye devam etti. Cade de onun peşinden gitti çünkü onu takip etmemesi için hiçbir sebep yoktu. Darla üç yıl önce çekip gittiğinden beri hayat sessizleşmişti, hiçbir karmaşa veya sorun yoktu. Fazla beklentisi olmayan ve memnun etmesi kolay birkaç hoş kadınla birkaç randevu. Son zamanlardaysa evi çok sessiz, geceleri çok yalnız olmasına rağmen her şeye aynı

şekilde devam etmek için bir sebep göremiyordu.

Salonda yürürken birkaç kişi Cade'e seslendi ve el salladı, o da başıyla selam verip gülümsemekle yetindi ama durmadı.

Çift kanatlı kapı mutfığa açılıyordu. 1970'lerde yenilenmiş olan bu oda, Cade'in gördüğü en çirkin odalardan biriydi. Hardal rengi mutfak eşyaları, muşamba yerler ve sıkışık tezgâhlarıyla tuhaf bir sanat eseri gibi duruyordu. Her biri katlanan metal sandalyelerle çevrelenmiş dört yuvarlak masa, odadaki alanın çoğunu işgal ediyordu. Arka bahçeye ve orada Noel ışıklarıyla süslenmiş ağaçlara bakan büyük bir pencere vardı. Parlak güneş ışığı puslu gökyüzünü yararak Ida'nın onlarca yıl önce ektiği bitkileri ve sebzeleri aydınlatıyordu. Kasabadaki pek çok yer gibi burası da hiç değişmiş gibi değildi. Cade bunu önemsemezdi ama bu monotonluk bazı insanları kaçırmıştı, Darla bunlardan biriydi. Bir diğeri erkek kardeşi Tanner'dı, ve de Tess vardı.

Tess, dolabı açıp beyaz bir kahve kupası aldı, görünüşe göre Cade yokmuş gibi davranmaktan oldukça memnundu. Maalesef ki Cade yok sayılmaktan hoşlanmazdı. "Balo salonunda kahve var," diye işaret etti ve Tess de tıpkı yeğeni gibi omuzlarını silkti. "Burası daha sakin."

"Orada seninle konuşmak için can atan bir sürü insan var. Burada saklanman bunu değiştirmeyecek."

"Hayır, çok uzun bir haftaydı. Yorgunum ve meraklı bir sürü insanla karşılaşmadan önce biraz kahve içmem gerekir."

"Meraklı değil de heyecanlı diyelim. Rileylerin evini düzenlenmiş olarak görmek pek çok insanın senin geri dönmene sevinmesine sebep oluyor."

Kasabadaki bazı söylentileri duyuyordu ve insanlar Tessa'nın ne kadar çalışkan olduğunu konuşuyordu. Evin işlerini başkasına para ödeyerek yaptırmak yerine tutumlu davranarak kendi halletmeye çalıştığı için ne kadar zeki olduğundan bahsediyorlardı. Herkes onu kucaklamaya hazır bekliyordu aslında ama sorun Tess'in hiçbiriyle kucaklaşmaya istekli olmamasıydı.

"Bu... güzel." Kahvesinden bir yudum aldı, ayak bileklerini çapraz bir şekilde üst üste koymuştu ve elbisesi kalçası ve bacaklarını tarıyordu. Saçlarını salmıştı ve omuzlarına koyu kızıl dalgalar olarak düşüyordu. Parlak, hacimli ve gürdü saçları.

"İçeride hâlâ yapılacak bir sürü şey var. Birkaç hafta daha çalışmak gerek. Yerler nemlenirse peyzaj işlerine başlayamam."

"Büyük planların var. İnsanlar bunu duyduklarına çok sevinecekler."

"Buradaki insanları neyin mutlu edeceği pek umurumda değil. Bu pek de benim istediğim gibi bir şey olmaz."

"Sen nasıl olmasını istersin?"

"Sadece... Çocukluğumun çoğunu Emily'nin arkasını toplayarak geçirdim. Bu kasabanın bizim hakkımızda ne düşündüğüyle fazla meşguldüm. Giymemiz gereken kıyafetler, evimizin soyulan kaplaması. Doğrusu biz her zaman o fakir McKenzie kızlarıydık. Herkes bize acırdı ve ben bundan nefret ederdim."

Başını salladı ve Cade onun gözlerindeki mutsuzluğu görünce şaşırdı.

"Nefret mi ederdin? Sen eskiden herkese kafa tutardın Tess. Zengin çocuklara nasıl güldüğümüzü hatırlasana."

"Tabii ki hatırlıyorum. Ama bu benim için gerçekten de o ka-

dar eğlenceli değildi ve sen de o zengin çocuklardan biriydin. Ben sadece bunu sana karşı kullanmadım.”

“Zengin mi? Babam şerifti ve annem de ev hanımıydı. Evde ancak birkaç şeyimiz vardı.”

“Birbirinize sahiptiniz Cade. Bu benim her zaman elimde olandan çok daha fazlaydı.”

“Tess...”

“Kafein şimdi etkisini gösterdi ve sanırım dışarı çıkıp insanlarla yüzleşmeliyim.” Bunu söyledikten sonra ona sırtını döndü ve elindeki kupayı lavaboya bıraktı.

“Sana bunu söylemek zorunda olmaktan nefret ediyorum ama Ida beş yıl kadar önce kafeinli kahve almayı bıraktı.”

“Ah.” Döndü ve kahkaha attı Tess, bütün o üzüntü kaybolmuştu ama Cade onda hâlâ eskiden olduğu o ufak kızın izlerini görüyordu ve buna şaşırdı. Paylaştıkları her şey, bütün o hayaller ve birbirlerine söyledikleri sırlar ve o hiçbir zaman Tess’in onun hayatında daimi olan parçaları ne kadar da istediğini bilememişti. Aile ve sevgi. Güven. Şimdi bunu görmüştü ve bir daha da unutmazdı. Tess bunun farkında olmalıydı çünkü mutfaktan dışarı çıkarlarken onunla göz göze gelmemişti. Salona giderken yolda karşılaştığı birkaç kişiyle muhabbet etmek için durmuştu. Cade de gerçekten dinlemese de yanında durmuştu. Hâlâ geçmişti düşünüyordu, ne kadar genç ve cahillerdi.

“İyi akşamlar Şerif!” Kendisi ve eşi Natalie kalabalıkta ilerlerken seslendi Reverend Jethro Fisher. Zayıf yüzüyle Jethro, Abraham Lincoln’ün genç ve daha mutlu versiyonu gibiydi.

“Merhaba Jethro. Natalie. Kasaba kilisesinde her şey nasıl gidiyor?”

Cade çifte gülümsedi. Yaşlı papaz Scotts emekli olduğunda, birkaç yıl önce, Mississippi'den taşınmışlardı. Kasabadaki insanlar tarafından kabullenilmeleri bir sene sürmüştü. Kibar ve hayırsever olduklarını kanıtlamışlardı.

“Bu pazar sabahı kendin gelip bakmaya ne dersin? Yanlış hatırlamıyorsam bir aydır güzel kilisemizin kapısını çalmıyorsun.”

“Tatlım zavallı adamı rahat bırak. Biliyorsun ki çoğu pazar gününü çalışarak geçiriyor.”

Natalie'nin koyu gözleri muzip bir şekilde parlıyordu, ufak ve kırılğan bir görüntüsü vardı. Eşine ayak uydurmak için yeterli enerjiye sahipti.

“Şansını denediği için bir papazı suçlayamazsın canım.” Jethro eşinin beline sarıldı ve başından öptü. “Ayrıca, ben yalnızca cemaatimi düşünüyorum. Pazar günleri vaazda bir şerifin olması daha güvenli olur.”

Cade buna kahkahayla karşılık verdi. Papazın hakkını yiye-
mezdi, bir konuda nasıl ısrar etmesi gerektiğini biliyordu. “Gelebildiğim zaman geldiğimi biliyorsun Jethro. Eğer orada değilsem yüzde elli ihtimalle görevdeyimdir. Ayrıca duyduğuma göre silah taşıyormuşsun.”

“Pazar günleri değil ama biliyorsun ki ordudayken bir tetikçiydim. Yani kendimi nasıl korumam gerektiğini bilirim.” Jethro'nun bakışları Cade'den Tess'e kaydı. “Tessa ne yapıyor?”

“İyi görünüyor, idare ediyor işte.” Cade de Jethro'nun baktığı yöne doğru döndü ve onu diğer odalardan birine bakarken yakaladı.

“Emily ve Dave... Çok üzücü, iyi insanlardı.”

“Herkes öyle diyor. Şimdi yoklar.”

Onlar ölmeden önce çok fazla bundan bahsetmezlerdi.

“Ölüm genelde en kötü düşmanları bile arkadaşla çevirir. Ayrıca kasabadaki insanlar Emily ve Dave’in denediğini biliyordu. Sen ve Tess oldukça yakınsınız değil mi?”

“Eskiden öyleydik,” dedi Dave bunun tatmin edici bir cevap olmasını ümit ederek. Jethro ve Natalie’yi severdi ama herkesin hayatına fazlasıyla karışmaya çalışırlardı.

“Gertrude’la bir şeye ihtiyaçları var mı? Belki evle alakalı yardım edebiliriz. Natalie ve ben cemaattekilere bir günlerini ayırmalarını sorabiliriz. Orayı hızlıca toparlayabiliriz.”

“Bunu neden Tessa veya Gertrude’a sormuyorsun? Onlar adına konuşmak istemem.” Fakat onlarla konuşmak isterdi. Onlardan *biriyle* aslında. Tessa’nın kaybolduğu yöne doğru baktı. Onlarca insan bir şeyin etrafında toplanmışlardı. Cade bir an koyu kırmızı bir saç ve solgun bir yüz gördü. Tamam. Bir şey değil, birisinin etrafında toplanmışlardı.

“Gertrude’un nasıl olduğunu bilirsin. Onun için yardım kabul etmek zordur.”

“Doğru,” diye mırıldandı Cade. Tess’in kurtarılmaya ihtiyacı var mı diye merak ediyordu ve bununla Gertrude’un ne kadar zor yardım kabul eden bir insan olduğundan çok daha fazla ilgileniyordu.”

“Onlarla konuşacak mısın? Sadece konuş ve bunu herkes için daha kolay bir şekilde halletmek için yapabileceğimiz bir şey var mı bir öğren.”

Natalie gülümsedi, gözleri açık çikolata kahvesiydi ve Cade

onun ricasına ailesinden birisinin ricasından daha fazla karşı gelemezdi.

“Tamam, onlarla konuşacağım.”

“Çok iyisin.”

“O karşı çıkması zor bir insan.”

“Bu yüzden mi kilisede bir şey lazım olunca konuşmayı ona yaptırıyorsun?”

“Kesinlikle bu yüzden. Şimdi eğer kusura bakmazsan gidip biraz sosyalleşmeliyim. Bu yılın sonuna yaklaşıyoruz ve yardımlarımız beş bin dolar kadar eksik o yüzden bir dahaki ziyaretinde bağışta bulunmaktan çekinme.”

Cade güldü. Papazı seviyordu, bu adamı gerçekten seviyordu. Ancak şu anda ne Jethro’nun bağışını ne de Gertrude’un zorluğunu düşünebiliyordu. Tess’in etrafı daha da kalabalıklaşıyordu ve Cade, onun ezilmesinden korkuyordu. İnsanların arasından geçerek ilerledi, “Beyaz Noel” çalışıyordu şimdi fonda. Bir dakika sonra insan kalabalığının arasına erişmeyi başarmıştı. Tessa yoktu. Bir aralık bulmuş ve saklanmaya gitmiş olmalıydı. Odanın etrafına bakındı.

Pencerelerden süslemeler sarkıyor, beyaz ışıklar koyu yeşil iğneler arasından parlıyordu. İki büyük şömine, Noel ışıkları ve Noel partisinde dağıtılacak hediyelerle doldurulmak üzere koyu kırmızı ve yeşil çuvallarla süslenmişti. Bu yıl çuvallar Ida’nın kafasındaki temayı yansıtıyordu. Uzun ve el örmesiydiler ayrıca geçen önceki yüzyıllardan kalma gibi duruyorlardı. Odanın ucundaki büyük yedi masa atıştırılmalıklarla donatılmıştı. Diğer ucundaysa vitrin tavana kadar uzanan pencerelerin arasında du-

ruyordu. Camdan Gertrude'un bağısladığı ufak beyaz melek görünüyordu.

"Yemek yemeye mi gidiyorsun Cummingham?"

Birisi seslendi ve Cade de başını çevirip omzunun üzerinden baktı, Max Stanford'un arkasında yürüdüğünü gördüğüne hiç şaşırmadı.

"Eğer büyükler ve küçükler kalan her şeyi silip süpürmeden yetişebilirsem. Vitrinde iyi iş çıkarmışsın. Sen ofise mi dönüyorsun?"

"Devriyedeyim. Başkan buraya uğramamı ve bir sıkıntı olup olmadığını kontrol etmemi istedi." Etrafa göz gezdirdi ve devam etti: "Görünüşe göre her şey yolunda. Bir de Charlotte'ın kurabiyelerini kontrol edebilirim."

"Senin için her şey yolunda gidiyor desene."

"Ne diyebilirim ki, ben de o neye dokunsa altına çeviren insanlardan biriyim."

"Haydi oradan Maxwell, nasıl adi biri olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Biliyorum ama tam şu anda Charlotte'ın yaptıklarıyla karnımı doyurmayı tercih ederim. O kadın-" Durdu, gözleri Cade'in arkasındaki bir şeyi takip ediyordu. "Şuna bak, tam anlamıyla nesli tükenen kadınlardan biri."

Cade başını çevirmeden önce kimi göreceğinden çok emin-di. Tessa birkaç adım ötede yemekteki platin saçlı kadınlardan biriyle konuşuyordu. Ceketini çıkartmıştı ve elbisesi boynundan dizlerine uzanıyordu. Tessa arkasını döndü ve Cade bütün o düğmeleri görebildi. Ensesinden sırtına uzanan minik düğmeleri gö-

rünce kalp atışları hızlandı ve kanı ısınmaya başladı. İstemsizce Tess'e doğru bir adım attı.

“Ben en iyisi işime bakıp bir an önce geri döneyim,” dedi Max ama gözleri hâlâ Tessa'nın üzerindeydi. Odadaki diğer bütün erkekler gibi.

Bir nedenden dolayı bu Cade'i gerçekten çok sinirlendirdi. Max yakınlarındaki kadınlardan birinin omzuna dokundu ve Cade'in duyamayacağı bir şey söyledi. Kadın kahkaha attı ve Tessa da ona *ilgimi çekmeyi başardın* dercesine bir gülümsemeyle baktı.

İki saniye sonra Max'in eli Tessa'nın kolundaydı ve onu açık büfeye doğru ilerletiyordu. Hiç kimse onları takip etmiyordu, onun yerine muhtemelen düğünlerini hayal etmekle meşgullerdi. Cade'in aslında belki de bununla hiçbir sorunu olmamalıydı ama vardı ve orada durup kasabanın en çapkın adamının Tessa'nın başını döndürmesine engel olmadığı için kendisine kızıyordu.

BÖLÜM 11

Tessa'nın bütün gecesini Apple Valley'deki nüfusun yarısıyla geçirmeye niyeti yoktu ama yüzüne bir gülücük oturtup bir tabak dolusu tatlı aldı. Yakışıklı, fazla kendinden emin gülüşlü polis hâlâ yanındaydı.

“Demek Annapolis'tensin?”

Tess, ona toz olmasını söylemek istiyordu çünkü Tess'e Kent'i hatırlatıyordu. Tessa onun smokin yerine üniformasıyla gelmesine şaşırmıştı.

“Evet.”

“Ben orada polis akademisine gitmiştim,”

Tess'in bütün ilgisizliğine rağmen hâlâ ısrarla şansını deniyordu. “Çok iyi.”

“Kampüsü hiç gördün mü?”

“Hayır.” Şimdi yoluna devam et ve bunları dinlemek isteyecek bir kadın bul.

“Çok üzücü, çok tarihi bir yer. Tabii Annapolis de öyle. Mimarisi bile başlı başına etkileyici.”

İşte bu Tessa'ya aç olup olmadığını sorduğundan beri ağzın-

dan çıkan ilk ilgi çekici sözdü. Belki de yalnızca yakışıklı değildi. Bu arada adam ciddi anlamda yakışıklıydı, dergi kapaklarından fırlamış gibiydi. Sarı saçları çok iyi şekillendirilmişti, dişleri çok beyaz ve fazlasıyla düzgündü. Evet, kesinlikle Kent'in klonuydu.

“Kesinlikle katılıyorum,”

“İçmimar olduğumu duydum.”

“Evet.” Kurabiyesinden bir ısırık aldı ve bunun daha fazla muhabbet etmelerine engel olmasını umdu.

“Büyükanнем de içmimardı ve bana iyi mobilya ve dekorasyon hakkında çok şey öğretti.”

“Hmm... Vay...”

Max yeniden gülümsedi, bu sefer gözlerindeki ifadeden Tess'in alaycılığını anladığı belli oluyordu. “Sadece şansımı denemek istedim. Uzun yıllardır gördüğüm en çekici kadınsın çünkü.”

Tess daha fazla dayanamadı ve kakhaha attı. Kent'in tıpatıp aynısı olabilirdi ama eğlenceli ve açıksözlüydü. Bu Tess'in hoşuna gitmişti, yine de kendisini çekici bulmuş değildi. “Teşekkür ederim ama ben-”

Cade araya girdi, eli tam Tessa'nın dirseğini sıyırmıştı. “Ofise geri dönmüyor muydun sen polis Stanford?”

Tessa şimdi tam olarak etkilenmenin ne olduğunu hissediyordu. Ona yaslanmayı deli gibi istiyordu. Geri çekildi ve bütün kurabiyeyi ağzına tıktı. Böylelikle ‘Nerede kaldın ben de seni merak ediyordum,’ gibi saçma şeyler söyleyemezdi.

“Bunu yedikten hemen sonra gidiyorum.” Ağzına bir kanepe attı Max ve sonra da başka bir tepsiye uzanıp bir kurabiye aldı.

“Bir de bunu. Seninle tanışmak güzeldi Tess, eminim ki kasabada daha çok karşılaşacağız.”

Ardından uzaklaştı. Odadaki seksen yaş altı bütün kadınlar onun gidişini izliyordu, Tess bile. Onun gibi hoş bir adamı izlememek zordu.

“Kendisi tam bir beladır, Tess.” Cade bunu söylerken bir tabak kaptı ve onu kanepe ve kurabiyelerle doldurmaya başladı. “Sadece bilgin olsun.”

“Hangi erkek değil ki?”

Bütün ilgisi Cade’deydi ve bunu yapmamış olmak isterdi. Cade’de o Stanford’da olan aşırı özgüven yoktu, hani o fazlasıyla kibirden olan. Cade’in özgüveni daha çok yıllar içinde oluşmuş, işinde iyi olmaktan gelen türdendi. Öyle kendini dev aynasında görmezdi çünkü zaten... Zaten öyleydi. Bu genç yaşında şerif olmasına şaşırmaya gerek yoktu. Kim ona güvenmezdi ki?

“Bu fazlasıyla alaycı. Senin için bile fazla.” Cade birkaç dilim zencefilli kek aldı, Tessa da kalan iki dilimden birini aldı. Ruh hali biraz değişmiş olabilirdi ama aptal değildi.

“Alaycı değilim yalnızca gerçekçiyim.” Baharatlı tatlı o güzel kekten bir ısırık aldı ve neredeyse mutluluktan ağlayacaktı. Kafasında bir ton fikirle gündeğumundan günbatımına kadar çok yoğun çalışmıştı. Kendisinin yapabileceği bir şeyler düşünüyordu ama öncelikle evin dış görünüşüyle ilgilenmeliydi. Onu aynı Rileylerin kasabanın ileri gelen ailesi olduğu zamandaki haline getirmeliydi. Ancak ondan sonra insanları tekrar oradan bir şeyler almaya ikna edebilirdi. Daha da iyisi ta Spokane ve Coeur d’Alene’den bile müşteri çekebilirdi. Yeterince iyi bir ün ve etki-

leyici malzemelerle insanlar Seattle ve Portland'dan bile kalkıp gelebilirlerdi. Uzun yoldu ama eğer buna değer bir hale getirmeyi başarabilirse...

"Seni kaybettim yine Red, kafan nerede?"

"Evde. Emily ve Dave'in arkalarında bıraktıkları küllerden yeniden doğmak için yapmam gereken çok fazla şey var."

"Eğer bunu yapabilecek birisi varsa o da sensin."

Bunu laf olsun diye söylemiyordu, çok ciddiydi ve bu Tess için olması gerektiğinden daha anlamlıydı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve etrafına bakınmaya başladı. Gertrude ve Alex'i arıyordu gözleri ama Ethel Morris ve Lucy Candlewick etrafını sarmıştı. İkiz kız kardeşlerdi, ikisi de evlenmiş, ikişer de çocuk büyütmuşlerdi ve ardından daha Tess çocukken bir yorgancı açmışlardı. Cenazeye de gelmişlerdi ve Tess evi yenilemeye başladığından beri en az üç kere eve tavuk yapıp getirmişlerdi. Tess onların iyilikten çok, Tess'in ne kadar ilerlediğini merak ettiklerinden geldiğini düşünüyordu ama tatlı insanlardı ve onlara bir şey diyemiyordu.

"En yakın kaçış yolunu aramana gerek yok Tess."

Cade'in bunu söylemesiyle Tess kendisini tekrar onun gözlerine bakarken buldu. Mavi, masmavi kenarlarında gülümseme izleriyle.

"Aramıyordum."

"Tabii ki arıyordun ve neden diye merak ediyorum."

"Söyledim ya sana-" Tam o sırada Gertrude'un fuşya ceketini gördü. Teyzesi onu kurtarmıştı. "Alex ve Gertrude'u görüyorum, en iyisi gidip iyiler mi bir bakayım."

Koşmadı ama etrafında o kadar çok insan olmasa kesinlikle koşardı. Sonunda kalabalık resepsiyon salonunu geçip girişe ulaşabildi. Gertrude ve Alex salondaydı ve o da bu yüzden soldaki geniş odaya girdi. Sandalyeler yüksek bir podyumu görecek şekilde yerleştirilmişti ve birkaç düzine insan yerlerini almıştı. Birkaç kişi de büyük şöminenin yanında toplanmış, kahvelerini içip muhabbet ediyorlardı.

Sahneye ufak bir piyano yerleştirilmişti, duvarın dibine dayanmış ve üzeri battaniyeyle örtülmüştü. Sadece ayakları görünüyordu, el oymasıydı. Yenilikçi sanat tarzında yapılmışa benziyordu ve Tess gidip battaniyeyi üzerinden alıp bakmak istiyordu. Görünüşe bakılırsa piyanoya yakından bakmak isteyen yalnızca o değildi. Alex de piyanonun etrafında geziniyordu, rüzgâr yapıp battaniyenin biraz havalanmasını sağlamaya çalışıyordu. Gertrude kolunu tuttu ve onu platformdan aşağı indirmeye çalıştı ama Alex'in hiç niyeti yoktu. Tess bunun için onu suçlayamazdı. Yeğeninin sevdiğini bildiği tek bir şey varsa bu da onun piyano çalmayı sevdiğiydi. Yapabileceği en kolay şey oradan uzaklaşıp Gertrude'un bununla uğraşmasına izin vermektir. Kollarım bağlayıp problemle hiçbir alakası yokmuş gibi davranmak ya da orada değilmiş gibi davranmak. Bu Tessa'nın annesinin yapacağı türden bir davranıştı. Arkasını dönmek ve kızlarını sanki kendisi doğurmamış gibi davranmak. Onun gidişini izlediği gece Tessa kendisine söz vermişti, onu doğuran kadın gibi birisi olmayacaktı. Şu ana kadar da verdiği bu çocukça sözü test etmeye fırsatı olmamıştı.

“Alex Daniel Riley, oradan uzak dur!” Gertrude sinirlenmeye

başlamıştı, etraflarında pek de yardımcı olmayan kalabalık toplanmaya başlayınca Alex'in koluna daha sertçe dokundu.

Tess, Alex'in piyanonun önüne geçip bacaklarını incelemek istediğinden fazlasıyla emindi.

Haydi harekete geç ve bu durumla ilgilen, diye seslendi içindeki çocuk ve Tess aceleyle ilerledi. Kalbi doğru bir şeyler yapması gerektiği düşüncesiyle hızla çarpıyordu. "Neler oluyor?"

"Ne gibi görünüyor? Alex piyano çalması gerektiğine karar verdi ama bu şey neredeyse yüz yıllık. Küçük bir çocuk çalsın diye konmuş bir enstrüman değil."

"Ama neden ki?" diye sordu Alex gayet mantıklı bir şekilde. Bu sırada parmakları battaniyenin üzerindeydi.

"Çünkü buraya senin endişelenip durduğun o melek için geldik. Bütün kasaba da öyle, bu insanlar buraya piyano dinlemeye gelmediler."

"Belki istiyorlardır," dedi Alex ve Gertrude kalan sabrını da kaybetmek üzereymiş gibi göründü.

"Alex..."

"Bununla ben ilgilenirim Gertrude."

Bu söylenmesi gereken en doğru şeymiş gibi görünmüştü ama Gertrude homurdanarak gittiğinde Tess ne yapması gerektiğinden pek de emin değildi. "Evde piyano var ya Alex," diyerek ona hatırlattı. Sanki şu hayatta en sevdiği şey hakkında bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı çocuğun.

"Ama bunun gibi değil."

Sesindeki hüznün anlaşılmayacak gibi değildi. Battaniyeyi çekti ve altındakine baktı. Tess de kendisine engel olamayıp baktı.

Bu gerçek miydi? Hâlâ yeniymiş gibi duran antika bir piyano. Bir dükkânda ya da açık artırmada görmüş olsa her yerini incelemek isterdi. Çok emindi ki tuşları sararmış fildişiymiş, ahşap kaplaması kızılarmıştı. Sessizce bir ısıklık çaldı ve Alex ona doğru baktı, şaşırtıcı derecede uzun bir süre bakıştılar. Daha önce hiç doğru-
dan Tess'in yüzüne bile bakmamıştı ki göz göze gelsinlerdi ama şimdi bakıyordu ve Tess bu bakışlarda bir şeyi fark etti. Heves. Tutku. Coşku. Tess'i antikacıları ve açık artırmaları takip etmeye iten şey her neyse bu da oydu. Eski, güzel bir parçayı gördüğünde kalbinde hissettiği o heyecan. Bir anda Alex'i platformdan aşağı indirip yemek masasına götürme ya da dışarı çıkarma niyeti yok oldu. Her ikisi de üstündeki battaniyeyi tamamen kaldırıp piyanoyu ortaya çıkarmak istiyorlardı. O halde neden yapmasınlardı?

“Pekâlâ, haydi bir bakalım.”

Tess kararını vermiş bir şekilde battaniyenin altından çıktı ve Alex'in de aynısını yapmasını bekledi. Alex'in saçları elektriklenmişti, Tess ilk önce onları düzeltti ve bir kez daha onunla göz göze gelebilmek istedi.

“Ama piyanoya dokunmayacağız tamam mı? Çalmayacaksın. Belediye başkanıyla sorun yaşamak istemeyiz değil mi?”

Battaniyeyi aldı ve katladı, ahşabın güzelliği ve o fildişi tuşları görünce nefesini tuttu. “Vay canına!”

Alex derin bir nefes aldı ve piyanonun oturağına oturdu, Tess ona kızmadan hemen parmaklarını tuşlarda gezdirdi.

“Alex...”

Tess geç kalmıştı, Alex, Noel ilahisini çalmaya başladı. Fonda çalan müzikle uyumlu gidiyordu ama piyanodan gelen ses çok

daha güzeldi. Tanrım, çok iyi çalışıyordu. Minik elleri tuşların üzerinde aşağı yukarı süzülüyordu.

Konuşmalar yavaş yavaş azaldı, fısıltılar, dedikodular sonlandı ve insanlar dinlemek için sandalyelerde yerlerini aldılar. Kısa sürede bütün oda dolmuştu.

Ida, Tess'in dirseğinden tuttu. "Haydi bir yere otur ve konserin tadını çıkar."

"Çalmasının sorun olmadığından emin misin?"

"Bu çalmak değil Tess, bu yaratmak. Bize bir hikâye anlatıyor, bunu duyamıyor musun?"

Tess duyabiliyordu. Her notayı, her akoru, her dokunuşu duyabiliyordu. Gözlerini kapatsa muhtemelen bunları renkler ve desenler halinde de görebilirdi. Kelimeler olarak değil ama. Çünkü bu Alex'ti. Anlamlandıramadığı bir dünyada hapsolmuştu ve onun için çok bir şey ifade etmeyen bir dili kullanmaya zorlanmıştı. Bu kadar nadiren konuşmasına şaşırmanın gerekirdi.

Birisi müzik yayınına durdurdu ama Alex durmadı. Bir sonraki şarkısı Tessa'nın bildiği ama başkalarının duyduğundan şüphe ettiği bir parçaydı. Onu Annapolis'e götürmeye karar verdiği gece çaldığı o hüznü ve melodi. Bu melodi Tess'in göğsünü ve kalbini yakıyordu, hem sevmiş hem de nefret etmişti. Çünkü Alex'in söyleyemediği her şeyi, Tessa'nın da söyleyemediği muhtemelen yüzlerce şeyi anlatıyordu.

Bittiğinde salon sessizdi. Elleri tuşlardan uzaklaştı ve sessizce oturdu, görünüşe göre aniden gerçekleştirdiği konserinin sonuna gelmişti.

Ida sonunda konuştu, sesi her zamankinden daha hırıltılıydı.

“Bu çok güzeldi Alex, gerçekten güzeldi.” Boğazını temizleyip devam etti sözlerine. “Son çaldığın parçayı daha önce duyduğunu hiç sanmıyorum. Bir adı var mı?”

Alex ayaklarını sürttü, başı hâlâ piyanonun üzerine kıvrılmıştı. “Meleğimin Şarkısı,” dedi net bir şekilde ve odada kısa bir mırıltı yayıldı. Orada bulunan pek çok kişi muhtemelen daha önce hiç onu konuşurken görmemişler veya duymamışlardı ama bu yine de ona bir sirk yıldızı gibi davranmalarını gerektirmezdi.

Tess ellerini yumruk yaptı, müdahale etmeye hazırdı ama o, kalabalığa bütün şaşkınlık nidalarını kendilerine saklamalarını söylemeden önce Ida konuştu. “Bu Miriam’ın birazdan burada göreceğimiz meleğiyle mi alakalı?”

Alex başıyla onayladı ve Ida gülümsedi.

“Haydi gidip onu görelim mi ne dersin? Gertrude, Miriam’ın büyük büyük büyük yeğeninin bize gönderdiği mektubu okuman için harika bir zaman değil mi ama? Buralarda mısın?”

“Evet hemen buradayım!”

Gertrude kalabalığın gerisinden seslendi ve kolunu salladı. Ida, Alex’in elini tuttu ve ona gülümsedi. Alex de ona gülümsedi ve bütün salon derin bir nefes aldı. Tess de onlarla beraber rahat bir nefes aldı çünkü Alex’in gülümsediğini görmek çok güzeldi.

“Harika! Haydi gidelim o zaman. Meleğin etrafında Riley ve McKenzieler için yeterince yer olduğundan emin olalım,” dedi Ida ve Alex’i de alıp odadan çıktı.

Apple Valley’de her zaman olduğu gibi herkes birbirini sırayla takip etti. Gertrude çoktan vitrinin yanında yerini almıştı, elinde bir kâğıt parçası tutuyordu ve yüzünde bir korku ifadesi vardı.

Yüzü solmuştu, Tess aceleyle yanına gitti. Teyzesinin kalp krizi geçiriyor olmasından korkmuştu.

“Gertrude! Sorun ne?”

“Yok! Gitmiş,” derken dudaklarında renk yoktu.

“Kim git-” Tessa’nın sesi gözleri vitrine kayınca kesildi. Kapağı açtı ve raf boştu.

“Neler oluyor?”

Ida hâlâ kırıksık elleriyle Alex’in elini tutuyordu.

“Meleğim gitmiş,” dedi Alex ve bütün salon nefesini tuttu.

Çok saçmaydı ve korkunç bir durumdu. Cade insan yığınının arasından yanlarına gelirken Tess de Alex’in yanına gitti. Hâlâ fazlasıyla çekici ve etkileyici görünüyordu ama şu an Cade’le değil Alex’le meşgul olmalıydı çünkü gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Tess onu hemen rahatça ağlayabileceği özel bir yere almak istedi o yüzden on yaşında olmasını ve kucaklanmak isteyip istememesini umursamadan onu kucağına aldı ve kalabalığın arasında ilerlemeye başladı.

BÖLÜM 12

Alex ağlaya ağlaya uyudu. Tess de aynısını yapmak istedi aynı zamanda hangi aşağılık meleği çaldıysa onu öldürmek de istedi.

Hayır. *Sadece* melek değil. *Alex'in* meleği.

Alex'in odasına sık sık gidip geldi. Birkaç dakikada bir gidip gelip hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol etti. Uyanıp da Gertrude, Tess ve Ida'nın bütün uyarıları ve polisin meleğini bulmak için her şeyi yapacağını söylemesine rağmen yeniden onu aramaya gitmesinden korkuyordu. Bir an önce bulsalar iyi olurdu, Tess bir geceyi daha yeğenin ağlama seslerini dinleyerek geçirmek istemiyordu.

Gertrude'un odasının kapısı açıldı ve Gertrude koridora çıktı. Yüzünden bir gram bile makyaj yoktu, saçları toplanmıştı. Öğleden sonraki halinden eser kalmamıştı, çok daha yaşlı ve yorgun görünüyordu.

"Bütün gece bakıcılık edemezsin Tess."

"Tabii ki edebilirim." Alex'in kapısının dibinde yere oturup sırtını duvara yasladı.

"Korkma, bir yere gitmeyecek."

“Daha önce gitti ama.”

“Evden uzaklarda dolaşalı yıllar oluyor.”

“Geçen hafta okuldan uzaklaşmıştı Gertie. Bu olmamış gibi davranamayız.”

“Öyle davranmıyorum. Meleği aramak için gitme ihtimali olduğunu biliyorum, o yüzden kapıyı açılması imkânsız bir şekilde kilitletim.”

“Besteler yapıyor Gertrude ve karmaşık parçaları kulaktan çalabiliyor. Gerçekten de bir kilidi çözemeyeceğine inanıyor musun?”

“Çözemez değil, kilit çok yüksekte. Kapının en tepesinin de üstünde. Dave onu, Alex dört yaşındayken yapmıştı. O zamanlar yıldızlara takıntılıydı ve gökyüzüyle alakalı parçalar çalardı.” Sesi üzgündü ve Tess’in yanına yere kıvrıldı. “O meleğin varlığından haberi olduğunu bile bilmiyordum Tess. Gerçekten, eğer bilseydim...”

“Sorun değil Gertie.”

Tess, teyzesinin elini tuttu. İlk kez aynı taraftaydılar. İkisi de aynı şey için endişeleniyorlardı ve ortak bir hedefleri vardı.

“Sorun tabii ki!” Gertrude geceliğinin bir yerinden sigara çıkardı ve dudaklarını arasına tutturdu. “Çocuk ağlaya ağlaya uyudu ve bu benim hatam.”

“Sen kendin bilmediğini söyledin ya Gertrude.”

“Bilmeliydim.”

“Ve ben de Emily’le az zamanım olduğunu bilmeliydim ama bilmiyordum. Şimdi onunla geçiremediğim tüm zamanlara yeniden sahip olmak için çok geç,” dedi Tess yorgun bir şekilde.

“Bazen tüm yapabildiğimiz sadece yolumuza devam etmektir.”

“Bu konuda haklısın evlat ama ben yine de kötü hissediyorum. Duygularımın aklımı yönetmesine izin veriyorum ve bu beni bazen belaya sokabiliyor.”

“Hiç sokmadığı bir zaman olmadı mı peki?”

“Hayır. Bu zamana kadar hayatımda bir şeyler öğrenmiş olmamı bekliyordun tabii.”

“Sen de benim şu dönemde bir şeyler öğrenmiş olmamı beklerdin.”

“Sen çok şey başardın evladım. Sana bunu söylemediğimi biliyorum ama gerçek şu ki her zaman için kendini kız kardeşinden çok daha iyi kurtardın.”

“Dursan iyi olacak Gertrude yoksa hasta olduğunu ya da ölmek üzere olduğunu falan düşünmeye başlayacağım.”

“Bunun için fazlaca yaşlı ve huysuzum. Bu gecelik ikimizin de bunlarla ilgili yapabileceği hiçbir şey olmadığına göre yatsak iyi olacak.”

“Ben Cade’i arayacağım ve meleklerle ilgili neler olup bittiğini bir kontrol edeceğim.”

“Gecenin bu saatinde mi? Bundan çok memnun olacağını sanmıyorum ama eğer aramakta çok kararlıysan ev numarası aşağıda mutfaktaki telefon defterinde var. Ben de gidip yatacağım. Güzellik uykuma ihtiyacım var. Yarın yaşlılar merkezinde buluşma günü. Önce bowling oynayacağız sonra da film izleyeceğiz. Eğer şansına benim eşim iyiye Pike Tepesi’nde de kısa bir yolculuğa çıkabiliriz.”

“Pike Tepesi mi? “

Apple Valley'nin âşıklar tepesi. Tess, Gertrude ve 'âşığını' orada hayal bile etmek istemedi.

"Duymamışsın gibi davranma Tess. Senin de eskiden o aptal Orlando'yla cuma akşamları iş sonrası oraya gittiğini biliyordum."

Evet bu doğrudu. Ayrıca Orlando'nun aptalın teki olduğu da doğrudu ama tatlıydı ve Tess o zamanlar Cade'den hoşlanmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Hoşlanmak?

Hissettiği bundan çok daha fazlasıydı. Düğünlerini hayal ediyor, yüksek sesle ağlıyordu. Çok şükür ki Emily'den başka kimseye bundan bahsetmemişti.

"Ne olduğunu bilmediğimi söylemedim. Sadece senin oraya gitme ihtimaline şaşırdım."

"Neden?"

"Çünkü görüştüğün biri olduğunu bile bilmiyordum."

"Senin bilmemen böyle bir şey olmadığı anlamına gelmezdi ama." Gertrude saçlarını ve geceliğini düzeltilti. "Bazılarımızın sevgilisi oluyor Tess. Bu hayatın bir parçası Tess ve olmayan bazılarımız için de zor, üzücü bir gerçeği ve bundan şikâyet edecek değilim. Evet kesinlikle değilim ve şimdi de gidip biraz uyumalıyım. Sen de aynısını yapsan iyi edersin. Kasabada işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin, herkes yarın kapıya üşüşecektir."

Tess'i öylece boyanmış ahşaba bakarken bırakıp odasına gitti ve kapısını kapattı.

Gertrude'un hayatında birisi mi vardı? Tess'in hayatında Kent'i terk ettiğinden beri kimse olmamıştı. Teyzesinin ondan

daha iyi bir aşk hayatının olması acınası bir durum muydu? Muhtemelen öyleydi ama bunu düşünerek zaman kaybetmeye niyeti yoktu. Tess ayağa kalktı, bütün kemikleri ağrıyordu. Kendisini yaşlı ve yılgın hissediyordu ve bundan nefret ediyordu.

Aşağıda, telefonun yakınlarında bir telefon rehberi vardı. Elbette gece yarısıydı ama Cade şerifti. Tuhaf saatlerde uyandırılmaya alışkın olmalıydı. Ayrıca Alex'e söylediği son şey melek soruşturmasının nasıl gittiğini sormak için onu istediği zaman arayabileceğiydi. Alex uyuyordu ve onu arayamazdı ama Tess arayabilirdi.

Yavaşça aşağı indi. Evin alt katı daha serindi, dükkân o kadar dolu olmasına rağmen garip bir şekilde boş hissettiriyordu. Yapılan onca şeyden sonra bile hâlâ çok fazla şey vardı. Tess, Gertrude'dan ıvır zıvırı ayıklamasını istemişti ve kabul etmeliydi ki teyzesi bu işten anlıyordu. İyi bir antikacıda yeri olabilecek parçaları iyi ayırmıştı. Bu parçaları duvar kenarına sıralamış ya da raflara dizmişti ama hâlâ düzenli değildi. Tess ilk geldiği zamanki kadar da dağınık değillerdi. Tess mutfığa doğru ilerledi. Buradaki fark neredeyse mucizeviydi, bütün o dağınıklık gitmişti, eski porselen lavabo iyice temizlenmiş, dolaplar düzenlenmişti. Tek yapması gereken, yerdeki muşambadan kurtulup alttaki zemini kontrol etmektir. Onarılmaya uygun olacağını düşünüyordu. Birkaç küçük masa eklenince oda sosyal toplanmalar için harika bir yer haline gelebilirdi. Belki okuma grupları ya da elişi toplantıları için. İnsanları buraya doğru yönlendirmelerle getirebileceğini biliyordu ve birkaç küçük toplantıdan sonra bu çay partilerinin motivasyonunu nasıl artırabileceğini biliyordu.

Charlotte.

Bu kadın herkesten çok daha harika şeyler yapabiliyordu. Eğer böyle şeyler de koyarsa insanlar dükkâna gelirdi. Bu da bir şeydi. Kafasında bundan önce yapılması gereken bir sürü küçük proje ve birkaç da büyük proje vardı.

Duvarda asılı eski model bir telefon vardı. Telefon defteri de hemen yakınında, tezgâhın üzerindeydi. Tess hızlı hızlı sayfaları çevirdi ve Cade'in numarasını bulana kadar C'leri okudu. Adresi de yazılmıştı, 10. Sokak. Uzak değildi. Aslına bakılırsa eğer isteseydi Tess oraya kolaylıkla yürüyebilirdi. Neyse ki o günler eskide kalmıştı. Artık büyümüştü ve olgundu ve orada bir eli telefonda bir eli de Cade'in numarasında durdu. Gerçekten de gecenin bir yarısında adamı arayıp aslında bekleyebilecek soruları sormak için arayacak mıydı? Söyleyecek yeni hiçbir şeyi yoktu. Zaten belediye binasındaiken her şeyi söylemişti, hatta o kadar sesli söylemişti ki birkaç platin saçlı kadını da şaşırtmıştı. Bundan gurur duymuyordu. Aslına bakılırsa onlardan herhangi biri dükkânı ziyaret edecek olsa onlardan özür dileyecekti.

Cade'i şimdi aramayacaktı. Telefonu bıraktı ve oradan uzaklaşarak karanlık odada ilerledi. Ön taraftaki oda neredeyse temizlenmişti, Tessa'nın yenilemeyi planladığı bir kanepenin pencere önünde duruyordu. Pofidik minderlerin üstüne basıp perdeleri açtı. Kar yağmaya başlamıştı. Sezonun ilk karıydı, her bir kar tanesi büyük ve yumuşak görünüyordu.

Bir an dışarı çıkmak ve süzülen karlara bakmak, tıpkı Emily'le küçüklüklerinde yaptıkları gibi tanelerin yüzünde erimesine izin vermek için çok derin bir istek duydu. Apple Valley'ye taşın-

madan önce birbirlerinin en iyi arkadaşlarıydılar çünkü ikisi de birbirinin sahip olduğu tek şeydi. Evde eğitim görmüşleri çünkü bu Gretchen için onları sabahları kaldırıp okula götürmekten çok daha kolaydı. Çok fazla bir eğitim hiçbir zaman görmemişlerdi ama Tess ve Emily birbirlerine hikâyeler anlatarak ve inandırma-ya çalışarak çok zaman geçirmişlerdi. Emily genellikle prenses olurdu Tessa da onun hizmetçisi ama bunu umursamazdı.

Aralarındaki ilişkinin yapısını belirleyen başlangıç muhtemelen bu olmuştu. Tabii ki bunun farkına varmak için çok küçüklerdi, umurlarında olan tek şey birbirlerinin sonsuza kadar en iyi arkadaşı olmaktı.

Emily bunu kaç kez söylemişti?

Gertrude'un yanma taşındıktan sonra bunu demeyi bırakmıştı. Hemen değil ama zaman içinde okula başlayıp yeni arkadaşlar edindikçe olmuştu. Tess şu anda onun bunu söylediğini duymak için neler vermezdi. İç çekti ve kendini kanepenin üzerine attı. Hava soğuktu ama çok yorgundu ve bir battaniye aramaya çok üşeniyordu o yüzden pijamasının üstünü dizlerine kadar çekti ve eski yastıkların arasına kıvrıldı. Gözlerini kapattı ve bir parke gıcirtısı ya da kapı açılma sesi beklemeye başladı. Alex'in meleşini bulmak için yeni bir yolculuğa çıkmasını bekliyordu ama beklerken uyuyakaldı.

Rüyasında Emily'yi gördü ama son zamanlardaki büyük Emily'yi değil. Sapsarı saçları atkuyruğu toplanmış genç Emily'I, beraber oyunlar oynayarak büyüdükleri bahçede dururken görmüştü. Ona doğru yürüyordu ama her zamanki gibi gülümsemi-yordu. Gözleri kocamandı ve ağzı açıktı. Gökyüzüne baktı ve

sonra Tess'e baktı. Teni yağan kar kadar beyaz, dudakları kan kırmızıydı. Bir şeye ihtiyacı vardı. Söylemedi ama Tess bunu tıpkı bahçeye çıkıp yüzüyle kar tanelerini yakalama arzusu gibi hissetti. Ne istiyorsun demeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Emily'nin yüzünden gözyaşları süzüldü ve arkasını dönüp bahçeyi geçti, gözden kayboldu.

“Emily!”

Tess kız kardeşinin adını çılgık atarak uyandı, terlemişti ve kalbi çok hızlı atıyordu. Gördüğü rüyanın sarsıntısıyla oturdu. Rüzgâr, arkasındaki pencereleri gıcırdatarak uğulduyordu, soğuk hava sıcak yanaklarını sıyırdı geçti. Bir kar tanesinin alnına düştüğüne yemin edebilirdi. Arkasına döndü, gözleri önce antreye sonra da kapıya kaydı. Kapalıydı. Kanepede uyuduğu için boynu tutulmuştu ve muhtemelen aklıktan kaynaklanan bir mide ağrısı vardı ama en azından ev hâlâ sıkı sıkıya kilitliydi.

Koridordan geçerken eski saate baktı, saat ikiyi geçiyordu. Yatağına yatabilir ve şafak vaktine kadar uyuyabilir sonra da yapılması gereken işlere başlayabilirdi. Alt katın komple bakıma ihtiyacı vardı. Birkaç kova boyayla çok da pahalıya mal olmazdı ama o oturma odası için eskitme bir duvar kâğıdı, yemek odası için kaplama ve geniş oturma odası için de boya istiyordu. Ne kadara halledebileceğini hesaplaması ve mantıklı olup olmayacağını görmesi gerekiyordu.

Soğuk suya adım atınca dondu, kalbi yeniden çılgınca hızla atmaya başladı. Tavanda bir sızıntı yoksa yerde su olmamalıydı. Antrenin ışığını açıp duvarda bir su sızıntısı lekesi görmek için dua ederek baktı. Hiçbir şey yoktu. Bir nem damlası bile yoktu.

Kapının yanında küçük bir sandalye duruyordu. Önceden orada değildi. Hayır! Kilidi kontrol etti. Açıktı.

“Gertrude!” diye bağırdı Tess. Ölüyü bile uyandıracak kadar sesli çığlık atıyordu. “Gertrude!”

Kapıyı açtı, rüzgârın esmesiyle kar içeri uçuştı.

“Ne oldu? Ne var?”

“Alex gitmiş.” Bunları söylerken midesi bulandı. Azıcık yediğini bile çıkaracak gibi oldu, kalbi sıkışıyor gibiydi. “Polisi ara ve buraya gelmelerini söyle.”

“Emin misin?”

“Kilit açıldı ve yerde su vardı.”

“Odasına baktın mı?”

“Zaman kaybetmek istemiyorum.”

Kapının yanındaki portmantodan eski kahverengi bir ceketı kaptı. Yerde eski lastik ayakkabılar vardı ve ayaklarını onlara soktu hemen. Üç numara daha büyüklerdi ama umurunda değildi.

“Sen odasını kontrol et tamam ama önce polisi ara.”

Verandaya çıktı, karda ayağı kaydı. Bahçede ayak izlerini görebiliyordu. Yeni görünüyorlardı, henüz karla kaplanmamışlardı. Yakında olmalıydı. Acaba montunu almış mıydı? Eldivenlerini? Peki ya botlarını? Yoksa etrafta pijamalarıyla mı dolanıyordu? Öyle olmamasını umdu. Ayak izlerini takip ediyordu, Alex kasaba merkezine gitmiş gibi görünüyordu. Kasabaya üç kilometre uzaklıktaydı ama oradaki her şey şu anda kapalı olmalıydı. Sıcaklık dondurucu soğuğun altına inmişti ve yer kardan kayganlaşmıştı. Korunaklı bir yer bulamazsa her an hipotermi geçirebilirdi. Kaldırım boyunca yürüdü, kar daha da hızlanıyordu.

“Alex!”

Rüzgâr uğuldadı ve Tess, Alex’in yardım istediğini duyduğunu sandı. Belki de sadece hışırdayan yapraklardı. Tanrım! Alex’i bulmalıydı ve bunu çok çabuk yapmalıydı. Hızlanmaya çalıştıkça ayağı kaydı ve düştü. Dizleriyle buzun üstünde kayıyordu. Pijaması sıırıslıslam olmuştu. Yeniden ayağa fırladı, uzakta ufak bir gölgenin kıpırdadığını mı görmüştü?

“Alex!”

Ardından farların yandığını fark etti, bir araba hemen arkasından yaklaşıyordu. Eğer durursa ayak izleri yok olabilir ve Alex kaybolabilirdi, bu yüzden koşmaya devam etti.

Araba arkasında durdu. Hayır bu bir araba değildi. Eski bir kamyonetti. Cam açıldı ve Cade ona baktı.

“Atla haydi.”

“Oradan ayak izlerini göremeyiz.”

Soğuktan ve korkudan titriyordu.

“Eğer donarak ölürsen hiçbir şekilde takip edemezsin zaten.” Kamyonetten indi ve onu sürükleyerek bindirdi. “Haydi sen kullan. Ben ayak izlerini takip edeceğim sen de beni.”

“Ben...”

“Yalnızca birimiz soğuğa karşı bir şeyler giyinmeyi akıl edebilmişiz Tess. O yüzden kimin iz sürmesi gerektiğini tartışarak vakit kaybetmeyelim.”

Tess başıyla onayladı ve kamyonete bindi. Parmakları neredeyse direksiyonu tutamayacak kadar donmuş ve uyuşmuştu.

“Bekle. El fenerimi almalıyım.”

Cade onun üzerinden torpidoya uzandı ve yürümeye başlama-

dan önce el fenerini aldı. Tessa motoru çalıştırdı ve onu takip etmeye başladı. Gözleri karanlığı tarıyordu.

Cade geri döndüğünde kasaba merkezine kadar neredeyse bütün üç kilometrelik yolu gözden geçirmişlerdi. Tess'in kalbi yerinden fırladı ve karanlıkta uçuşan karlara baktı. Az ileride küçük bir karartı gördü. Kamyoneti park etti ve koşup Cade'in Alex'i kollarının arasına alışına yetiştirdi.

"İyisin değil mi?"

Alex başını salladı, kafası karışmış gibi görünüyordu.

"Nereye gidiyordun?"

"Eve."

"Ama karda dışarıda ne işin vardı?"

Tessa onu Cade'in kollarından aldı. Üzerinde kalm parka ve eldivenler vardı. Kayak pantolonu, kar botları ve şapkasıyla soğuğa karşı hazırlıklı duruyordu.

"Meleğimi arıyordum ama bacaklarım yorulmaya başlamıştı."

"Biliyorsun ki birisi meleğini çaldı Alex. Bunun gibi soğuk bir gecede dışarı çıkarak ne yapabileceğini düşünüyordun?"

"Belki onu bulabilirim diye düşünüyordum."

"Ama..."

Tessa tam başlamıştı ki Cade kolunu tutarak onu durdu. "Haydi kamyonete binin de eve gidelim. Sonra ne konuşmanız gerekiyorsa konuşursunuz."

Tessa, Alex'in elini sıkıca tuttu. Yanına kıvrıldı, rahatlatan etkisiyle güçsüzleşmişti ve başı dönüyordu. Çok korkmuştu, hayatında daha önce hiç korkmadığı kadar çok korkmuştu. Cade telefonla konuşuyordu, Tess, Alex'in adını duydu ama dişleri o

kadar kötü takırdıyordu ki gerisini duyamadı. Üçü arasında soğuşa karşı hazırlıklı olarak evden çıkmayı akıl edememiş tek kişi oydu. Cade klimanın sıcaklığını yükseltirken, “Üşüyor musun?” diye sordu.

“Biraz.”

Yalan söylemişti, Alex’e doğru döndü.

“Üzgünüm, üşüyor musun canım?”

Montu kar ve yağmurla sırlıklam olmuştu.

“Eğer üşüyorsa şimdi Gertrude onun ifadesini alırken ısınabilir,” dedi Cade.

Farları verandayı aydınlatıyordu. Gertrude omuzlarına bir battaniye sarmış, başına bir şapka takmış bir şekilde bekliyordu. Tessa arabanın kapısını açıp Alex’i çıkarırken onlara doğru koştu.

“Aman Tanrım! Oğlum, ne yapmayı düşünüyordun?” diye sorarak onu kollarının arasına aldı. Yüzünde gözyaşları vardı ve etrafında da biraz duman vardı. Belli ki onları beklerken sigara içmiş ve geldiklerini görünce de fırlatmıştı.

Bir devriye arabası durdu ve çay partisindeki polis memuru içinden çıktı.

“Çok hızlısın Cunningham.”

Tess’e bakmadan önce Alex ve Gertrude’a göz attı. “Herkes iyi gibi görünüyor. Sanırım ben ofise dönsem ve tutanağı yazmaya başlasam iyi olacak.”

“Önce bir kahveye gel haydi Max, evrak işi biraz bekleyebilir,” dedi Gertrude.

“Hayır demem,” deyip Tess’in gözlerine gülerek baktı.

Birkaç yıl önce böyle bir gülümseme Tess'in içini eritebilirdi ama şimdi sadece gülmek istemesine sebep oluyordu. Onun gibi erkeklerin sürüsüne bereketti. Yakışıklı, etkileyici ve kibirli.

Yeğenin kolunu tuttu ve herkes onları takip ederken onu içeri götürdü. "Haydi Alex."

Alex, herkes onu izlerken montunu ve botlarını çıkardı. Dikkatle eldivenlerini çıkarıp ceplerine koydu ve kar pantolonu ve gömleğiyle yerlere su damlatarak yukarı çıktı.

"O piyanoya dokunma Alex Riley! Beni duyuyor musun? Bu yaptıklarından sonra üç gün boyunca ona dokunmayacaksın. Aslına bakarsan çok insafli davranıyorum çünkü sen benim ömrümden bir yıl aldın hatta birçok yıl aldın!"

Tess de onların peşinde duruyordu çünkü o iki erkekle birlikte içeride beklemek istemiyordu. Alex'in de artık evden bir daha gecenin bir yarısı çıkıp gidemeyeceğini anlaması gerekiyordu. Kalbi böyle bir korkuyu bir kez daha kaldıramazdı.

BÖLÜM 13

Cade, Tess ve Gertrude'a yeğenleriyle yalnız birkaç dakika vermeye karar verdi. Yapılması gereken bu gibi görünüyordu. Alex büyük bir hata yapmıştı ve eğer Gertrude'un tehdit ettiği gibi yalnızca o üç günlük ceza sözleriyle kurtulsa çok şanslı olurdu. Eğer Cade onun babası olsaydı muhtemelen Alex'i bir ay ya da daha fazla süreyle piyanodan uzak tutardı.

"Buradaki işin bitmiş gibi görünüyor Cunningham. Evde zor bir gece olmalı?"

Max sırtını duvara yaslamış, ellerini göğsünde birleştirmiş, Cade'e bakıyordu. "Kim evde olduğumu söyledi ki?"

"Ben. Devriyedeyken senin evin oradan geçtim ve ışıklarının yandığını gördüm, kamyonetin de oradaydı. Gerçekten üzücü. Senin gibi bir adamın-"

"Sen ne demeye çalışıyorsun? Belli ki bir şey söylemeye çalışıyorsun."

"Tessa'yla ilgileniyor gibisin. Başkası harekete geçmeden harekete geçmeni tavsiye ederim."

“Bence tartışmamız gereken daha önemli şeyler var.”

“Bu çocuğun bir gece ailesi uyurken donarak ölmemesi gibi değil mi?”

Max konuyu koaylıkla değiştirebildi. Şaşırtıcı bir şey değildi. Kadınları severdi ama Cade onun işini kadınlardan daha çok sevdiğini düşünürdü.

“Alarm sistemi kurdurmaları gerek. Alex her evden kaçmayı denediğinde devreye girecek bir şey.” Cade, Gertrude’un etrafta olup bir kahve daha teklif etmesini ümit ederek ellerini saçlarında gezdirdi. Telefonu çaldığında huzurla uyuyordu ve hâlâ tamamen uyanabilmiş değildi. Apple Valley kadar büyük bir polis kuvvetiyle, önemli bir arama geldiğinde Cade’i aramaları mecburiydi. Çalınmış tavuklar ya da kırılan camlar gibi ufak şeyler onsuz da halledilebilirdi ama kaybolan çocuklar onun bilmesi gerekenler arasındaydı.

“Bir sistem kurdurmaya güçleri yeter mi sence?” Max etrafına bakınıyordu, muhtemelen soyulan duvar kâğıdını ve çıkan her ahşap yer döşemesini ayrı ayrı gözden geçiriyordu.

“Para konusunda biraz sıkıntıları olabilir ama eminim ki bir yolunu bulabilirler.”

Bunun için elinden geleni yapardı çünkü bir daha gece yarısında Alex’le alakalı bir telefon alma fikri bile midesine kramplar girmesine yetiyordu.

Max başını salladı, elini uzun ve dar bir masanın üzerinde gezdiriyordu. Kir ya da toz var mı diye mi kontrol ediyordu? Cade onu tanıyordu, bu kesinlikle Max’in yapacağı bir şeydi.

“Eğer bulamazlarsa da kasabadaki insanlardan yardım isteyebiliriz.”

“Gertrude bu türden yardımları kabul edecek bir insan değil Max. Eğer bunun bizim önerimiz olduğunu duyarsa bunu kabul etmemek için elinden geleni yapar.”

“Sen zekisindir, eminim ki onun suyuna gidecek bir şey bulursun.”

“Bu ne zamandan beri benim işim oluyor?”

“Tessa ve seni beraber gördüğünden beri.”

Cade derin bir nefes aldı. İşte yine aynı konuya gelmişlerdi. Max kemikle oynayan bir köpek gibi aynı şeyle saatler geçirmekten sıkılmazdı ama Cade onunla uğraşamayacak kadar yorgundu.

“Bence sorunlarım yalnız konuşmak için yeterince zamanları oldu. Ben yukarı çıkıyorum.”

Max’i davet etmedi ama o yine de takip etti. İkisinin ağırlığı altında ahşap merdivenler çatırdadı. Etrafta hâlâ o garip ağırlık vardı, hâlâ bir ihmal edilmişlik havası hissediliyordu. Ev fazlasıyla düzenli ve her şey yerli yerindeydi aslında. Döşemeler ciladan dolayı parlıyor, eski eşyalar da temiz görünüyordu. Alex mutfak masasında oturuyordu, elinde bir fincan sıcak çikolata var gibi görünüyordu ve Gertrude ona kükrelemekle meşguldü. Yüzü solgun görünüyordu. Yıllardır sigara içmek ve tüm o problemler, yüzünde derin çizgilere sebep olmuştu. Her zamankinden çok daha derin görünüyordu şimdi bu çizgiler ve yeşil gözleri de gölgelenmişti.

“Kahveler hazır,” dedi gözlerini yeğeninden ayırmadan. Bunca yıldır Cade, Gertrude’u tanırdı ve şimdiye kadar hiç sessiz kaldığını görmemişti. Diline hâkim olmasını bilmezdi ve bu da onun kasabadakilerle pek çok sıkıntı yaşamasına sebep olurdu. Şimdiyse sessizdi, her hareketi dikkatlice planlanmış gibiydi ve

her biri bir öncekinden daha çok can yakıyordu.

Eğer Ida'nın anlattıkları doğruysa, ki genelde doğru olurdu, Gertrude ailesini daha gençken kaybetmişti. Bundan birkaç yıl sonra da evlendiği aşağılık adam ona şiddet uygulamıştı ve Gertrude adama karşılık verdiği için iki yıl hapse girmişti. Hapisten sonra Apple Valley'ye taşınmıştı. Walmart'ta ve sonrasında da kütüphanede bir işi olmuştı. Bir gün kız kardeşi, Emily ve Tess'le kapısında belirene kadar yalnız yaşamıştı. Huysuz dış görünüşüne, komşularıyla sık sık sorunlar yaşamasına rağmen Gertrude varını yoğunu bu kızlarla ilgilenmeye adanmıştı. Şimdi de en az diğer yerli halk kadar kasabanın bir parçasıydı.

Cade elini onun omzuna koyup Alex'in yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. "Biraz dinlen Gertrude."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum Cade. Kesinlikle sanmıyorum." Odada etrafına bakındı, tabaktan bir kurabiye alıp onu Alex'e uzatırken elleri titriyordu. "Benim kendi yeğenim nerede? Böyle bir kriz anında odasında saklanmayı mı tercih ediyor?"

"Islak kıyafetlerini değiştiriyor olabilir."

Cade'in gözünün önünden bir anda o pürüzsüz cildinin görüntüsü geçti. Bütün vücudu kaskatı kesildi, sıcaklamaya başlamıştı. Ne yeri ne de zamanıydı. Max'e kahve doldurdu ve kendisine de bir fincan aldı. Aslında soğuk bir şey daha iyi gelebilirdi şu anda. Duş ya da kar banyosu gibi...

"Sana şunu söylemeliyim ki, kendimi gelmiş geçmiş en kötü ebeveyn gibi hissediyorum."

"Böyle şeyler olur Gertrude." Max, Cade'den daha hızlı davranmıştı. "İnsanların sandığından çok daha sık olur hem de. Önemli olan bundan bir şeyler öğrenebilmek ve bir daha olma-

masını sağlamaktır.”

“Bunun için endişelenmene gerek yok. Alex bir daha böyle bir saçmalık yapmayacak, değil mi oğlum?”

Alex başını salladı. Gertrude sinirlendi ama ona bir kurabiye daha verdi. “Sözleri duymak istiyorum genç adam.”

“Bir daha asla evden izinsiz ayrılmayacağım,” dedi Alex ve kurabiyesini sıcak çikolatasına bandı, sonra da çıkardı ve masaya damlattı ama yemedi. Sadece baktı, altında oluşan çikolata havuzunu seyretti. Gertrude iç geçirdi ve kurabiyeyi elinden alıp bir табаға yerleştirdi. “Yemeklerle oynamıyoruz, değil mi Alex?”

Alex cevap vermedi, sadece parmaklarını masaya vurdu, başıyla da sessiz bir melodi tutturmuş gibiydi. Zavallı çocuk, o kadar çok şey yaşamıştı ki meleşini kaybetmek kırılma noktası olmuş gibiydi. Kaybolduğunu fark ettiğinde kendisinden geçmiş gibiydi, çığlık atıyor ve etrafa vuruyordu. Apple Valley’de yaşayanlar bunu hiçbir zaman unutamayacaktı ama yine de tek bir kelime dahi etmemişlerdi. O anı muhabbetlerinde bile bir daha canlandırmayacaklardı. Küçük kasabanın pek çok hatasının yanında bu, iyi bir özelliğiydi.

Cade, Alex’in yanındaki sandalyeye oturdu, omzuna dokununca küçük çocuğun bütün kaslarının ne kadar gergin olduğunu hissetti.

“Alex o meleşini senin için bulacağım, söz veriyorum. Endişelenme tamam mı? Kendin aramaya devam etmene gerek yok. Ben bulacağım ve onu sana getireceğim.”

“Yorgunum,” dedi Alex yavaşça yerinden doğrularak. Odadan çıktı ve gözden kayboldu.

“Zavallı çocuk.” Gertrude’un gözünden yaşlar süzülüyor, ma-

saya damlamadan önce yüzündeki kırışıklardan geçiyordu.

“Yapma böyle, kendini hasta edeceksin,” dedi Max ve gözleri Cade’in gözleriyle, şimdi tam zamanı der gibi buluştu. “Bir alarm sistemi işinizi kolaylaştırır Gertrude. Birisi kapıyı açtığı zaman devreye girecek şekilde ya da aşağıdaki camları açtığında devreye girecek şekilde ayarlayabilirsiniz,” diye önerdi.

Gertrude sonunda kafasını kaldırıp baktığında gözleri puslu ve yorgundu. “İyi bir fikir ama Tessa’yla konuşmalıyım. Burası onun evi ve büyük kararları o veriyor.” Koridora çıktı ve var gücüyle Tessa’ya seslendi. “Tessa Louise, buraya gel!”

Bir kapı açıldı ve ayak sesleri duyuldu. Saniyeler sonra Tessa mutfaktan içeri girdi. Geniş kazağı sıkı kalçalarına kadar iniyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve ıslak uçları hareket ettikçe tişörtünde iz bırakıyordu. Kahvesini aldı ve kimseyle göz göze gelmeden Cade’in karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Bu gerçekten çok berbat bir durum.”

“Bu yorum biraz hafif kaldı,” diye mırıldandı Gertrude.

“Biz de tam alarm mı taktırsanız acaba diye konuşuyorduk. Böylelikle Alex de tekrar kaçamaz,” diye araya girdi Max. Fırsatları değerlendirerek Tessa’nın yanındaki sandalyeye oturmuş ve biraz daha yaklaşmıştı.

Tess başıyla onayladı. Saçlarıyla oynuyordu ve tek kaşını havaya kaldırmıştı. “Ben de bunu düşünüyordum. Kasabada bu konuda iyi bir firma var mı?”

“Spokane’de bu işi yapan bir arkadaşım var. Neye ihtiyacınız olduğunu bilecektir. Senin için onu arayabilirim.”

“Teşekkürler ama kendim halledebilirim,” diye sözünü kesti Tess.

Cade bu durum karşısında gülümsemesini gizleyemedi.

“Bana adını verirsen yarın sabah ben ararım.”

“Tabii ki.”

Max cüzdanından bir kart çıkardı, üzerinde bir numara vardı. Tess’e uzattı. “Benim arkadaşım olduğunu söyle. Böylelikle her şeyi daha kısa sürede halletmek için elinden geleni yapacaktır. Fiyattan yana bir sorunun olursa ya da ekip yeterince hızlı çalışmıyor gibi olursa beni araman yeterli. Bununla seve seve ilgilenebilirim.”

Hay aksi ne demişti o? Gertrude başını kaldırdı ve koşar adımlarla geldi. Cade onun uçmamasına şaşırılmıştı. “Sen az önce ne dedin genç adam?”

“Ben...”

“Tekrarlamasan daha iyi olabilir,” dedi Cade çünkü Tess alnını tıpkı küçükken migreni olduğunda ovduğu gibi ovuyordu.

Gertrude, “Devam et, tekrar söyle,” diye Max’e sataştı.

“Pekâlâ, Bayan Gertrude, aslına bakarsanız hiç söylememiş olsam daha iyiydi sanırım.”

“Korkak tavuk.”

“Gertrude, boş ver,” diye araya girdi Tess yorgun bir şekilde.

“Nedenmiş? Şimdiye kadar hiçbir erkeğin bize yardım etmesine ihtiyacımız olmadan her şeyi hallettik. Şu anda da ihtiyacımız yok.”

Tessa masadan uzaklaştı, burnunu ovuyordu. “İnanılmaz derecede başım ağrıyor ve sizin bu sesleriniz bunu daha da fenalaştırıyor o yüzden bu tartışmayı başka zamana bırakmaya ne dersiniz?”

“Pekâlâ madem böyle hissediyorsun, ben de yatsam iyi olabilir.” Gertrude elindeki kahveyi lavaboya bıraktı. Odadan çıktı ve kapıyı öyle bir hızla çarptı ki ev sallandı.

“Bunun için üzgünüm.” Tess fincanına biraz daha kahve koydu ve buzdolabının üzerindeki dolaba uzandı. Yalnızca çıplak ayakları görünüyordu, tırnakları pembe ojeliydi. Cade’in daha önce fark etmediği bir detaydı bu.

“Gertrude gerçekten çok sarsıldı. Acısını senden çıkartmak istemezdi Max.”

“Sanırım tam olarak da bunu yaptı,” dedi Max ve Tessa kaha attı. Bu ses Cade’e Tessa’nın gözlerine bakıp da kalbini gördüğünü düşündüğü uzun yaz günlerini ve gecelerini hatırlattı.

“Anlaşılan daha önce de Gertrude’la uğraştın.” Tess sonunda dolaptan bir kutu ilaç bulmayı başarmıştı.

“Birkaç durumda evet, o yüzden endişelenme. Bu tavrını korkuyu üzerinden atmış olmasının işareti olarak algılıyorum.”

Max, bu tavrıyla tekrar Tess’e yakınlaşmaya çalışıyordu ve bu Cade’i sinirlendirmişti. Bu sırada Tess hâlâ dolapla ve ilaçlarla uğraşıyordu.

“Dur sana yardım edeyim.” Cade uzanıp kutuyu yerine koymasına hızlıca yardım etti. Max bunu ufak bir gülümsemeyle izledi. Elleri ceplerindeydi, duruşu da rahatlamıştı.

“Sanırım ben ofise dönsem ve tutanağa başlasam iyi olacak.”

“İkinize de eşlik edeyim.” Tess ilaçları ağzına atıp bir yudum kahveyle yuttu.

Cade henüz gitmekten bahsetmemişti ama Tess ve Max’i takip etti ve Max vedalaşıp giderken verandada durdu. Tess çok açık bir şekilde niyetini belli ederek, “İyi geceler Cade,” dedi.

“Beni kovuyor musun yani?”

“Geç oldu ve ikimiz de yorgunuz.”

Tess bunu deyip içeri geri döndü ve Cade de onu takip etti ve kapıyı kapattı.

“Burası da en az dışarısı kadar soğuk.” Tess salona girip ışıkları yakarken böyle diyordu. Pencerenin yanındaki kanepeye oturdu, kollarını dizlerinin etrafına sardı.

“Terlik giymeyi deneyebilirsin.”

“Yanıma almaya fırsatım olmadı ve zaten varken de tekrar almak gereksiz geliyor.”

“Eşyalarını Annapolis’ten buraya getirmecek misin?”

Cade birkaç yere baktı ve en sonunda bir battaniye bulabildi.

“Eninde sonunda getirmeceğim ama önce istifa etmem lazım.”

“Neden hâlâ bekliyorsun?”

Tess’in yanına oturdu ve battaniyeyle bacaklarını ve kollarını sardı. Elleri istediğinden biraz daha ileri uzanmıştı.

“Korku? Endişe? Bilmiyorum ki. Gertrude da bununla ilgili olarak sinirlenmeye başlıyor ve ben de patronum ne zaman döneceğimi sorduğunda ertelemeye devam ediyorum.” İçini çekti ve başını dizlerine dayadı. Atkuyruğu yanaklarına değiyordu. Cade saçını geri çekti ve gözlerine baktı. Maviden çok mor gibi görünüyorlardı. Altlarındaki gölgeler de koyuydu.

“Yardım etmek için ne yapabilirim?”

“Şimdi olduğun gibi burada dur yeter.”

Tess gülümsedi ve Cade’in kalbi buna, nefesini kesecek kadar hızlı atarak karşılık verdi. Kolunu Tess’in omuzlarına koydu ve Tess de battaniyeyi ikisini de örtecek şekilde çekti. Bu yakınlaş-

mak için bir davet gibiydi. Cade yaklaştı, vücutları birbirine değiyordu, ikisi de ısınmaya başlamışlardı ve bu, uzun zaman sonra eve dönmek gibi hissettiriyordu.

Tessa'nın yanağına dokundu, teni serin ve kadifemsiydi. Bu Cade için çok şaşırtıcıydı. O kadar yakınlardı ki gözlerinde kalan gümüş parıltılarını ve dudaklarındaki pembe ruj kalıntılarını görebiliyordu. Parfümün koyu kokusu da geliyordu. Biraz daha ilerledi, artık dudakları Tess'in dudaklarına değiyordu. Kan dolaşımı o kadar hızlanmıştı ki tek yapabildiği o dudakların tadına tekrar tekrar bakmaktı. Tess yavaşça inledi, elleri Cade'in kollarında ve omuzlarında geziniyor, saçlarıyla oynuyordu.

Sonra birden kendine geldi ve geri çekildi. Parmaklarını dudaklarına bastırıyordu ve yanakları kızarmıştı. Cade hâlâ devam edebilirdi ama Tess eliyle onu durdurup başını salladı. "Gitsen iyi olacak."

"Tabii ki ama iyi geceler diledikten sonra."

Eline uzandı ve usulca öptü. Eğer gece bir öpücük bitecekse bu, onun hatırlayacağı bir öpücük olmalıydı. Elini bıraktığında Tess'in nefesi kesilmişti, gözleri özlemle bakıyordu. Tekrar gitmesini söylemedi ama Cade de şansını zorlamadı. Çok üzücüydü çünkü Tess bundan çok mutlu olurdu.

"İyi geceler, Tess."

Sonunda söylemeyi başarmıştı ve sonra dışarı çıkıp kamyonetine binip uzaklaştı.

BÖLÜM 14

Alarm sistemi: Kuruldu.

Duvar kâğıdı: Sipariş verildi.

Boya...

Evet, boya.

Tess oturma odasında duran beş kutu beyaz boyaya baktı. Pazar sabahıydı ve Gertrude'la Alex daha uyuyorlardı. İçerideki işlere başlamak için harika bir zamandı ama hiç istemiyordu. Yorgun hissediyordu ve yıllardan sonra tekrarlanan ilk migren atağının kalıntısı olarak sol gözünün arkası hâlâ ağrıyordu.

Stres. Acildeki doktor Tess'e bir sürü ilaç verip Gertrude'la eve yollamadan önce öyle söylemişti. On iki saat geçmişti ve neredeyse normal hissediyordu. Cep telefonu çaldı. Arka cebinden aldı. Üzerindeki en eski pantolonuydu, boya sıçramış ve bazı yerleri delinmiş, çok solmuştu. Yakında atması gerekeceğinden çok emindi. Kimin aradığına bakmadan açtı. Sonuçta kim olacağını biliyordu. İlaçların etkisiyle uyuduğu uykusundan uyanır uyanmaz sabahın erken saatinde istifasını yollamıştı.

“Merhaba?”

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

James Winthrop, *sinirlerimi tepeme fena halde çıkardın* ses tonuyla konuşuyordu. Bunun için onu suçlayamazdı. Üniversite-den mezun olduğu zaman onu işe almış ve kendisini geliştirmesine çok yardımcı olmuştu. Tıpkı Tess gibi o da antikaları elden geçirmeye tutkundu ve yedi yıldır harika bir ekip olmuşlardı. İlk başta öğretmen-öğrenci, sonra da fikirlerini paylaşan ve James’in bazı büyük projelerinde beraber çalışan iki iş arkadaşı olmuşlardı. Bundan uzaklaşacak olma fikri gerçek anlamda can yakıyordu.

“Tek düşündüğüm, yeğenimi hayatı boyunca sahip olduğu tek şey olan bu evden ayıramayacağım.” Bir boya kutusuna oturdu ve boynunun arkasındaki kasları gözünün daha kötüye gitmesine engel olmayı umarak ovdu. “Bunu yapmaktan nefret ettiğimi, hiç istemediğimi biliyorsun.”

“O zaman yapma. Bütün bunları sen cenazeye giderken konuştuk. Teyzeni ve yeğenini buraya getirmene karar vermiştik. Hatta ben çocuklarımla okuluyla bile Alex’e bir kontenjan ayarlamak için konuşacaktım.”

“Bunu ona yapamam James. Zaten çok zorluklar atlattı. Onu evinden koparmak sadece her şeyi daha da kötü yapacak.”

“Peki sana şirketin geleneksel Noel partisinde özel bir açıklama yapacağımı söylemem fikrini değiştirir miydi? Seni ortağım olarak görmek istiyorum. Yıllardır bu şirket için çok çalıştın ve artık zamanı. Bu seni kaybetmek istemediğim için söylediğim bir şey değil, aylardır planladığım bir şey.”

Doğu Yakası’nın en prestijli iç tasarım firmalarından birinin

ortaklığı? Tabii ki kabul ederdi. Binlerce kez kabul ederdi.

“Sessizsin. Bu sanırım senin etkilendiğin anlamına geliyor.”

Etkilenmek mi? Her şeyini toplayıp ilk uçakla Maryland’e gitmeye hazırdı.

“Hayır desem yalan söylemiş olurum,” diyerek yukarı doğru baktı.

“O zaman geri dön.”

“Benim yerimde olsan sen bunu mu yapardın?”

Bunu sormuştu çünkü James bir babaydı ve çocukları hayatının aşklarıydı. Onu ofisinde bir sürü vitrin malzemesi örnekleriyle çevrili bir halde oturmuş, ailesinin fotoğrafına bakarken hayal edebiliyordu.

“Bana bunu sorma Tess,”

“Sana soruyorum çünkü yıllardır arkadaşız ve senin bana bizim de gerçek olmasını isteyeceğimiz şeydense gerçeğin kendisini söyleyeceğine güveniyorum.”

Kalbi çok zor ve ağır ağır atıyordu. Bu yüzden istifasını göndermeyi erteleyip durmuştu. Aramak yerine e-posta atmasının sebebi de buydu. James onun ağabeyi gibiydi.

“Sana Kent’in adi biri olduğunu söylediğim zaman güvendiğin gibi mi?”

“Sana güvendim. Sadece tavsiyene uymamayı seçmiştim.”

“O zaman sana ufak bir kasaba kızı olmadığını söylediğimde de güven.”

“Bu benim sorumun cevabı değil ve bunu sen de biliyorsun. Ne yapardın?”

“Kemikle oynayan bir köpek gibi inatçısın Tess. Bu her zaman

sende hoşuma giden özelliklerden biri olmuştur ama şu anda gerçekten canımı sıkıyor.”

“Çünkü sen de tam olarak benim planladığım şeyi yapardın. Çocukların için her şeyi feda ederdin James ve bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz. Sevdğin bir işi bile. Hatta yedi yıldır uğruna çalıştğın bir ortaklığı bile.”

Sesi titriyordu ama gözleri kuruydu.

“Ağlıyor musun?”

“Hayır.”

“İyi çünkü bu saçma iş buna değmez. O zaman tamam şimdi sana bir anlaşma teklif ediyorum. Beni ne kadar üzse de istifanı kabul ediyorum ama bir şartla.”

“Nedir o?”

“Seni biliyorum. Muhtemelen çoktan o bölgedeki restorasyon projelerine bakmaya başlamışsındır. Ben de oraya açılmak istiyorum. Burada piyasa aldı başını gitti, çok pahalandı. Orada müşterilerimin ilgileneceğı ve firmama yararı olabilecek taze malzemeler bulabilirsin.”

“Aklımda daha şimdiden birkaç parça var aslında ama düşündüm ki...” Ne düşünmüştü? James’in onunla ipleri tamamen koparacağını, bir daha iletişim kurmayacağını, yeğeniyle kalmak istediğı için arkadaşlıklarına sırtını döneceğini mi?

“Çok fazla düşünüyorsun Tess. Senin sorunun bu. Kilometrelerce ötede olacağını bilmekten her ne kadar nefret etsem de hâlâ bağlantıda kalmamız için ne gibi bir engel olabilir ki? Tabii ki bu durumda sana ortaklık teklif edemem ama elbette ki bazı parçaları senden almaya ve bazı büyük projelerde de sana danışmaya

devam edebilirim.”

“Bu benim için çok önemli ve anlamlı James.”

“Sen de benim için öylesin evlat. Evden toplanması gereken eşyaların var mı? Yollayabilirim.”

“Senden bunu isteyemem.”

“Sen istemedin zaten, ben teklif ettim.”

“Çok iyi olurdu aslında. Bunu kendim halletmek için Annapolis’e gelmeyi planlıyordum ama Alex’in burada bana gerçekten ihtiyacı var.”

“Çocuklar her zaman daha önemlidir. Evinin anahtarları bende var, eşyaları birkaç koli yapıp sana yollayacağım. Adres neydi?”

Hızlıca yanıtladı. İşte buydu, bu gerçek bir arkadaşlıktı. James’i tanıyordu, eşyaları halleder ve pazartesi akşama kadar ona ulaşması için yollardı.

“Anladım. Evi elinde tutmayı düşünüyor musun?”

“Muhtemelen onu da satılacaklar listesine eklerim.”

“Piyasa hiç iyi değil. İstersen sana bir kiracı bulabilirim? Hatta belki şirketten birisi? Bu da sana buraya gelip her şeyi yoluna koyana kadar zaman sağlar.”

“İyi fikir.”

“Harika. Kolilerini yolladığımda seni ararım. Noel için buraya gelmeyeceğini biliyorum ama baharda gelirsin diye düşünüyorum. Aileni de getir, benim evimde misafir olabilirsiniz.”

“Geleceğiz.”

“Çok iyi. O halde hazır bir parçan olur olmaz bana fotoğraflarını ve özelliklerini göndermeyi unutma.”

“Noel’den önce bir şey bekleyebilirsiniz.”

“Bunu önümüzdeki iki hafta içinde halletmeye ne dersin? Hinckley malikânesi için özel bir parça arıyorum. Oturma odasına uyacak bir parça iyi olurdu ama eğer üst kattaki dinlenme odasına uygun bir şeyin varsa o da işime yarayabilir. Çocuklara selamlarını iletceğim,” dedi ve telefonu kapattı.

Lanet olsun. Her şey bittiği için Tess ağlamak istiyordu. O kadar yılın çalışması, kahve ve birkaç saatlik uykuyla yaşayarak James’in firmasında en iyi ve en parlak isim olmak için uğraşmıştı. Artık hiçbir anlamı kalmamıştı. Birisi kapıyı çalınca Tessa irkildi. Az kalsın oturduğu boya kutusundan düşecekti.

Kapıyı açarken, “Kapalıyız,” diye seslendi.

“Ben de o yüzden geldim.” Cade her zamanki gibi iyi görünüyordu. Temiz ve düzgün tıraşlıydı, ceketinin altından mavi gömleği görünüyor, pantolon askıları bacaklarına sarkıyordu. Tess yanaklarının kızardığını biliyordu. Son olanlardan sonra onun hakkında düşünmekten kaçınmıştı. Tüm olanlardansa sadece öpücüğün kendisini düşünmeyi tercih etmişti.

“İçeri girebilir miyim? Burası çok soğuk.”

“Tabii ki. Ne var ne yok?”

“Kiliseye gidiyordum da-”

“Şaka yapıyorsun!” Tess kahkaha attı ve sesi koridorda yankılandı. Evet bu hali histeri olarak adlandırılabilirdi. Patronu daha az önce istifasını kabul etmişti ve kırk sekiz saatten bile az bir süre önce kendisini hissizce öpmüş adamın gözlerine bakıyordu. On yılını unutmaya çalışarak geçirdiği adam. O yüzden histeri makul bir tepki olurdu.

“Herkesin bir şeylere inanmaya ihtiyacı vardır Tess.”

“Affedersin, ben kiliseye gitmene glmyordum.”

Cade, Tess’in eline dokundu, parmakları yıllar önce kutuya sıkışmış bir kediyi kurtarıırken olan yara izine değdi.

“Sadece uzun bir hafta sonuydu ve şaşırdım.”

Tess elini çekmeden yakaladı Cade ve avuç içine bir öpücük kondurup parmaklarını kapattı.

“zrn kabul edildi, dn acil servise kaldırıldığını duydum.”

“Kimden?”

“En az on farklı kişiden. Ida bunlardan biriydi. Şimdi her şey yolunda mı?”

“Sadece migren. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Evet biliyorum ve bu yüzden neden böyle bir şeyden sonra boya yapmanın iyi bir fikir olacağına nasıl karar verdiğini merak ediyorum.”

“Bugün çok daha iyi hissediyorum.”

“Hayalet gibi solgunsun.”

“Migren yüzünden yirmi dört saattir ne yesem çıkarıyorum.”

“Fikrimi öğrenmek ister misin?”

“Pek istemiyorum aslında.”

“Her neyse, her türlü söyleyeceğim. Bir süre daha uzanmalısın bence. Evi boya kokusuyla doldurmadan önce tamamen iyileştiğinden emin olmalısın.”

“Fikrini paylaştığın için teşekkürler ama iyiyim.”

Kanıtlamak için boyanın kapağını açtı ama koku burnuna gelince midesi bulandı.

“Kusma sakın tamam mı? Çünkü bu hem senin için utanç verici olur hem de benim için çok büyük şanssızlık olur.”

“Endişelerin yerli yerinde gerçekten.”

“Kinaye sende huy haline geliyor Red.”

Elleri Tess’in kollarındaydı ve parmaklarını dirseğinde gezdiriyordu.

“Cade...”

“Tess, orada birisi mi var?” Gertrude yukarıdan seslendi ve iyi ki yaptı yoksa Tess her an saçma bir şeyler söyleyebilirdi. *Lütfen bana dokunmayı hiç bırakma*, gibi.

“Cade uğradı,” deyip Cade’den uzaklaştı. Gertrude’un onları böyle görmesini ve nişan veya evlilik gibi saçma sapan şeyler düşünmeye başlamasını istemiyordu.

“Alex şerifin sesini duyduğunu söyledi ama ben onun uydurduğunu düşünmüştüm.” Gertrude aşağı indi, eli Alex’in omzundaydı. Alex evden kaçtığından beri onu hep kendisine yakın tutuyor, neredeyse gözünün önünden ayırmıyordu. Alex bundan pek memnun görünmüyordu. Kaşı kalkmış, dudakları sıkıca kapanmıştı. Saçlarını düzgünce taramış ve beyaz bir gömlek giymişti ve beyaz çoraplar. Vay be! Parlak siyah spor ayakkabılar. Ona yeni kıyafetler alması lazımdı. Onun yaşındaki oğlanlar çok çabuk büyürdü. En azından oğlu Alex’in yaşındayken James öyle demişti.

“Çok hoş görünüyorsun Alex. Nereye?”

“Kiliseye.”

“Gerçekten mi?” Tess’in gözleri şaşkınlıktan açılmıştı.

“O kadar şaşırmış gibi davranma Tess. Ben tanrı tanımaz falan değilim. Ayrıca, Emily ve Dave, Alex’i her hafta kiliseye götürürlerdi. Oradaki müziği seviyor. Değil mi Alex?”

Alex başıyla onayladı, bacakları, dizleri, elleri ve sonra da

parmaklarıyla ritim tuttu.

“Ben de kiliseye gidiyordum Gertrude, zaten uğrama sebeplerimden biri de buydu. Cuma günü papaz Fisher ailenizin herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmemi istedi. Ben de ona öğreneceğimi söyledim ama tüm olanlardan sonra aklımdan çıktı gitti.”

“Biz hayır yapılacak bir durumda değiliz,”

Gertrude sesinde Tess’in kıkırdamasına yetecek derecede bir gururla yanıtlamıştı. Apple Valley’ye geldiğinden beri muhtemelen yıllardır hiç gülmediği kadar çok gülmüştü. Ki bu düşününce çok komikti çünkü Annapolis’te mutluydu. Ya da en azından memnundu diyelim.

“Zaten o da o şekilde sormadı Gertrude. Jethro ve Natalie’yi bilirsin, cemaati ve cemaatteki herkesi önemserler. Emily ve Dave’i kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorlar ve herhangi bir desteğe ihtiyacınız varsa bilmek istiyorlar.”

“O ikisi iyi insanlar. Sanırım Alex’i kiliseye getiriyor olmam iyi bir şey, böylelikle oradayken onlarla da konuşabilirim.”

Tess, “Gertrude lütfen sorun çıkarma,” dedi ve Gertrude, Tess’e soğuk bir bakış attı. “Kiliseye gidiyorum. İnsanların sorun çıkardığı yerlerden birine değil. Bunu asla yapmam.”

Alex kapıyı açtı ve “Haydi gidelim,” dedi. Soğuk hava içeri dolup Tessa’yı titretti.

Cade kapıyı geri kapattı. “Hâlâ biraz erken.”

“Ben hazırım.” Alex tekrar heyecanla karnına ve bacaklarına ve tekrar karnına vurarak ritim tutmaya başladı. Tess’in tek yapabildiği onun ellerini tutmamak için kendisini durdurmak oldu.

“Henüz değil. Siyah çoraplara ihtiyacın var.” Cade bunu de-yince Alex isteksizce çoraplarına baktı ve kaşlarını çatı. En so-nunda merdivenlere yöneldi.

“İyi uyarıydı Cade ama eğer çocuğun siyah çorapları yoksa bize kolay gelsin. En iyisi gidip bulmasına yardım edeyim,” de-yip Alex’in peşinden yukarı çıktı Gertrude.

“Sen de gelecek misin Tess?”

“Bu kılıkla mı?” Pantolonuna ve eski kazağına dokundu. “Pek sanmıyorum.”

“Kıyafetlerini değiştirmek için zamanın var.”

“Biliyorum. Ben sadece... Kiliseye gitmek ve herkesle karşı-laşmak konusunda tereddüt ediyorum.” Ön odaya gidip perdeleri açtı böylelikle güneş ışığı evde parıladı.

“Kasabanın yarısını zaten çayda gördün ve her şey gayet iyiy-di.”

“Yeğenimin geçirdiği sinir krizini unuttun mu? Ya da benim çılgılıklarımı?” Tess bunları unutmamıştı. Dünyadaki bütün ağı-ri kesicileri de alsa bunun sebep olduğu ağrıyı başından söküp ala-mazdı.

“O çılgılık atıyordu ve sen... Onu çıkarmak için kaçış yolu arı-yordun.”

“Teşekkürler ama başka şekilde adlandırman benim papaz, eşi ve halkın yarısının önünde sürüklenişimi değiştirmiyor.”

“Ne yani utanıyor musun?”

“Tabii ki utanıyorum. Kim utanmaz ki?”

“Muhtemelen herkes utanırdı ama senden başka kimse seni yargılamıyor ki Tess.”

“Ben de yargılamıyorum.”

“Tabii ki yargılıyorsun. Belli bir şekilde davranman gerekiyormuş gibi düşünüyorsun. Sanki bir gösteri sergilemen gerekiyormuş gibi düşünüyorsun ve böylelikle insanların seni kabullenmediğini düşünüyorsun.”

“Beni kabul etmelerini istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok! Onlar sadece bir grup önyargılı, küçük kasaba halkı.” Bunları söyler söylemez utandı çünkü cenazeden beri bütün kasaba halkı yalnızca kibar olmaya çalışıyordu. Yardımcı olmak istiyorlardı ve bu tanımlamadan çok daha fazlasını hak etmişlerdi.

“Üzgünüm Cade...”

“Boş versene.” Dışarıya bakıyordu ve Tess’e kendisini çok aşağılık hissettiriyordu.

İçindeki ses *boş ver öyle kalsın* dedi çünkü karşısındaki, onun kalbini pek çok kez kırmış bir adamdı ve onsuz çok daha iyiydi. Ama bunu yapamazdı. Çünkü Cade’in canını yakmak, kendi canını daha çok yakıyordu ve o, bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Peşinden gidip koluna dokundu. Cade’in gözleri donuk ve soğuktu.

“Bu uzun zamandır söylediğim en saçma şeylerden biriydi.”

“Ben de o etkilemek istemediğin küçük kasaba halkından biriyim sadece Tess, sanırım bunu unuttun.”

“Biliyorsun ki ben-”

“Burada neler oluyor?”

Gertrude aceleyle aşağı indi, Alex de onu takip ediyordu. Çorapları beyaz yerine siyahtı artık ve bu, garip bir sebeple Tess’in gözlerinin dolmasına sebep oldu.

“Hiçbir şey. Gitmeye hazır mısınız?”

“Elbette.”

Gertrude, Tess’e sert bir bakış attı. Her ne oluyorsa tabii ki onun yüzünden olmuştu ve hatalıydı. Bu kez haklıydı. Çünkü Tess bir aptallık yapmıştı. Cade, Gertrude ve Alex evden çıkarken kimse ağzını açıp tek kelime etmedi. Kapı kapandı ve kamyonetin motor sesi duyuldu. Tessa’nın aptallığını arkalarında bırakıp gittiler.

BÖLÜM 15

Ağlamayacaktı.

Ağlamayacaktı.

Boyayı bir kaba dökerken gözyaşlarını tuttu ama kokusundan neredeyse kusacaktı.

“Geri zekâlî. Embesil.”

Kendi kendine söyleniyordu ama bunun hiç yardımı olmadı. Bomboş evde çok yalnız hissediyordu ve sessizlik sanki hüznü bir şarkı gibiydi. Boyayı duvara sürerken bu sesi dinlemeden edemedi. Cade’in tüm o kibarlıklarından, ayaklarını yerden kesip kalbini göğsünden çıkacakmış gibi atıran tüm o öpücüklerden sonra, Cade’in ailesi için yaptığı onca şeyden sonra ona bu şekilde karşılık vermişti. Sevdği insanları ve onu aşağılayarak.

“Sen tam bir ahmaksın Tess. Sorun bu.”

Duvarı boyamaya devam ederken kendi kendine söylenmeye de devam ediyordu. Dışarıda rüzgâr çanları çınlıyor ses evde dolanıyordu. Merdivenler çatırdadı ve Tess arkasında hareket eden bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Bir çatırdama ve hışırtı daha.

Aman Tanrım! Arkasında birisi vardı!

Ensesine bakan gözleri hissedebiliyordu. Miriam Riley, mezarından çıkıp onun yıllar önce seçtiği duvar kâğıtlarını söküp atan kadına musallat mı olacaktı? Ya da daha da kötüsü... Bir katil elinde bıçakla Tess'in arkasında mıydı?

Bir çatırtı daha!

Etrafına boya sıçratarak arkasını döndü.

"Margrave?! Burada ne işin var?"

Şaşkınlık ve korkuyla titriyordu. Margrave'in kürküne gelen boyaları çıkarmasına yardım etmek istedi ama o hiçbir yardım istemeyerek Tess'in elini itti ve yanından sanki bir asilzadeymiş gibi yürüyerek gitti.

"Sen bir sokak kedisisin farkında mısın?" Kapıyı açarak onu çıkarmaya çalıştı. Gertrude ya da Alex onu içeri almış olmalıydı. Eve döndüklerinde onlarla bu konuyu konuşmalıydı. Yeni boyanan bu evde en son istediği şey kedi tüyü ya da eşyaların üzerinde kalacak pati izleriydi.

Gertrude'la birlikte mutfak kapısının yanına çıkardıkları kolilere baktı. Evde biriken şeylerin ne kadarının hâlâ kullanılabilir durumda olduğunu görünce şaşırdı. İlk başlarda evdeki her şeyi çöp olarak görecektik kadar kördü ama bu dağınıklık içerisinde çalışarak geçirdiği günler gözlerinin açılmasına sebep olmuştu. Şimdi burada potansiyel taşıyan şeyler de olduğundan emindi. Bunun Emily'nin işi olduğuna inanmak istedi. Belki de kız kardeşiyle düşündüğü kadar da farklı değillerdi.

Düşündüğü mü? Tess aslında ne kadar da benzediklerini *kantılamıştı*. En azından hayatlarındaki insanların canını yakmaktaki başarıları benzerdi.

“Aptal!” Son bir kez daha söylendi.

Boyanın ilk katını bitirmek bir saat sürdü. Bitirdiğinde o kasvetli oda neredeyse etkileyici, bambaşka bir yere dönüşmüştü. Bir kat daha boya ve yenilenmiş yerler... Sonrasında da Oradan Buradan Antikalar’dan ve evin arkasındaki depodan bulduğu sanat eserlerini asabilirdi. Köşelerine fiyat etiketleri ve duvarlar boyunca ürünlerin sergileneceği raflar. Eski kilise bankı koridordaki bir duvarın karşısında olacaktı. Her şeyi zihninde canlandırabiliyordu ve bunun onu heyecanlandırıldığını inkâr edemezdi.

Telefonu çaldı.

“Merhaba?”

“Tess?”

Telefondaki Cade’di. Sesini duyunca telefonu daha sıkı kavradı ve karnı söylemek istediği bir sürü şeyle kasıldı. Söylemesi gereken.

“Aramana çok sevindim. Hâlâ biraz-”

“Bunu direkt söylemekten başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum. Gertrude bir kaza geçirdi.”

Tess’in ağzı kurudu, kulakları çınladı. Oturması lazımdı ama yeri bile bulabileceğini sanmıyordu.

“Tess? Hâlâ orada mısın?”

“Ben... Evet. Ne oldu?”

“Kilisenin merdivenlerinden düştü ve bacağı kırılmış gibi görünüyor. Ambulans şimdi onu Apple Valley Devlet Hastanesi’ne götürüyor.”

“Bacağı mı?”

“Evet. Çok bariz bir kırıkta acil yardım elemanı başka herhan-

gi bir kırık olmadığını düşünüyor. Hastanede de röntgeni çekilecek. Alex’le ambulansı takip ediyoruz. Uğrayıp seni de almamı ister misin?”

“Hayır, ben sizinle orada buluşurum.”

Gertrude’un hastanede yalnız kalmasını istemiyordu. Bir saniye bile olsa.

“Sakin ol ve dikkatli kullan.”

Tess sesindeki sıcaklığı ve ilgisi hissetti.

“Ailenin en son ihtiyacı olan şey başka bir kaza.”

Tess telefonu kapattı ve yukarı fırladı. Temiz pantolonunu giydi ve ilk bulduğu temiz gömleği giyip dışarı fırladı ama araba anahtarlarını alması gerektiğini fark etti. Eve tekrar koşup yedek anahtarları bulmak için çekmeceleri eşelerken hâlâ kendisine söyleniyordu. En sonunda dışarı koşarken neredeyse kendisini öldürecekti.

Ölmesi Gertrude’a hiç yardımcı olmazdı. Kendisine de bir faydası olmazdı. Hız sınırının birazcık altında sürmeye başladı ve çok geçmeden hastaneye vardı. Eski bina 1950’lerde kasaba popülasyonu tavan yaptığı zaman genişletilmişti. Eski ve yeni tuğlalar gotik görünümlü bir yüzey oluşturuyordu.

Tessa arka tarafa doğru devam etti ve arabayı acil girişine yakın bir yere park etti. Cade’in kamyoneti de birkaç araba ilerideydi. Çok şükür ki kaza yaşandığında onların yanındaydı. O aceleyle mont almayı unuttuğu için hastaneye koştururken soğuk hava, gömleğinden içeri doluyordu. Hava dondurucu soğuklardayken bunu yapması hiç iyi değildi.

Acil odası neredeyse boştu. Sandalyelerde yalnızca birkaç kişi oturuyordu ve gazete okuyup kahvelerini yudumluyorlardı.

Tessa resepsiyona gittiğinde hepsi birden ona baktı. Muhtemelen hepsini tanıyordu ama Gertrude için o kadar endişeleniyordu ki muhabbet için duramazdı.

Resepsiyondaki görevli başını kaldırıp gülümsedi. Yirmili yaşlarda görünüyordu. Teni kusursuzdu, saçları kısa ve son derece moderndi. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Teyzem birkaç dakika önce ambulansla buraya getirildi. Gertrude McKenzie.”

“Bir dakika lütfen.”

Bilgisayarda bir şeyler yazdı. “Sistemde kayıtlı mı kontrol edeyim. Evet. Dokuz numaralı odada. Hemen arka taraftan gidebilirsiniz.”

Tessa onun işaret ettiği kapıdan geçerek koridora girdi. Koridor iki yana ayrılıyordu. Tessa çok tanıdık ve yüksek bir sesi duyan kadar hangi yönden gideceğine emin olamadı. Ne dediğini ayırt edemedi ama Gertrude’un *sinirlerim çok bozuldu, birilerini öldürebilirim* ses tonunu çok iyi tanırdı. Sesi takip ederek dokuz numaraya kadar ilerledi. Kendisine çekidüzen verip kapıyı açtı. Cade hasta yatağının hemen yanında duruyordu, bir eli ensesindeydi ve sırtı Tess’e dönüktü. Tess kapıdan girince arkasını döndü ve gözleriyle olmasa da ona bir gülümsedi.

Hâlâ kızgın mıydı?

Fark eder miydi ki?

Evet! Tabii ki ederdi. Fakat özürle uğraşmadan önce Gertrude’la ilgilenmeliydi.

“Merhaba Gertrude, nasıl hissediyorsun?”

İçeri girdi ve Alex’e gülümsedi ama Alex egzotik ve değişik bir canlıymışçasına Gertrude’a bakmakla çok meşguldü.

Gertrude söylenmeye başladı, gözleri alev saçıyordu. “Nasıl hissediyor gibi gözüküyorum?”

Sol yanağına sıçrayan bir kan damlası kurumuştı ve alnında morarma vardı. Sol bacağı askıya alınmıştı ama yataktan kalkmaya hazır gibi görünüyordu.

“Tahminimden çok daha iyi hissediyor gibisin.”

“Berbat hissediyorum yavrum. Sağ olsun o pislik Zimmerman Beck!”

“Zimmerman ne alaka?”

Tess meraklı gözlerle Cade’e baktı.

“Onu suikasttan tutuklamamı istiyor da.”

“Çünkü beni merdivenden aşağı itti.”

“Gertrude, sen düştüğün sırada Zim papazla konuşuyordu. Sana yakın bile değildi.”

“Onun ne dediği umurumda bile değ-”

“Bunu sadece o söylemiyor. En az onlarca insan da bana aynısını söyledi.”

“O zaman ben nasıl düştüm? Bana bunu açıkla bakalım genç adam çünkü hepimiz biliyoruz ki ben hayatımda hiç düşmedim!”

“Buz yüzünden ayağın kaydı.”

“Eğer öyle olsaydı ben de hatırlardım.”

Gertrude ısrarcıydı ama biraz da kafası karışmış gibi görünüyordu. Gözlerindeki ateş gitmeye başlamıştı.

“Zim’in seni ittiğini hatırlıyor musun?”

“Eğer ben kiliseye adım atarsam binanın herkesin tepesine çökeceğini söylediğini ve benim de ona budala dediğimi hatırlıyorum.”

“Bunların hepsi servis başlamadan önceydi.”

Cade eğilip Tess’in kulağına fısıldadı: “Bundan sonra biraz laf dalaşına girdiler.”

“Seni duyabiliyorum Cade.”

Gertrude söyleniyordu ama gözkapakları kapanmak üzereydi ve savaşı kaybetmiş gibiydi.

“Kafanı çok hızlı çarptın Gertrude. Hafızanın biraz sarsılmış olması normal.”

Tess Gertrude’un elini tutarken bunları söylemişti. Eli kuru ve soğuktu, teni yıllar içinde incelmış ve kurumuştur.

“Hah sen de onun tarafını tut bakalım.”

“Ben taraf tutmuyorum. Sadece-”

Kapı açıldı ve hemşire elinde kâğıtlarla içeri girdi.

“Bayan McKenzie, şimdi size bazı çekimler için aşağı alacağız. Doktor kırık bacak haricinde herhangi bir sorun olmadığından emin olmak istiyor.”

“Pekâlâ.”

Hemşire onu dışarı götürürken Gertrude gözlerini kapadı. Tessa onları kapıya kadar takip etti ve aşağı inerlerken arkalarından izledi.

“Umarım her şey yolundadır.”

Bunu aslında kendi kendine söylemişti ve Cade ‘in elini belinde hissedince şaşırdı.

“Kötü olamayacak kadar inatçı.”

Sesi sakın ve boğuktu. Ona döndü çünkü dönmek zorundaydı çünkü yapmak istediği başka hiçbir şey yoktu. Başını göğsüne yasladı.

“Beni aradığın için teşekkürler Cade.”

“Başka ne yapabilirdim ki?”

“Çılgın ailemle başka birisinin ilgilenmesini isteyebilirdin?”

“Bundan çok daha iyisini yapabileceğimi biliyorsun Tess.”

“Evet ve umarım sen de söylediklerim için ne kadar üzgün olduğumu biliyorsundur. Ben dünyanın en büyük aptalıyım.”

“O kadar değil canım, biraz daha az aptalsın. Ayrıca ben de muhtemelen biraz fazla tepki verdim. Eski eşim Apple Valley’den nefret ederdi ve buradaki insanları küçük kasaba insanları olarak adlandırırdı. O yüzden senin de aynı şeyleri söylediğini duymak... Sadece pek çok anıyı yeniden canlandırdı.”

“Bu bana daha da kötü hissettirdi.”

“Hayır hissetme. Geçti gitti ve ikimiz de bunu daha büyütme-yecek kadar olgun insanlarız.”

Kulağının arkasındaki saçlarını düzeltti, elini sırtının ortasına ilerletti ve Tess onun kollarında sonsuza kadar mutlu olabileceğini düşündü.

“Gertrude’u bulmaya gidebilir miyiz?” Alex, Tess’in karşısına geçip bunu sordu. Bu soru, Cade’in yarattığı büyülü atmosferi bozmaya yetmişti. Hemen birbirlerinden uzaklaştılar. Tess elini Alex’in omzuna koyup onun yürüyüp gitmesini engellemeye çalıştı.

“Yakında geri gelecek. Beklerken yiyecek bir şeyler almaya ne dersin?”

“Hayır.”

“Aç değil misin?”

Tess tekrar şansını denedi ama Alex onu görmezden geldi.

“Endişelenme Tess. Gertrude’u getirdiklerinde ben ona bir şeyler alıp getireceğim.”

Cade sandalyelerden birine oturup bacaklarını uzattı. Yorgun görünüyordu, gözleri gölgelenmiş, saçları biraz dağılmıştı. Tess onun saçlarını düzeltmek istese de bunu yapmadı.

“Düşüşünü gördün mü?”

“Ben hâlâ kilisede Alex’leydim. Piyanoya bakıyorduk. Güzel bir parçaydı değil mi dostum?”

“Evet.”

Alex hâlâ parmaklarıyla bacaklarında ritim tutuyordu.

“Papaz da aynı Ida gibi tarihe çok meraklı. Piyanonun kilise inşa edildiğinden beri orada olduğunu söyledi.”

“Hım...”

Tess koridora bakıyordu. Röntgen hâlâ bitmemiş miydi? Bakmaları gereken daha başka şeyler de mi vardı? Beyin sarsıntısı? Ya da iç kanama?

“Biliyorsun değil mi, senin dikkatini dağıtmak hiç kolay değil.”

“Senin yapmaya çalıştığın şey de bu mu?”

“Sen daha önce benim hiç kasabanın tarihi ya da antikaları hakkında konuştuğumu duydun mu?”

“Hayır.”

Onun koyu mavi gözlerine baktı ve gerçekten de ihtiyacı olan tek dikkat dağınıklığının kendisi olduğunu düşündü. Hiçbir kelimeye ya da eski piyanolar hakkında hiçbir konuşmaya gerek yoktu. Cade’in gözleri ve gamzesi... Sadece kendisi yeterliydi.

“Benim eski şeylere olan ilgimin sana da bulaşmaya başlamış olabileceğini düşünmüştüm.”

“O da var tabii,” dedi onu kendisine çekerken.

“Hey!”

Karşı çıkacaktı ama dudakları onun dudaklarına değdiği anda tüm sözler uçup gitmişti.

“Pekâlâ.” Geri çekildi ve Tess nefes nefes kalanın yalnızca kendisi olmadığını görünce sevindi. “Dikkatini bu dağıtabildi mi?”

“Şey... Vay canına! Fazlasıyla.”

Cade kahkaha attı ve Alex de başını yerden kaldırıp gülümse-di. Yoksa onları mı izliyordu?

Odanın kapısı çaldı ve bunun ardından oda insanlarla doldu. Tess kafaları saymaya çalıştı ama bu küçücük alanda hesabını tutamayacak kadar çok insan vardı. Geri adım attı ve Cade’in ayaklarına takıldı. Az kalsın kucığına düşüyordu. Elleri onun sıkı ve kaslı bacaklarını kavradı ve karnında bir sıcaklık hissetti. Of başı kesinlikle dertteydi. Hem de çok çok büyük bir dertte.

“Dikkatli ol,” diye mırıldandı Cade ve Tess onun kucığına düşmek üzere oluşunu mu yoksa her yanını kaplayan heyecanı mı kastettiğinden emin olamadı.

Tess’i yanına çekip elini yavaşça beline koydu. En az onlarca göz bu eli izliyordu ve Tess neredeyse sessiz soruları duyabili-yordu. Kalabalığı gözden geçirdi ve sonunda birkaç tanıdık yüzü fark etti.

“Papaz. Natalie. Gertrude’u kontrol etmeye gelmeniz çok hoş.”

“Elimizden gelen ancak bu. Bizim merdivenlerimizden aşağı düştü Tess, bu konuda çok kötü hissediyorum. Toplanmadan önce merdivenlere tuz dökmüş ve karları temizlemiştim ama birisin-

den sonunda da kontrol etmesini istemeliydim. Bu teyzeni bütün bu acıdan kurtarabilirdi.”

“Bir kazaydı. Suçlanacak kimse yok.”

“Gertrude nasıl?” diye sordu Natalie.

“Radyolojiye götürdüler. Geldiği zaman biz de daha fazlasını öğrenebileceğiz.”

“Umarım sadece bacağıdır. Bütün hastane ve doktor masraflarının faturası bana gönderilecek, bunu hallettim. Kilisenin sigortasının masrafların büyük bir çoğunluğunu karşılaması lazım. Kalanı da Natalie ve ben halledeceğiz.”

“Papaz-”

“Jethro de lütfen.”

“Buna gerçekten gerek yok. Gertrude ve ben bu masraflarla ilgilenebiliriz.”

“Bu çok fazla tutabilir.”

Ida Cunningham iki platin saçlı kadının arasından geçerek yaklaştı. “Ve aileniz son zamanlarda çok fazla masrafın altına girdi Tess. Şimdi inatçı ve gururlu olmanın sırası değil.”

Cade, “Özel şeyleri tartışmanın da sırası değil büyükanne,” diye araya girdi.

“Haklısın. Üzgünüm Tess, sınırlarımızı biraz aştık.”

“Sorun yok.”

Şaşırtıcı bir şekilde bu söylediğinde samimiydi. Bu kasaba hakkında sevmediği bir sürü şey vardı. Dedikodular, gece hayatı ama insanlar birbirini önemserdi. Bunu çocukken fark edememişti ya da yok saymıştı çünkü başka bir yerde olmayı dilemekle fazlasıyla meşguldü.

“Millet! Odaya aynı anda yalnızca üç kişi girebilir. Burayı boşaltmak zorundayız.”

Hemşire grubun arasından geçti. Geniş kalçaları ve omuzları vardı ve yüzünde, bir uyarıda bulunmasa bile odadakilerin yarısını göndermeye yetecek bir ifade vardı. Geri kalan yarısıysa iyi dileklerini ve dua edeceklerini ileterek bir bir çıktı. Jethro, Natalie ve Ida en son çıktılar. Onların yavaşlığını gören hemşire âdeta emir veren bir kraliçe gibi tekrarladı:

“Herkes dışarı çıkmalı.”

“Çıkıyoruz, teşekkürler.”

Ida, Tess’in hiç olamayacağı kadar sakın bir şekilde karşılık vermişti.

“Alex’i yanımızda eve götürmemizi ister misin Tess? Orada olmak ona daha iyi gelebilir.” Natalie bunu bir yandan Alex’e bakarak teklif etmişti. Alex ise hiç kıpırdamadan olduğu gibi oturuyordu.

“Tekrar kaçmasından korkuyorum ve o genellikle tanıdık yerleri tercih ediyor. Sizde rahat eder mi bilemiyorum.” Aynı zamanda kendisi de onun gitmesine izin verse rahat eder miydi bilmiyordu.

“Onu sizin eve götürüp bekleyebiliriz.”

“Millet, son kez tekrar ediyorum. Burası plan yapmak için uygun yer değil. Üçünüzün bir an önce çıkması gerekiyor.”

“Tamam.” Alex ayağa kalktı ve montunun kollarını indirdi.

Tess kapıdan çıkmadan önce onu kolundan yakaladı. “Alex, sen değil.”

“Nat, Ida ve sen Alex’i alıp kafeteryaya bir şeyler atıştırmaya

götürmeye ne dersiniz? Siz oradayken Tess, Cade ve ben de konuşur planı yaparız. Senin için de uygun mu Tessa?”

“Tabii ki. Sadece... Alex’e göz kulak olun lütfen.”

“Merak etme.”

Natalie sanki piyango kazanmışçasına gülümsedi ve Alex’in elini tuttu. Onunla sessizce konuşarak Ida’yla beraber aşağı indiler.

“Evet şimdi daha iyi. Bayan McKenzie kısa bir süre sonra radyolojiden gelmiş olacak. O geldiğinde de oda hâlâ sakın olsun lütfen.” Hemşire bunları söyleyip çıktı.

“Pekâlâ hemşire Ratched da gittiğine göre şimdi bana Alex’in ne yapmasını istediğini söyler misin Tess?”

“Bence burada kalması en iyisi. Size ya da Natalie’ye güvenmediğimden değil. Sadece daha geçen gece kaçtı ve endişeleniyorum.”

“Açıklama yapmana gerek yok. Ben olsam ben de aynı şeyi hissederdim. Sadece...” Jethro ellerini kabanının ceplerine soktu. Yüzünde hüznü bir ifade vardı. “Natalie’yle bizim evlendiğimizden beri çok kaybımız oldu. Üç bebek. Hepsini yaşayamayacak kadar erken doğdu. Sonuncusundan sonra da denemeye cesaret edemedik.”

“Çok üzıldüm.” Bu hikâyeye gerçekten şok olmuştu, nasıl olmuş da bu konuyla ilgili en ufak bir dedikodu bile duymamıştı? Şaşırtıcıydı.

“Zor zamanlardı. Buraya taşınmamızın bir sebebi de bunların hepsini geride bırakmaktı. Dört yıl önce bugün son bebeğimizi kaybetmiştik. O yüzden sanırım zaman geçirebileceği bir şeyler

Natalie'ye iyi gelebilir. Sadece onu, bunu düşünmekten uzaklaştırmak için."

"Anlıyorum." Tess huzursuz hissetti. Hiçbir zaman çocuk istemişti ve Alex'i çok isteyen bir kadının çocuğu yokken kendisi Alex'e sahip olduğu için suçlu hissetti.

"Bu ona gerçekten çok yardımcı olur... İkimize de... Eğer bu öğleden sonra Alex'le ilgilenmemize izin verirsen. Saat yediye kadar kilisede işimiz yok ve eğer Natalie'nin biraz daha uzun kalmasını istersen, kalabilir." Sözleri bittiğinde boğazını temizledi. Tess gözlerinin de yaşardığından emindi ve bu, onda ağlama hissi uyandırdı çünkü daha hâlâ tam anlamıyla yasını bile tutamamıştı ve yüreği çok sıkışmıştı.

"Tamam ama evden çıkmaması için dikkatli olmalısınız."

"Gözümüzden ayırmayacağız söz veriyorum. Ben şimdi kafeteryaya gidiyorum, eğer senin için uygunsa oradan da direkt yola çıkarız. Belki kiliseye uğrarız çünkü Alex piyanoyu çalmayı gerçekten istemişti. Gertrude'un kazasından başka bir şeye odaklanması için iyi olabilir. İşte bu da numaram. İstedigin zaman arayıp kontrol edebilirsin."

"Teşekkürler."

Tekrar dikkatli olmalarını hatırlatmak yersiz olacağı için dudaklarını ısırды ama bunu gerçekten yapmak istiyordu.

"Bir şey öğrenir öğrenmez bizi arayın. Umarım gece burada kalması gerekmez ama eğer gerekirse ve sen de onunla kalmak istersen..."

"Doktorlar neler olup bittiğini anlar anlamaz eve geleceğim." Çünkü Fisherlara ne kadar güvenirse güvensin, Alex'i gece baş-

kalarıyla bırakmaya niyeti yoktu. Anahtarı cüzdanından alıp Jethro'ya verdi. “Evden çıkarken alarmı kurmamıştım. Kapıyı kilitletiğimden bile emin değilim ama alsanız iyi olur.”

“Hiç endişelenme tatlım. Bütün kilise Gertrude ve ailen için dua ediyor. Her şeyin iyi olacağından eminim.”

Birisinin bundan şüphe etmemesi iyiydi. Her şey o kadar kötü gidiyordu ki Tess her şeyin düzeleceğinden Gertrude'un radyolojiden gülümseyerek geleceğinden emin olduğu kadar emin olabiliyordu. Papazın gidişini izledi, hâlâ verdiği karardan emin değildi: Alex'in sorunları vardı ve Fisherlar da daha önce hiç ebeveynlik yapmamıştı. Kendisi de öyleydi. İç çekti, midesine korku ve endişeden kramplar gitiyordu. Cade'in göğsüne yaklaşıp parfümünün kokusunu aldığı zaman ikisinin yalnız kaldığını ancak fark edebilmişti. Birbirlerinden birkaç santimetre uzaktaydılar ve Cade'in ayaklarını yerden kesen öpücüğünün anısı bile odayı aşırı derecede elektrikle doldurmaya yetmişti.

BÖLÜM 16

En sonunda yalnızlardı ama maalesef bunun keyfini çıkarabilecekleri bir zaman değildi. Cade'in elleri Tessa'nın kollarında gezindikten sonra elleri mavi tişörtünden görünen yumuşak tenine kaydı. Kış için çok doğru bir seçim değildi ama Cade tabii ki bundan memnun kalmıştı.

“Montunu unuttun tabii,” diyerek kendi montunu omuzlarına koydu.

“Sen aradıktan sonra o kadar korktum ki havayı düşünemedim bile.”

Kollarını Cade'in montundan geçirdi ama elleri dışarı yetişmiyordu bile. Saçları atkuyruğu toplanmıştı ve yüzünde beyaz boya izleri vardı. Hiçbir makyaj kırıntısı dahi yoktu ama dudakları koyu pembe, kirpikleri de koyu kırmızıydı. Tanrım! Çok tatlıydı. Muhteşem görünüyordu. Cade bunun gibi daha onlarca sıfat düşünebilirdi ama bunun zamanı değildi.

“Umarım Alex konusunda doğru kararı vermişimdir. O normal bir çocuk değil ve ben de Fisherların bunu anladığından emin değilim.”

“Natalie ve Jethro’yu kasabaya taşındıklarından beri tanıyorum. İyi insanlardır ve bir söz verdiklerinde bunu sonuna kadar tutarlar.”

“Eminim öyledir ama Alex-”

“Kötüyü çağırma tamam mı? Zaten başında yeterince var.”

“Ama-”

“Tess.”

Tess’e doğru yaklaştı ve ona yaslandı böylelikle nefesleri birbirine karışıyordu. Tess, yaz güneşi ve boya karışımı kokuyordu ve Cade bir daha evinin verandasını, onu düşünmeden boyayabileceğini düşünmüyordu.

“Alex iyi olacak.”

“Mesele sadece Alex değil.” Tess derin bir nefes aldı ve elini saçlarında gezdirdi. Avuç içi atkuyruğunda durdu, yüzünü buruşturdu ve saçını açıp yeniden topladı. “Gertrude’un bacağı kırıldı ve bu, onun problemleri arasında en önemsizi olabilir. Yüzündeki şişliği gördün mü?”

Görmek mi? Ambulansı beklerken Gertrude’un dalgın gözlerine bakarak ve ağzından çıkan sözleri dinleyerek o şişliğe buz bile tutmuştu. “Büyük bir düğüm boyutunda.”

“Bu biraz hafif kaldı, sen de biliyorsun. Ya beyin kanaması geçiriyorsa? Ya komaya girer ve bir daha hiç çıkamazsa? Ya...”

“Peki bunlar hakkında endişelenmen, eğer olursa neyi değiştirecek?”

“Değiştirmeyecek ama bunları sadece söylemek bile... Beni rahatlatıyor.” Yeniden sandalyesine oturdu ve üstünü silkeledi. “Berbat bir haldeyim.”

“Bana fazlasıyla iyi görünüyorsun.”

“Eminim bunu bütün bekârlara söylüyorsun.”

“Yakından uzaktan alakası yok, Red.” Elini tuttu ve kalan boya lekesini ovdu. Başparmağını çalışmaktan sertleşmiş teninin üzerinde gezdirdi. Bu ten, kesinlikle yumuşacık bir tenin olabileceğinden çok daha çekiciydi.

Tess elini çekti. “Bunu yapmaya bir son vermelisin.”

“Ne?”

“Sürekli bana dokunmanı diyorum. Bu hiç şey değil...”

“Keyifli mi değil?” Tek parmağıyla dudaklarını kapadı böylelikle ne demek istediğini gözlerinden anlamayı planlıyordu.

“Öyle demedim.” Tess sandalyeden kalkıp koridora çıktı. Evet onu sanki kendisi bir asilzadeymiş gibi kasabadakiler hakkında yorum yaparak sinirlendirmişti ama Darla gibi değildi. Hem de hiç. Onun düşündüğü gibi düşünmüyor ya da insanlarla onun gibi iletişim kurmuyordu. Fisherlara karşı kibar ve merhametli, Ida’nın patavatsızlığına karşı bağışlayıcıydı. Oda’ya gelen kalabalığı da kabul etmişti. Apple Valley’deki hayatı anlamıştı ve uyum sağlamıştı. Kendisi buna her ne kadar inanmasa da.

“O zaman neden kaçıp duruyorsun?”

Cade yine bacaklarını uzattı, onun peşinden koşmaya niyeti yoktu. Çünkü Gertrude dönmeden gidemezdi.

“Doğrusunu ister misin?” Omzunun üzerinden Cade’e bakarak sordu. Gözleri koyu morluklar haline gelmişti ve yüzü solgundu. “Oyun oynamayı sevmem. Sevseydim bile, oynamak istemiyorum.”

“Kim oyun oynadığımızı söyledi ki?”

“Başka ne olabilir ki? Birbirimizi doğru düzgün tanımıyoruz bile.”

“Bu çok komik Tess. Ben birbirimizi, kendimizi tanıdığımızdan bile daha çok tanıdığımızı düşünüyordum.”

“Eskiden öyleydi. Bunu hep unutuyorsun, iki hafta öncesine kadar birbirimizi on yıldır görmemiştik.”

“İnan bana bunun farkındayım ve kendime küçükken nasıl bu kadar kör olabildiğimi, gözümün hemen önündekini nasıl görmediğimi sorup duruyorum.”

“Kör değildin. Sadece başka yöne bakıyordun.” Huzursuzca kıpırdandı ve bakışlarını kaçırdı.

Eğer Cade, Tess’i tanımasaydı bir şeyler sakladığını düşünebilirdi. Belki de saklıyordu. On yıl uzun bir süreydi ama o hâlâ Tess’i tanıyor gibi hissediyordu. Ne yazık ki istediğinin yakınından bile geçmeyecek kadar az tanıyordu. “Emily’le çıkmam seni rahatsız mı etti?”

“Neden etmiş olsun ki?”

“Ne bileyim, limon ısırmış gibi yüzünü buruşturdun ve ben de belki olabilir diye düşündüm.”

“Fazlasıyla şişmiş bir egon var Cade, bunun farkında mısın?”

“Ben öyle olduğumu düşünmüyorum.”

Yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. Üzüntü ve hissetmesini istemediği bir tedirginlik vardı. Onun yanındayken böyle olmasını istemiyordu.

“Seni bir daha asla böyle üzmeyeceğim Tess,” dedi ve dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

Bundan çok daha fazlasını yapmak isterdi ama Tess kızarmış

yanaklarıyla geri çekildi.

“Cade...”

“Ne yaptığına dikkat et kızım! Bu bacak beni öldürüyor!” Gertrude’un koridorda yankılanan sesi Tess her ne söyleyecek tiyse kesti. Cade kapıdan dışarı baktı. Görünürde Gertrude yoktu henüz ama sesi bile koridordaki birkaç hemşirenin dikkatini üzerine çekmeye yetmişti.

“Bu Gertrude,” dedi Tess sanki Cade onun sesini tanıyamamış gibi. Nasıl tanımayabilirdi ki? Bu kadın ölüyü bile diriltecek kadar yüksek sesliydi.

“Sana dikkatli ol dedim! Beni neredeyse duvara çarptıracağını. Öbür bacağıma da mı kırmak istiyorsun?”

“Başka bir kemiğinizi kırmadan odanıza döneceğiz Bayan McKenzie.”

Koridorda göründüklerinde kadının yüzü de gülüyordu. Belli ki bu hemşirede peygamber sabrı vardı.

Cade, Tess’i odaya geri çekti ve Gertrude içeri girerken Tess’in kolundan tuttu. “Haydi yoldan çekilelim.”

“İşte geldik Bayan McKenzie. Duvara çarpmadan gelmeyi başardık,” dedi hemşire, Gertrude’un elini okşayarak.

“Aferin. Sana bunun için madalya yollayacağım. Şimdi gidip bana bir tekerlekli sandalye bulur musun? Çünkü burada kalmaya niyetim yok.”

“Sanırım doktor sizi en az bir gece burada tutmak isteyecektir.”

“Gece burada kalmıyorum. O doktorların ne söylediği umurumda bile değil.”

“Sakin ol Gertrude.”

“İyi ve hazır olduğumda sakın olacağım.” Gertrude kalan son enerjisini de harcayarak söyleniyordu.

“Doktor tarama sonuçlarını inceleyip buraya gelecek. Bu sırada size ağrı kesici bir şey getirebilirim. Buna ne dersiniz?”

“Bir bardak viski iyi olabilirdi.”

“Kafanızdan yara almışken olmaz ama size getirebileceklerimden bir şey bulayım. Birkaç dakika içinde burada olurum.”

“O zamana kadar ölmüş olabilirim.”

“Ölmeyeceksin. Nasıl hissediyorsun?”

“On basamak düşmüş ve çimentoya çakılmış gibi hissediyorum.” Gertrude gözlerini açtı ve Tessa’nın elini bulup okşadı. “Endişelenme kızım. İyi olacağım sadece çok başım ağrıyor ve bacağım da onu kesip atmak istememe yetecek bir ağrı var.”

“Bir ağrı kesici iğne yaptıklarında bu kadar kötü olmayacak.” Gertrude homurdandı.

“Olmayacak, gerçekten.”

“Bu tam olarak sen beşinci sınıfta kolunu kırdığında söylediğim şey. İlacı aldıktan sonra benim yalan söylediğimi söylemiştin. Aslına bakarsan neredeyse bir haftayı canının ne kadar yandığından şikâyet ederek geçirdin.”

“Çocuktum.”

“Ve ben de yaşlı bir kadınıym. Benimkiler kadar yaşlı kemiklerle muhtemelen hayatımın geri kalanını acı içinde geçireceğim. Geri kalan günlerimi elimde bir bastonla etrafta dolanarak geçireceğim.”

“Belli ki iyileşecek,” dedi Cade gayet sakın bir şekilde.

“Sana soran oldu mu?” Gertrude söyleniyordu ama kelimeleri o kadar da sert değildi. Etrafa bir bakındı ve kaşlarını çatı. “Alex nerede?”

“Papaz ve Bayan Fisher onu eve götürdüler.”

Gertrude yalnızca başını salladı. Tess’in yanlış bir karar verdiğiyle ilgili yorum yapmamış, sorular sormamıştı. Hiçbir kavga belirtisi göstermemişti. Tess onun yanına gitti, önce alnına sonra eline dokundu. Üzerine bir battaniye örttü. Cade onun ellerini tutmak, Gertrude’un iyi olacağını hatırlatmak istedi ama ihtiyacı olanın bundan çok, onun sessizce yanında olması gerektiğini düşündü. Sırtına elini koydu.

Tess dönüp ona baktı ve gülümsedi. “Burada olduğun için teşekkürler Cade.”

“Başka nerede olabilirdim ki?”

“Evde? Pazar tatilinin tadını çıkarabilirdin?” Tekrar Gertrude’a dönüp baktı. “Solgun görünüyor.”

“Eğer sen de merdivenlerden aşağı uçsan ve bacağını kırsan sen de öyle olurdun.”

“Merhaba.” Dikkat çekici bir kadın içeri girdi. Gertrude’a, Tess’e ve Cade’e baktı. “Siz Gertrude’un ailesi olmalısınız ben de doktor Elizabeth Sheffield. Gertrude’un taramalarına baktım ve onu biraz daha burada tut-”

“Biraz daha burada tutmak mı?” Gertrude dirseklerinin üzerinde doğruldu, aniden kavgaya hazır hale gelmişti. “Bacağımla sargıdan ve beni buradan çıkarın, çünkü burada kalmam gereken bir dakika bile daha fazla kalmayacağım.”

“Nasıl hissettiğini anlıyorum Gertrude.”

“Bu saçmalık.”

“Gertrude biraz sakinleşmen lazım.”

Tess araya girmeye çalıştı. Cade ona çabasının hiçbir işe yaramayacağını söylemişti. Gertrude kafasının dikine gidecekti. “Neden sakin olmalıymışım?”

“Çünkü orta seviyeli bir beyin kanaması geçiriyorsun ve muhtemelen başın çok ağrıyor. Üzülmen bunu sadece artıracaktır.” Doktor bunları çok sakin bir şekilde söylemişti.

“Ne geçiriyorum? Bana şunu normal bir şekilde anlat doktor. Eğer iyileşemeyeceksem bunu şimdi bilmek istiyorum, böylelikle kendimi bu fikre hazırlayabilirim.”

Gertrude kendisini yastıkların üzerine bıraktı. Tess, teyzesinin bu ani yorgunluğunun yaralarının sonucu mu olduğundan emin değildi. Omzuna dokundu ve elini ittiğini görünce rahatladı.

“Bana biraz izin ver Tess. Son nefesimi almaya çalışıyorum.”

Doktor Sheffield kakhaha attı ve Gertrude’un sağlam olan bacağına okşadı. “Üzgünüm ama buna izin vermeyeceğim Gertrude. En azından benim vardiyamda hayır.”

Tess doktor kadar eğlenemiyordu. Aslına bakılırsa Gertrude’a pes etmesini söylemek istiyordu. Onun acısını anlıyordu ama bu kadar yeterdi.

“Hemen anlatayım Gertrude. Beyninde ufak bir kanama bulduk. Çok fazla endişe edilecek bir şey değil ama önümüzdeki yirmi dört saat boyunca gözetimimizde olman gerekiyor.”

“Beyin kanaması demek? Bu lanet baş ağrısının sebebi anlaşıldı o halde.”

“Sana kısa bir süre içinde bunun için bir şeyler getireceğiz.

İyi haberse bunun iyileşeceği. Bir hafta ya da biraz daha zaman içinde yenilenmiş kadar iyi olacaksın.”

“Peki ya bacağı?” diye sordu Tess.

“Temiz bir kırık. Yarın çıkmadan önce alçıya alacağız. Bu gece sarılı ve askıda tutacağız. Gerçekten iyi olacak.”

Doktor gülümsedi ve Tessa’nın omzunu okşadı.

“Hemşire birazdan gelip onu odasına geçirecek. Eğer kalmak isterseniz siz de onunla kalabilirsiniz.”

Doktor odadan çıkarken Gertrude söylenmeye başlamıştı. “Bakıcıya ihtiyacım yok. Yok. Ama bir sigaraya ihtiyacım var.”

“Burada sigara içemezsin Gertrude bunu biliyorsun.”

Teyzesi bazen iki yaşında bir çocuktan bile beter olabiliyordu. “Peki ya kola?”

“Bilmiyorum...”

“Muhtemelen bir zararı olmaz,” dedi Cade ve Tessa’nın kulağına eğilip fısıldadı: “Olsa bile sen onu getirene kadar uyuyakalmış olur.”

İçi eridi ve ayakları yerden kesildi çünkü dudakları Tess’in kulağına çok yakındı ve gerçekten Tess onlara bundan daha yakın olmak istiyordu. Aman Tanrım! Gerçekten duygusal anlamda çok aç kalmış olmalıydı. Kafayı yemişti. Hemen dışarı fırladı ve omzunun üzerinden seslendi.

“Hemen getiriyorum Gertrude, bir dakikaya dönerim.”

“Tess!” Cade odanın kapısından seslendi ama Tess duymamış gibi yaparak koşmaya devam etti. Bu nasıl olmuştu? Annapolis’te yaşadığı o tamamen Cadesiz yaşamdan nasıl olmuş da bu kadar hızlı bir şekilde onu deli gibi istediği hale gelmişti! Hastanenin acil odasında! Hem de Gertrude’un önünde!

Bunu hemen kontrol altına almalıydı. Çünkü eğer almazsa...
Ne?

Cade'in kollarına atlayıp hayalini kurduğu her şeyi mi yaşırdı? Ergen kalbinin her parçasıyla sevdiği, hayallerini kurduğu adam için hâlâ canının yanıp yanmadığını hatta hâlâ onu sevip sevmediğini mi test edecekti? Bu çok mu kötü olurdu? Bilmiyordu ama çok yakında öğreneceğini hissediyordu çünkü Apple Valley kadar ufak bir kasabada birisinden kaçmak, ancak güneşi gökyüzünde sabit tutmak kadar kolaydı.

Acil odasının lobisine indi ve otomatların yolunu tuttu. Yakınlarda bir yerde Gertrude'un söylendiğini duyduğundan emindi. Muhtemelen onu odasına taşıyorlardı. Bu iyiydi çünkü Tess'in önce teyzesinin yerleştiğinden ve rahat olduğundan emin olması, sonra da eve Alex'in yanına gitmesi lazımdı. Geri kalan her şey, dükkân, yenilemesi gereken eşyalar, Cade, bekleyebilirdi ama Alex? Alex'in ona ihtiyacı vardı. Peki ya Tess? Onun da bu son şeyi Emily için yapması lazımdı. Çünkü kardeşinin tüm hatalarına rağmen Tessa onu gerçekten çok severdi.

BÖLÜM 17

“Bacağım acıyor,” diye söylenerek Tess’in örttüğü battaniyeyi itti Gertrude. Tess onu görmezden geldi çünkü böyle yapmasa aklını kaçırabilirdi. Daha eve döneli yirmi dört saat olmuştu ve bu sürenin en az yarısını söylenerek geçirmişti.

“Beni duydun mu Tess? Bacağım acıyor.”

“Duydum.”

Oturma odasının duvarındaki solmuş duvar kâğıdından bir parçayı koparıp çöp kovasına attı. İki gündür hiçbir ilerleme kaydedememişti. Alex’in sinir krizi ve Gertrude’un kazası arasında hiç zamanı olmamıştı ve geçmiş olsun için uğrayanlar da epey engellemişti. Şimdi odaklanması ve Oradan Buradan Antikalar’ı yeniden açıp para kazanması lazımdı.

“Duyduysan neden cevap vermedin?”

“Çünkü bir soru sormadın Gertrude sadece söyleniyordun.”

“Bacağın ortadan ayrılrsa sen de söylenirdin.”

“Sana biraz ilaç getirmemi ister misin?”

“İlaçlardan nefret ettiğimi biliyorsun.”

“O zaman ne yapmamı istersin?”

“Zim’i öldür. Onun öldüğünü bilirimsem bacağım bir hayli iyi-
leşebilir.”

“Gertrude!”

Tess sinirli bir şekilde antreye baktı. Alex okuldan gelmiş ve direkt olarak odasına gitmişti ama bu, onun orada kalacağı anlamına gelmezdi. Onu daha önce birkaç kez sessizce evde dolaşp, Tess’in satışa sunulmak üzere sergilemek için temizleyip hazırladığı eşyaları ellerken yakalamıştı. Görünüşe göre bu durumdan memnun değildi. Müziği bile bir şekilde isyankârlaşmıştı.

“Alex yukarıda kulaklığını piyanosuna bağlamış durumda. Hiçbir şey duyamaz, ayrıca o adam tam bir pislik ve katil. O yüzden ölmeyi hak ediyor.”

“Zim kimseyi öldürmedi.”

“Denedi.”

“Ah yine mi bu konu Gertrude? Papaz Fisher sen düştüğün sırada Zim’le konuşuyor olduğunu kaç kez söyledi.” Bir parça duvar kâğıdı daha soydu. Bunu kaç kez konuşmuşlardı ve artık yorulmuştu.

“Bu bir komplo.”

“Yani papazın, Zim’in ve bir sürü başka insanın sana komplo düzenlediğini düşünüyorsun, öyle mi?”

“Sana Zim’in bizi bu evden atmak istediğini söylüorum. Benden kurtulmak bunun için harika bir adım.”

“Yapma ama Gertrude. Gerçekten de bu evi almak için seni öldüreceğini mi düşünüyorsun? Neden benim peşimde değil de senin peşinde? Ev bana miras kaldı.”

“Ama yine de Alex’in evi ve bunun böylece ona kalmasını en

çok umursayan benim. Zim de bunu biliyor.”

“Merak etme Gertrude, olur da ölürsen sadece onu sinir etmek için bile burada kalacağım.”

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Aslına bakarsan evet. Kusura bakma Gert. Çok stresliyim ve bu da elimden gelenin en iyisi.”

“Seni suçlayamam. Her şey allak bullak oldu. Sorun şu ki benim hatam olduğunun farkındayım. Eğer ben-”

Merdivenlerden sesler geldi. Gertrude koridora baktı. “Alex, sen misin?”

“Evet.”

Alex eşikte belirdi. Kalın montunu, kar botlarını ve eldivenlerini giymişti. Başında da parlak mavi, örgü bir şapka vardı. Harika görünüyordu. Ciddi anlamda o kadar tatlıydı ki Tess’in içi eridi. Onu iteceğinden endişe etmese ona sarılmayı çok istiyordu.

“Nereye gidiyorsun Alex?”

“Parka.”

“Oğlum, ben burada yatıyorum diye öyle yalnız başına etrafta dolanabileceğini sanma. Parka gitmek için ben kendimi daha iyi hissedene kadar beklemelisin.”

“Tessa beni götürür,”

“Alex...” Tam çok fazla işi olduğunu ve parka gitmek için vakti olmadığını söyleyecekti ki daha önce ondan hiçbir şey istemediğini fark etti. Bu isteğini de kıramazdı. İcini çekti ve bir duvar kâğıdı parçasını daha çöpe attı. “Tamam ama birazcık bekle olur mu?”

“Tamam.” Başını salladı ve ilk kez Tess’in gözlerine bakarak

gölümsedi. İki yanağında da birer gamzesi vardı ve Tess bunu daha önce hiç görmemişti. İçinde sel gibi bir hissin büyüdüğünü hissetti. Bu hiç şüphesiz sevgiydi.

Toparlandı. Mont, şapka, eldivenler ve Emily'nin eşyaları arasında bulduğu bir atkı. James ona eşyalarının yolda olduğunu söylemişti ama şu an sıcak tutacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Hâlâ daha Emily'nin eşyalarını giyince kendisini çoktan hayatın akışına kaptırmış gibi hissediyordu ve buna hazır olduğundan emin değildi. Aklının derinliklerinde Emily ve Dave'in kapıdan girip hayatlarını geri aldıklarını düşündü.

“Sana herhangi bir şey getirmemi ister misin Gertrude?”

“Bana yeni bir bacak getiremeyeceğine göre Murphy'den çörek getirmeye ne dersin? Balkabaklı iyi olur ve bir de çikolata kaplı. Şimdiye kapatmışlardır dükkânı ama kapıyı tıklarsan sana bugünden kalanlardan verirler.”

“Tamam.”

“Bir de sandviç istiyorum. Kasabanın restoranından alırsan sevinirim. Sıcacık bir hindi istiyorum. Kilisedeki kadınların yaptıkları kadar güzel olsun ama. Ne de olsa hepsinin tadı aynı ve hiçbirisi iyi değil.”

“Daha fazla katılamazdım,” diyerek güldü Tess. Alex'i dışarı çıkardı ve verandaya adım attıkları gibi titredi. Çok soğuktu, dişleri daha şimdiden takırdamaya başlamıştı ve daha bahçeden çıkmamışlardı bile.

“Arabayla gitmeye ne dersin Alex? Böylece donmayız.”

“Peki ya farlar?”

“Ne olmuş farlara?”

Alex elini tuttu ve onu bahçeden çıkarıp yürütmeye başladı. Konuşmadı ama belki de konuşmasına gerek de yoktu. Güneş çoktan batmıştı ve gökyüzü koyu maviydi, uzaktaki dağların ardından ay çıkmaya başlamıştı. Sokak boyunca bütün evlerden Noel ışıkları parlıyordu. Neredeyse bütün ağaçlar, bütün dallar aynıydı: beyaz, mavi, yeşil, kırmızı... Hepsi kızıl günbatımında parlıyordu. Tess, Alex'in elini daha sıkı tuttu, manzaranın güzelliği onu çok etkilemişti ve yeğeniyle yürümenin verdiği basitlik ama huzur da.

“Merhaba Alex ve Tessa!”

Verandasında durmuş onlara el sallıyordu Charlotte. Sokağın köşesinde yaşlı Bayan Landry de seslendi. Burada yürümek çok güzeldi, herkes birbirini tanıyor ve selamlıyordu. Tess küçükken bundan nefret ederdi ama şimdi eve gelmiş gibi hissediyordu, sıcak, samimi ve rahattı. Alex kasabaya gidene kadar tüm yol boyunca elini tuttu ve Tessa sandığı kadar üşümedi. Merkeze yaklaştıklarında Tessa, Alex'e bir şeyler içmeyi teklif etti.

“Yoruldu mu dostum? Sıcak çikolata içmeye ne dersin?”

“Önce parka gidelim,” dedi Alex.

Parkın girişi önlerindeydi, demir kapısı her zamanki gibi açıktı. Tüm ağaçlarda beyaz ışıklar parlıyordu. Burası Tessa küçükken de böyle güzel miydi?

“Tess! Bekleyin!”

Bu sesi tanıyordu. Cade'i nasıl tanımayabilirdi ki? En iyi şeyin, onu duymamış gibi yapmak olduğunu düşündü çünkü puslu akşamda etrafta Noel ağaçları varken, hava soğuk ve kesinken durup onu beklemek... Bu, belayı çağırmak olurdu. Alex ise baş-

ka şeyler düşünüyordu. Cade onlara yaklaşıırken anında durdu ve Tessa'nın elini sıkıca tutarak sallanmaya başladı.

Cade hâlâ formalıydı ve üzerinde önü açık motorcu ceketi vardı. Deri eldivenlerini takmıştı ve harika görünüyordu. Atik ve güçlü. Tess'in daha önce çıktığı erkeklerden çok farklıydı, Kent'ten çok farklıydı. Apple Valley'den ayrıldıktan sonra daha cansız tiplerle birlikte olmuştu. Cansız değil de işlerinden dolayı hayatsız tipler.

Alex ayaklarını birkaç kez yere vurarak, "Meleğim nerede?" diye sordu.

"Üzgünüm henüz bulamadım ama hâlâ arıyorum. Bulana kadar da durmayacağım. Aslına bakarsan bu teyzenle konuşmak istediğim şeydi."

"Tamam iyi, tamam." Alex yeniden yürümeye başladı. Tess onu durdurmaya çalıştı ama cüssesine göre fazla güçlüydü.

"Alex bekle, şerifin söyleyecekleri daha bitmedi."

"Sorun değil. İşten yeni çıktım, sana uğramayı düşünüyordum ama bu da olur."

"Emin misin? Ofisine de gelebilirim ya da--"

"Sorun ne Red? İnsanların bizi Noel ağaçlarının altında yürürken görüp bir çift olarak düşünmesinden mi korkuyorsun?"

"Hayır. Kendim bizim bir çift olduğumuzu düşünmeye başlamaktan korkuyorum."

"Bu senin için çok mu kötü olurdu?"

"Buna henüz karar vermedim."

Cade'in gözlerinden başka her yere baktı.

"Yalancı."

“Benimle ne konuşmak istiyordun?”

Konuyu değiştirmesi gerekiyordu yoksa yine hayallere ve yılların özlemine dalıp gidecekti ve sonra kendini kimbilir nerede bulacaktı. Tam olarak on yıl önce ona Emily’ye evlenme teklifi etmeyi düşündüğünü söylediği zamana dönecekti.

“Meleğin sergilendiği vitrinde onlarca parmak izi bulduk ama hiçbirisi sistemde bir eşleşme olmadı.”

“Bu ne demek oluyor yani?”

“Henüz bir şüpheli isme ulaşamadık demek oluyor. Yine de çemberi daraltıyoruz. Birkaç kişi, çay partisinde olan ama melek çalınmadan biraz önce ayrılan birisinden bahsetti.”

“Kim?”

“Söylemeye yetkim yok Tess. Biraz daha araştırmamız gerekiyor. Apple Valley kadar küçük bir yerde bile birisinin ismini açıklamadan önce uygulanması gereken prosedürler var.”

“İşini seviyorsun değil mi?”

Cade’i hiçbir zaman kasabanın şerifi olarak hayal etmemiştii ama bunun tam olarak da günün birinde yapacağı şey olduğunu biliyordu. Çünkü daha tanıştıkları ilk gün bile Cade bundan bahsetmiş, kendisini kasabanın gelecekteki şerifi Cade Cunningham olarak tanıtmıştı. Bunu düşünmek bile Tess’i gülümsetmişti.

“Bunu daha sık yapmalısın Tess.”

“Ne?”

“Gülümsemek diyorum. Her zaman güzelsin ama gülümsediğinde nefesimi kesiyorsun.”

“Evet,” dedi Alex ve Tess’in elinden kaçtı. Tess onu omzundan yakaladı.

“Nereye gidiyorsun Alex?”

“Kiliseye.”

Tepedeki küçük kiliseyi işaret etti Alex. Uzaktan bakınca bile kilise hâlâ eskiden Tessa’nın hatırladığı gibi görünüyordu.

“Bu tepe gerçekten dik Alex, arabayla gitmemiz lazım. Yürüyerek değil.”

“Tamam.” Alex geri döndü ve geldikleri yolu yürümeye başladı. Belli ki bunu kiliseye gitme fikrinin onaylanması olarak anlamıştı.

“Arabayı evde bıraktık hatırlıyor musun? Başka bir gün gitmemiz gerekecek.”

“Sizi götürebilirim,” dedi Cade.

“Jethro ve Natalie’nin bizi salı akşamı etrafta gezinirken isteyeceğinden emin değilim.”

“Onlarla tanıştın. Bunun bir sorun olacağını sanmam.”

“Ama-”

“Bir değişiklik yapıp olayları akışına bırakmaya ne dersin Tess? Alex ve seni oraya götürmeme izin ver, sonrasını da orada görürüz.”

“Pekâlâ ama çok uzun kalamayız Alex. Tamam mı?”

“Tamam.” Alex elini yeniden tuttu.

Parkı geri yürüdüler, Cade onları arabaya doğru götürüyordu. Kapıyı açtı ve Alex’in binmesine yardım etti.

“Kemerimizi takıyoruz,” dedi ve Tess’e döndü.

“Sıra sende.”

“Kendim de-”

Çok geç kalmıştı, nasıl olduğunu bile anlayamadan bir anda

kamyonetteydi.

“Kendi kendime bir kamyonete binmek konusunda yeterince başarılıyım Cade,” diye söylendi.

“Üzgünüm, eski alışkanlıklar.”

“Ne alışkanlığı? Biz çocukken kamyonetin yoktu.”

“Her zaman parkta salıncağa binmene yardım ederdim. Hatırladın mı?”

Tabii ki hatırlamıştı. O salıncaklara kendisi yetişebilecek kadar uzun olduğu zamanlarda bile yetişemiyormuş gibi davranırdı. Küçük çocuk kalbi aklının ermediği şeyleri biliyor olmalıydı. Birbirlerine akıl danışmaya başlayana kadar parkta Cade’le geçen günleri bitmişti. Cade artık Emily’yi 1967 model Ford Mustang’ine bindirmekle o kadar meşguldü ki Tessa’yı fark etmiyordu.

“Çok uzun zaman önceydi,” dedi Tessa.

“Biliyorum. Bir an tekrar o zamanlardaymışız gibi hissettim. Alex, emniyet kemerini taktın mı?”

“Evet.”

“O zaman gidebiliriz.”

Klimayı açtı, radyoda klasik bir parça çalıyordu. Tessa hatırlayamamıştı ama belli ki Alex hangi parça olduğunu anlamıştı ve mırıldanıyordu. Ay, dağların üstüne doğmuştu. Dolunay şeklinde ve kızıldı. Gökte birkaç bulut nokta gibi seçiliyordu ama dikkatle bakıldığında koyu mavi gökyüzünde yıldızlar parlıyordu. Tüm olumsuzluklarına rağmen kasaba bir masal köyü gibi görünüyordu.

“Tanrım, bu çok güzel.”

“Evet. Burayı sevmemin sebeplerinden biri de bu.”

“Diğer sebeplerin neler?”

Cade bir an duraksadı.

“Sadece bir tane daha var. Çünkü burası evim.”

Bunu bir söz veya yemin gibi söylemişti. Sanki bu istediği her şeyin sırrıymış gibi.

“Bunun ne demek olduğunu bildiğimden bile emin değilim,”

“Neyin?”

“Ev.”

“Bence eğer buralarda yeterince uzun kalırsan öğreneceksin. Düşünüyordum da, tarih topluluğunun Noel dansı cuma günü. Seninle gitmek isterim.”

“Neden?”

“Bu nasıl saçma bir soru. Neden istemeyeyim?”

Parmaklarım ensesinde gezdiriyordu. O bunu yaparken Tess tam anlamıyla düşünemiyordu ama durmasını da istemiyordu. Aslında yapmasını istediği daha bir sürü şey bulabilirdi. “Ben... İyi bir sebep bulamıyorum ama eminim ki cevap vermeliyim.”

“Bana hemen bir cevap vermene gerek yok sadece biliyorsun ki bu bir kostüm partisi. Herkes Rileyler olsa nasıl giyinirdi ona göre bir şeyler giyinmeli. Bence bu tam senlik bir şey.”

Victoria Dönemi Noel partisi fikrinin onu çok etkilediğini itiraf etmeliydi. Dönem kostümleri içinde insanlar, valsler, Noel ilahileri. Çatı katındaki kutularda muhtemelen eski elbiseler de olmalıydı. Rileyler eşyaları atan tipten insanlar değillerdi. Oraya çıkabilir ve...

“İşte geldik!”

Cade park alanine girerken Alex heyecanla kiliseyi göstererek seslendi. Etkileyici küçük bir binaydı. Beyaz kubbe gökyüzüne doğru uzanıyordu ve üzerinde demirden, büyük bir haç vardı. Alex arabanın durmasını zor bekledi ve koşup Tessa'nın elinden tutarak onu kiliseye doğru sürükledi.

“Haydi yürü,” dedi ve Tessa, Gertrude'un düştüğü merdivenleri çıkarken ona ayak uydurmaya çalıştı.

“İçeri girmeden önce papazı bulsak iyi olabilir Alex,” diye uyardı Tess ama Alex pek duymuşa benzemiyordu. Açık kapıları çekti ve içeri girdi. Tessa, Fisherların bundan rahatsız olmamasını umdu ve daha yavaş adımlarla takip etti. Küçükken birkaç kez kiliseye gelmişti. Noel'de ve Şükran Günü'nde. Sıklıkla gelmezdi ama kokusuna aşına olmaya yetecek kadar gelirdi. Ahşap cilası ve eski kitaplar.

Küçük bir holden basit şapele giriliyordu. Koyu yer döşemeleri ve iki sıra oturaklar, platforma doğru uzanıyordu. Alex, Tessa'nın elinden kurtularak hiç beklemediği kadar hızlı koştu ve eski küçük bir piyanonun önünde yerini aldı. Cade haklıydı, piyano harika bir parçaydı. El oymasıydı. Küçüklüğünde de oradaydı da Tess bunu fark edememiş miydi acaba? O genellikle eski cam mozaikleri incelemekle meşgul olurdu. Çoğu kilisedekinin aksine bu camlarda İncil'den sahneler yoktu. Aksine her biri ayrı çiçekleri, ağaçları, kuşları, hayvanları gösterirdi. Kasabada dolaşan bir rivayete göre bunları Miriam Riley tasarlamıştı. Eğer doğruysa muhtemelen piyano da onun tasarımıydı.

Alex parmaklarını tuşlara koyup gözlerini kapattı. Sessizlik iyice ağırlaştı, odanın sakinliği onun çalmasını bekleyerek arttı.

Carnegie Balo Salonu'nda oturuyor ve binlerce kişi onun almasını bekliyor gibi bir hava vardı.

Tess ona doğru bir adım attı, piyanoyu izinsiz almaması gerektiği konusunda endişeliydi. İnsanların onun şapele izinsiz girmesine izin verdiğini duyunca ne düşüneceklerini merak ediyordu.

“Yapma.” Cade elini omzuna koyup onu durdu. Bu sırada Alex gözlerini açtı ve piyanoyu çalmaya başladı.

BÖLÜM 18

Müzik odaya yayıldı. Tessa'nın beklediği hüzünlü melodi değildi bu. Hızlı bir melodi odaya yayılmış ve sessizliği dağıtmıştı. Tam olarak mutlu bir melodi değildi ama Alex'in melek parçası gibi hüzünlü de değildi. Bu parçada hayat, enerji ve Tessa'yı dinlemeye iten bir gizem vardı. Cade onu bir oturağa çekti ve oturdular. Kolunu omzuna sardı, saç uçlarıyla oynamaya başladı. Tess onu orada tutanın şarkı mı yoksa yanındaki adam mı olduğunu bilemiyordu ama kendisini, Cade'e yaslanmış bir şekilde Alex'i ve piyanonun tuşları üzerinde süzülen parmaklarını izlerken buldu. Ona bu çaldığı parçayla bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi. Tess bu mesajı anlayabilmeyi çok istedi.

Kapı açıldı ve soğuk bir hava dalgası içeri girdi ama Alex çalmayı bırakmadı ve Tessa da onu izlemeye devam etti. Jethro Fisher karşılarındaki banka oturdu ve Tessa onun yüzündeki memnun ifadeyi gördü.

Şarkının ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama bittiğinde Alex bir dakikalığına elleri tuşların üzerinde, başı aşağıda oturdu. Jeth-

ro'nun alkışıyla Alex sonunda piyanonun başından kalkabildi. Papaza teşekkür etti ve karşılığında o da onun başını okşadı.

"Asıl biz teşekkür ederiz. Bu şarkının bir adı var mı?"

"Tessa'nın Şarkısı," dedi Alex gözlerinin içine bakarak. Tessa ona bahşedilen bu hediyein ağırlığının farkındaydı ama o kadar harikaydı ki nasıl bir karşılık verebileceğini bilemiyordu.

"Teşekkür ederim Alex."

"Beraber geçirdiğiniz zamanı böldüğüm için üzgünüm," dedi Jethro. Samimi görünüyordu. "Kamyoneti gördüm ve her şey yolunda mı diye bakmaya geldim."

"Kiliseyi kullanmadan önce sizden izin almalıydık. Gecenizi böldüğümüz için ben özür dilerim."

"Burası benim kilisem değil Tess. Burası bütün kasabaya ait. Ben yalnızca burayla ilgileniyorum. Rahatsız etme konusuna gelecek olursak da bu çok hoş bir rahatsızlık."

"Natalie'nin bundan memnun olacağından emin değilim," dedi Cade.

Jethro gülümsedi. "Aslına bakarsan bana acımasını umuyorum. Tess, Alex çok yetenekli bunu biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Merak ediyordum da... Acaba onun Noel gecesi toplantısında çalmasına izin verir misin?"

"Bu konuda rahat olacağını sanmıyorum."

"Çayda çaldı," diye hatırlattı Cade. Konuşmaya katılmak için yanlış zamanı seçmişti.

"O farklıydı."

İkisi de yüz kişinin önünde piyano çalmanın, bir kilise toplu-

luğu önünde çalmaktan ne gibi bir farkı olduğunu sormadı neyse ki.

“Pekâlâ, o halde fikrini değiştirirsen bana haber ver. Koro şemimiz yeğenini programımıza katmaktan çok mutlu olacaktır.”

“Tabii ki. Alex’in bu gece piyanoyu çalmasına izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler.”

“Buna gerek yok canım. Cade bu arada eğer bir dakikan varsa seninle burada planladığımız bir çalışma günüyle alakalı konuşmak istiyordum. Bahçeyi temizlememiz gerekiyor da kulüpteki oğlanların yardım etmesi mümkün mü? Eğer olursa seninle tarihler hakkında konuşmam lazım, bir dakika sürer.”

“Sorun olur mu Tess?”

Tess aslında bir an önce gitmeyi tercih ederdi ama Cade’in so-racak kadar umursamasına çok memnun olmuştu. “Tabii ki hayır. Biz dışarıda bekliyor olacağız. Haydi Alex, gitme vakti.”

Alex kapıya doğru ayaklarını sürüdü. Belli ki gitmek istemi-yordu ama artık gitmeliydiler. Tess onu dışarı sürekledi ve ağaç-lardan doğru esen bir rüzgârla titredi. Kamyonet tam ilerideydi ama Alex sağa döndü.

“Alex! Nereye gidiyorsun?”

Kolundan yakaladı onu ama Alex kurtulup binanın yanına doğru devam etti. Nereye gittiğini anlamıştı tabii ki. Kiliseye gel-mededen önce oraya gitmek istediğini anlamalıydı aslında. Belki de anlamıştı ama bunu düşünmek istememişti. Emily ve Dave’in cenazesinden beri mezarlığa gelmemişlerdi. En azından Tessa. Gertrude kiliseye geldiklerinde Alex’i götürmüş olabilirdi.

“Geç oldu Alex. Hava aydınlıkken gelmeliyiz. Belki yarın

okuldan sonra,” demişti Tess ama Alex onu dinlemiyor yürümeye devam ediyordu.

Mezarlık kilisenin arkasındaydı. Onlarca metrekaresinin üzerine yayılmış ve yıllardır kilise cemaatinin üyelerine açık olmuştu. Tess ve arkadaşları eskiden her Cadılar Bayramı’nda gelir ve mezar taşlarının yanına oturup ruh çağırırlardı. Hiçbir zaman bir karşılık alamamışları ama anlattıkları hayalet hikâyeleriyle birbirlerinin ödlerini koparmışlardı. Mezarlığın Rileylere ait olan kısmını ayırt etmek çok kolaydı. Tam ortasında kocaman mermer bir heykel vardı. Kucağında bebek tutan bir kadın figürü, huzurlu bir yüz ifadesi. Daniel Riley bunu Miriam’ın ölümünden sonra yaptırmıştı ve bir sene sonra mezarının başına dikilmişti. Bazıları heykelin her Noel akşamı ağladığını söylerdi. Bazıları da dolunay varken bebeğine ninni söylediğini. Şu anda da dolunay vardı ve koyu kızıldı, Tessa titremesine engel olamadı.

Emily ve Dave’in mezarları biraz ilerideydi. Alex hiç tereddüt etmedi, tam olarak nerede olduklarını biliyordu ve oraya yürüdü. Bu karanlıkta mezarlar solmuş çimlerin üzerinde leke gibi duruyordu.

Alex iki mezarın arasında diz çöktü, kollarını açtı ve ellerini tüm kirlerin üstüne koydu. Usulca mırıldandı, aya ve yıldızlara sanki ailesini orada görebilecekmiş gibi baktı. Annesinin onları bırakıp gidişini izlediği günden beri ilk kez Tessa’nın gözlerinden yaşlar süzüldü. Alex’i orada dizleri üzerinde görmek çok canını yakmıştı. Gözyaşlarını sildi, elleri titriyor, kalbi sızlıyordu. Kaybettiklerini ona geri verebilmeyi çok isterdi ama tüm yapabildiği orada durup acısını izlemektir.

Esen rüzgâr kuru yaprakları hışırdatarak sürükledi. Bu hışırtılar âdeta kurumuş kemikler gibi ses çıkarıyordu. Alex'e kalkmasını, eve gitmelerinin vaktinin geldiğini söylemeliydi. Onu oradan uzaklaştırmaya gönlü elvermiyordu. Bir başka gözyaşı daha yanaklarından süzüldü. Bu sefer onu silmekle uğraşmadı.

Cade onları mezarlıkta bulacağını biliyordu ama kilisenin etrafını yavaşça dolanarak onlara zaman tanımak istedi. Ayışığı yolu aydınlatıyordu, tatlı sarı ışıltısı sanki dünyayı altın ve gümüşün tonlarına boyuyordu. Beyaz mezar taşları yerden yükseliyordu. Bazıları yeniydi bazılarıysa epey yıpranmıştı. Cade, Rileylerin bölgesini kolaylıkla buldu. Yaklaşık yüz yıl bile sonra Miriam Riley'nin heykeli hâlâ güzel görünüyordu. Tess'in sırtı Cade'e dönüktü. Alex ondan birkaç adım ötede dizlerinin üstündeydi. Elleri anne ve babasının mezarında, gözleri gökтейdi. Acıları çok barizdi ve Cade kendisini rahatsız ediyormuş gibi hissetti. Tess omzunun üstünden arkasına bakmasa muhtemelen yürüyüp giderdi.

Belli ki ağlıyordu, kirpikleri birbirine yapışmıştı. “Sorun değil. Biz de gelmek üzereydik,” dedi.

Cade bunu bir davet olarak algıladı ve onun yanına doğru gidip elini tuttu. Orada ayışığında onunla durdu. Emily ve Dave'i, bir zamanlar hepsinin arkadaş olduklarını düşündüler. Dave'in ihaneti ağır olmuştu. Muhtemelen Emily'ninkinden bile daha ağırdı. Emily her zaman biraz havai ve dağınıktı, hisleri çok değişkendi. Gençken bunu önemsemezdi, bunun beraberinde getirdiği dramaları ve tutkuyu severdi ama bu muhtemelen ileride onu

çok yıpratırdı. Emily hamile olduğunu söyleyene kadar belki de çoktan yıpratmıştı.

Alex şarkı söylemeye başladı, sesi hırıltılı ve kısıktı. Kelimeler zor duyuluyordu. Şarkı uyumak, vedalaşmak ve yarınla alakalı bir şeydi. Cade'in hayatında ağlayacak pek bir şeyi yoktu ama lanet olsun çocuğun söylediği şarkı derinlerde bir yerlere değmişti. Göğsü sıkıştı ve uzaklara baktı.

Tessa hıçkırığını tutamadığı sırada o da birkaç derin nefes alıyordu. "Şşş, tamam. Her şey güzel olacak."

Onu kendisine çekip başını göğsüne yasladı çünkü ağlamayı sevmezdi ve Cade bunu biliyordu. Tess başını salladı ama konuşmadı. Kollarını Cade'in beline sardı, elleriyle tişörtünü sıkıyordu. Gün ışığı ve çiçek gibi kokuyordu, Cade kendisine engel olmayıp onu biraz daha koklayarak ellerini kalın montunun altına soktu. Tek yanı diğerinden daha kısa, yumuşak bir kazak giymişti ve Cade'in sağ eli, sıcak teniyle buluştu. Tess'i kendisine doğru çekti ve onu nazikçe öptü. Tess'e hiçbir zaman doyamayacağını biliyordu. Elini olduğu yerde tuttu ve çenesini kaldırıp yüzüne baktı. "Her şey yolunda Red."

İkisi de öyle olmadığını ve bir daha hiçbir zaman olmayacağını biliyorlardı. En azından Alex, Gertrude veya Tess için. Üstesinden gelip devam edebilirlerdi ama Emily ve Dave'i kaybetmek asla yolunda olamazdı.

"Hayır, gerçekten değil. Kardeşim öldü. Kocasını öldü. Bense hayatımda edinebildiğim gerçekten önemli tek işi de berbat ettim. Alex'e baksana. Anne babasının mezarları arasında oturuyor, şarkı söylüyor ve ben buna izin veriyorum."

“Eğer onun ihtiyacı olan şey buysa, bunda hiçbir kötülük yok. Kendine haksızlık etme ve onun için neyin en iyi olduğunu bildiğin konusunda kendine biraz olsun güven.”

“Teşekkürler ama çocuk yetiştirmek konusunda hiçbir şey bildiğimi sanmıyorum. İyi bir annelik içgüdüsü genlerimde bile yok.”

“Kendine haksızlık ediyorsun Tess.”

“Sadece dürüst davranıyorum. Annem ne yaptığını bilmiyordu. Sadece doğal olarak biliyorum ki ben de ebeveynlik konusunda tam bir başarısızlık örneği olacağım.”

“Annen kayıp bir insandı ama Gertrude size yetiştirirken iyi bir iş çıkardı.”

“Denedi. Ayrıca Alex’in bunu yapmasına izin verdiğimi öğrenirse beni yeniden öldürmeyi deneyecek.”

“Öncelikle seni yakalaması gerekecek ve bu bacakla o kadar da hızlı sayılmaz.”

Bu Tess’i çok güldürdü.

“Ayrıca burada da değil o yüzden sanırım bunu sakladığımız sürece hayatım için endişe etmeye gerek kalmayacak.”

“Hım yani bana bunu bir sır olarak saklamamı mı söylüyorsunuz.”

“Tabii ki. Alex bir şey söyleyecek gibi değil.”

“Ben de söylemeyeceğim. Tabii eğer sen Noel dansına benimle gelirsen.”

Davetini yinelemişti çünkü Ida, ona katılması konusunda çok baskı yapıyordu ve eğer yanında birini getirmezse, tüm kaval-yesiz kadınlar tarafından esir alınacağını da hatırlatıyordu. Tes-

sa'yla gelmesini önermemiştir. Aslına bakılırsa açık bir şekilde Charlotte'ın iyi bir seçenek olacağını ima etmişti. Olabilirdi de ama Cade fark etmişti ki eğer bir dönem kıyafeti giyinip vals yapacaksa, bunun Tessa'yla olmasını tercih ederdi.

“Bu düpedüz şantaj.” Tessa yeniden güldü ve Cade onu tekrar öpmek istedi. Kalbi Tessa için deli gibi atıyordu.

“Suçumu kabul ediyorum.”

“Gertrude’a söylemeyeceksin tabii ki. Çocukluğumun bir sürü sırrını sakladın, şimdi de farklı bir şey yapmayacaksın.”

“Peki ya yanılıyorsan?”

“Gertrude beni gerçekten öldürmez ve ondan korkmuyorum. O yüzden sanırım bu şantaj gereksiz.”

“Çok üzücü. Seni o eski korseli elbiselerden birinin içinde görmeyi gerçekten istiyordum.”

“O zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın. Victoria Dönemi’nde kadımlar şimdiki gibi korseleri, büstiyerleri gömlek yerine giymiyorlardı. Kat kat içlerine giyorlardı.” Alex’e döndü yeniden ve bütün keyfi soldu. “Alex, eve gitmeliyiz.”

“Tamam.”

Alex gideceği için üzgün görünmüyordu. Uzaklaşıyorlarken mezarların başında söylediği şarkıyı mırıldanıyordu. Zavallı çocuk. Rengi solmuş, yanakları çukurlaşmıştı. Emily ve Dave’in ölümünden öncekinden daha zayıf ve daha kırılgan görünüyordu. Cade kamyonete binmesine yardım etti, bu genç adam için olması gerekenden daha endişeliydi. Alex onun oğlu değildi sonuçta ama olabilirdi de gerçi. Bu Cade’in hiçbir zaman aklından çıkmayan bir şeydi. Bir şeyler farklı ilerleseydi Alex onun oğlu

olacaktı. Emily ve o gerçekten çok berbat bir halde olabilirlerdi, artık bunu biliyordu. Belki birkaç yıl beraber olabilirlerdi, belki daha fazla. Peki ya bir çocuk? İyi olabilir.

Tess kamyonete kendisi bindi ve Cade sürücü koltuğuna doğru yöneldi, kiliseden süzülen ışık park alanını aydınlatıyordu. Gece sessiz ve sakindi, yolda birkaç araba vardı. Cade, Tess'i Gertrude'un istediğini söylediği çörekleri alması için Murphy's'e ve sandviç için de restorana götürdü. Yolda giderken ona ailesi ve işi hakkında sorular sordu. Cade de ona Annapolis'teki hayatı ve işi hakkında sorular sordu. Sıradan şeylerdi ama bunları konuşmak iyi hissettirmişti. Sanki kasabanın etrafında bisikletle beraber turladıkları zamandan direkt onun kamyonetinde turladıkları zamana geçmiş gibiydiler. Sanki beraber geçirmedikleri o yıllar aralarında hiç kırılmamış bir bağ gibiydi.

Rileylere giderken yavaş sürdü, çünkü henüz iyi geceler deyip vedalaşmaya hazır değildi. Saat henüz erkendi ve mikrodalgada yemek ısıtmak dışında bir planı yoktu. Arabayı park etti ve Tess o arabadan inip kapısını açmadan indi. Alex de peşinden onu takip etti. Cade de onları verandaya doğru takip etti, Tess kapıyı açınca peşinden içeri girdi. Alex iyi geceler demeden, ardına bile dönüp bakmadan yürüdü. Cade ve Tess yine yalnız kalmışlardı, aralık kapıdan gelen ışıktaki duruyorlardı. Artık çocuk değillerdi ama yine de ergen gibi hissediyor, son iyi geceleri ve öpücüğü bekliyorlardı. Cade bunu uzun zamandır hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu.

“Tamam.”

Cade neden bahsettiğinden emin olamadı.

“Ne tamam?”

“Dansa seninle gideceğim.”

Gertrude içeriden bir şeyler bağırdı ama Tessa sadece omzunun üzerinden bakıp “Geliyorum,” dedi. Tekrar Cade’e döndü ve “Bizi götürdüğün için teşekkürler. Sana borçlandım,” dedi.

Tess içeri gitmeden önce Cade elini kapı. “Bunun için mi benimle dansa gelmeyi kabul ettin? Bir tür mecburiyet hissinden?”

“Kabul etme sebepim sensin Cade.”

“İyi o zaman.”

Cade onu nazikçe öptü. Kısa ve hafif tutmuştu bu öpücüğü çünkü Tessa’yla her şeyin zamanla ve ağır ağır olmasını istiyordu. Daha fazlasının da zamanı sonra gelecekti.

“Burada açlıktan ölüyorum!” diye seslendi Gertrude.

“Gitsem iyi olacak. Tekrar teşekkürler.”

Kapıyı kapattı. Cade soğukta yüzünde budala bir gülümsemeyle dikiliyordu çünkü Noel dansına hayatında çok daha önce fark etmiş olması gereken kadınla gidecekti. Yolun karşısında Charlotte’ın kapısı açıktı. Dışarı çıkıp Cade’e el salladı. Cade de ona doğru yürüdü.

“Hey, n’aber Charlotte?”

“Bugün muzlu ekmek yaptım da düşündüm ki sen de biraz istersin belki.”

Folyoya sarılı bir paketi ona doğru uzattı. Gergin görünüyordu, bakışları etrafı tarıyor, parmakları ceketindeki düğmelerle oynuyordu.

“Sorun nedir?”

“Ben... Bak, bundan gerçekten çok rahatsızım ama sana söy-

lemem gerektiğini düşündüğüm bir şey var. Ben sadece kimsenin başının derde girmesini istemiyorum.”

“Eğer bahsedeceğin kişi başının derde girmesini gerektirecek bir şey yapmadıysa endişelenecek bir şey yok. Eğer yaptıysa da sen bunun ne olduğunu bana söylemek zorundasın. Neler oluyor?”

“Pazar öğleden sonra Zimmerman Beck’i Rileylerden çıkarırken gördüm, sanırım bunu söylememeliydim. Eminim ki orada olmak için bir sebebi vardı.”

“Muhtemelen.” Cade bunu yalnızca Charlotte’ı rahatlatmak için söylemişti çünkü Zim’in komşusunun evinde olması için hiçbir sebep olmasına imkân yoktu. En azından onun aklına hiçbir sebep gelmiyordu.

“Ben Zim’le konuşacağım. Bakalım bu konuyla ilgili neler söylemesi gerekiyor.”

“Bunu söyleyenin ben olduğumdan bahsetmeyeceksin ama değil mi? Zim’le aram her zaman iyi oldu ve bunun değişmesini istemiyorum.”

“Ona yalnızca birisinin onu gördüğünü söylediğinden bahsedeceğim.”

“Teşekkürler Cade. Eminim ki altımdan bir şey çıkmayacaktır.”

“Sana öğrenince haber vereceğim,” deyip el sallayarak kamyonetinin yanından geçti ve Zim’e gitti. Işıklar yanıyordu, perdeler açıldı. Zim zor birisi olabilirdi ama tatilleri severdi. Cade zili çaldı ve Zim’in içeriden “Bir dakika! Geliyorum!” diye seslendiğini duydu. Saniyeler sonra kapıya bir şey çarptı. Bu muhtemelen kapının deliğinden bakmaya çalışan Zim’in kafasıydı. Kapı açıldı.

“Ne istiyorsun Şerif? Şovumun tam ortasındayım ve fazla vaktim yok.”

“Ne şovu bu?”

“Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“Sadece konuşuyorum Zim. İçeri girmemin bir sakıncası var mı?”

“Sana söylediğim gibi-”

“Şovunu izliyorsun. Evet biliyorum ama sana sormam gereken birkaç soru var ve burası soğuk.”

“Pekâlâ.”

Zim kenara çekildi ve Cade’in antreye girmesine izin verdi. Daha ileriye gitmediler ama Cade oturma odasını görebiliyordu. Geniş ekran televizyon duvarda asılıydı ve ev hanımlarıyla alakalı bir şov programı açıktı.

“Sorularım var demiştin.”

“Cuma günü öğleden sonra Gertrude’a mı gittin?”

“Bu saçma bir soru. Gertrude hastanedeydi, neden orada olayım ki?”

“Bilmem, aldığım duyumlara göre oradaymışsın.”

“Ne duyumu? O Gertrude denen kadın mı bunları uyduruyor? Kasabanın yarısı görmüş olmasına rağmen beni kendisini merdivenden itmekle suçlayan kadın?”

“Birisi seni evden çıkarken görmüş Zim.”

“Bak sana ne diyeceğim Şerif. Orası bir çöplük. Ben oraya para verseler adımımı atmam. Orada yaşayan kadımsa tam bir baş belası olduğunu söylemeye gerek duymuyorum.”

“Benim sorumu atlıyorsun Zim ki bu da bana gerçekten Riley-

lere gittiğini düşündürüyor. Bir görgü tanığım da olduğuna göre kabul etsen iyi olur.”

“Ben hiçbir şeyi atlamıyorum. Gerçekleri söylüyorum. Net ve basit. Gertrude McKenzie tam bir cadı. O çöplük evdeki en iğrenç parça da kendisi.”

“Bu yüzden mi onun evindeydin? Ondan nefret ettiğin için?”

“Orası onun evi değil. Yeğenine ait. Tessa denen kıza. O da çalışkan ve kibar bir kız.”

“Birisi seni oradan çıkarken görmüş Zim.”

“Kim? Çünkü bu her kimse yalan söylüyor!” Zim’in yüzü beyazdan mora doğru gidiyordu.

“Pek sanmıyorum. Bunu söyleyen kişi seni çok iyi tanıyor ve güvenilir bir tanık.”

“Ama ben güvenilir değilim, öyle mi? Beni tüm hayatın boyunca tanıdın Şerif. Ne zamandan beri benim belayla işim oluyor? Ne zamandan beri ben güvenilmezim?”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Benim için yoktur. Ben asla yasalara karşı gelmedim, gelmem ve gelmeyeceğim de. Aslına bakarsan benim sözüm bile yeter. Yaşıtlarımdan oluşan bir jüri önüne çıkarılsam bile-”

“Zim. Tartışmaya devam etmek istemiyorum o yüzden bunu araştıracağım. Sen oraya gitmek gibi bir alışkanlığın olmadığını söylediğine göre orada hiçbir parmak izini bulmamalıyım. Bunu araştıracağım.”

Zim uzaklara baktı.

“Haydi ama Zim. İkimiz de orada olduğunu biliyoruz. Şu işi kolaylaştır ve neden olduğunu söyle.”

“Gerçeği öğrenmek ister misin?”

“Bunun için buradayım.”

“Cuma günü oraya gittim. Sorun çıkarmak için değildi. Ben... Sadece Gertrude’un başına gelene üzüldüm. O yaşlı gıcığa katlanamam ama yine de hasta olmasını istemem.”

Cade buna inanırdı. Ne kadar huysuz ve sinir bozucuysa, Zim o kadar da iyi kalpliydi. “Sorun çıkarmak için değilse neden gittin oraya?”

“Ben... Orada bazı şeylere yardım edebilirim diye düşündüm. Gertrude geri döndüğünde etrafı daha iyi görsün diye ama tek kişinin yapabileceği bir iş değildi. O yüzden de çıktım.”

Bu doğru olabilirdi aslında ama Zim’in tereddütlü hali başka şeyler söylüyordu. “Orada herhangi bir şeyin kaybolduğunu ya da herhangi bir şeyde bir zarar olduğunu duyana kadar sözüne inanıyorum. Ama sen bundan sonra Rileylerin evinden uzak dur. Antika dükkânından da-”

“Antika mı? Hah! Çöplük demek istedin herhalde.”

“Tess mağazayı yeniden açana kadar uzak dur. Ondan sonra aileye herhangi bir sorun yaratmadığın sürece oradan istediğin gibi alışveriş yapabilirsin. Son zamanlarda yeterince sorunla uğraştılar zaten.”

İyi geceler diyerek konuşmayı sonlandırdı çünkü devam etmenin hiçbir faydası olmayacaktı. Ayrıca aklına bir fikir gelmişti ve onun üzerinde biraz daha düşünmek istiyordu. Bir hafta önceye kadar kasabada bir yıldan uzun süredir hırsızlık olmamıştı. Geçen hafta da melek kasabanın neredeyse yarısının burnunun dibinde çalınmıştı. Şimdiyse Zim Beck, komşularına tahammül

edemeyen bu adam, yardım etmek istediğini söylüyordu. Belki de Zim dışarıya yansıttığı kadar iyi bir vatandaş değildi. Değişik bir fikirdi, onun kasaba konseyinde nasıl yer aldığını, yerel yiyecek bankasında nasıl gönüllü olduğunu ve Cade şerif olduğundan beri hiçbir park cezası dahi olmadığını düşününce. Değişik ve peşine düşmeye degecek bir fikirdi. Cade eve giderken yol boyunca bunu düşündü.

BÖLÜM 19

“Buraya en son birileri geldiğinden beri muhtemelen elli yıl oluyor Tess. Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Gertrude Tess’in ardiyeden çıkardığı güzel bir şezlongda uzanırken.

“Sadece bir tavan arası Gertrude. Bir mezarlık değil. Bu kadar korkmuş gibi davranmayı bırak.”

Tess, Gertrude’un bir şezlong tipi koltuktan sandalyeye geçmeye alınıp alınmayacağını düşünüyordu. Muhtemelen alınacaktı ama bunu yapmak istiyordu. 1900’lere dayanan parçanın çok güzel çizgileri vardı ve James’in üzerinde çalıştığı projeye de harika bir şekilde uyardı. Tess çoktan ahşabını soymuş ve yenilemişti. Tek yapması gereken minderlerini elden geçirip cilalamaktı. James fotoğrafları görmüş, fiyatı onaylamıştı. Tess’in tek yapması gereken yenileme işlemini bitirip Annapolis’e yollamaktı. Bu da bir şeydi. Yeni mottosunu içinden tekrarlardı. *Tek seferde tek bir işi hallet.*

Her geçen gün daha da uzayan yapılacaklar listesiyle bunu tekrarlamaktan başka bir şansı yoktu. Şu anda yapması gereken

şey bir günden az bir zamanı kalmış olan parti için giyinecek bir kostüm bulmaktı.

“Mezarlık değil mi? Bahse varım ki orada yüzlerce beden var. Fareler, sıçanlar, ölü örümcekler... Hâlâ hayatta olanları saymaya gerek bile duymuyorum.”

Gertrude alçılı bacağına taburenin üzerine yerleştirdi. Tess yüzünü buruşturdu ve yeniden kapıya odaklandı. Kilitliydi ve Emily’nin çekmecesinde gördüğü onlarca anahtardan ilkinde denedi.

“Canlılar için çok soğuk Gertrude.”

“Sen nereden biliyorsun? Tavan arasında muhtemelen binlerce tuhaf sürüngen vardır değil mi Alex?”

“Hayır.”

“Gerçekten siz ne bilirsiniz ki?”

Gertrude söyleniyordu. Tess de bu durumdan çok memnundu. Değişimin ve beraber oluşturmaya başladıkları yeni hayatın tadını çıkarıyordu. Ağır ağır, neredeyse yıkılmaz bir şekilde her şey değişiyordu. Üçü Tess’in gerçek bir aile olarak adlandırabileceği bir hal alıyorlardı.

İlk anahtar kapıyı açmadı. İkinci de. Üçüncüde şeytanın bacağına kırdı. Anahtarı yuvaya yerleştirdi ve kilit döndü. Kapı gıcırtyla açıldı, önlerinde tavan arasına çıkan dar bir merdiven vardı. Gertrude bir kez daha atıldı ve onun gerginliği Tess’in de gerilmesine sebep oldu.

“Tess, gerçekten oraya çıkman konusunda emin değilim,”

“Neyden endişeleniyorsun Gertrude?”

“Orada her ne varsa! Bilirsin böyle şeyler hep asıl olur. Kadın

çatı katına ya da bodruma tek başına gider ve sonrasında... Son.”

“Bir korku filminde yaşıyoruz.”

“Hayır, ama...” Gertrude Alex’e baktı ve dudaklarını sıktı.

“Ne? Ağzındaki baklayı çıkaracak mısın? Yapılacaklar listemde milyonlarca şey var ve senin aklımdan geçenleri tahmin etmek için harcayacak vaktim yok.”

“Hepsi, M-E-L-E-K yüzünden,” diye fısıldadı Gertrude ve Alex’in başı anında kalktı.

“Benim meleğim mi?”

“Sen bu kodlamaları ne zaman öğrendin?”

Alex ayağını ahşap zemine vurdu, çıplak ayakları ufak ve solgundu. Tessa neredeyse “git ayağına çorap giy” diyecekti ama o halinden memnun görünüyordu ve Tessa da onun orada durup yaptığının bir parçası olmasından memundu.

“Gertrude, üç saniye içerisinde yukarı çıkacağım. O yüzden aklımdan ne geçiyorsa söyle ya da söyleme.”

“Lanetliyiz.”

Tessa kedisini tutamayıp kahkaha attı.

“Dalga geçiyor olmalısın.”

“Sence ben dalga geçiyor gibi mi görünüyorum?”

Gertrude sigarasını parmaklarının arasında tuttu ama yakmadı. Sigarayı bırakmayı deniyordu. Birkaç kez dayanamamıştı ama içmek için dışarı çıkmıştı. Belki de bu yüzden lanetler hakkında konuşuyordu. Nikotin eksikliğinden deliriyor olabilirdi. Tess saatine baktı, zaman daralıyordu ve şezlongu sabah olmadan bitirmek istiyordu. Ne kadar erken davranırsa para akışını da o kadar erken sağlamış olurdu. Dükkânı pazartesi açacaktı ama Emily ve

Dave'in alacaklılarından kurtulabilmek için birkaç Noel indiriminden fazlasına ihtiyacı vardı.

“Hızlıca anlat.”

“O meleğin bu evden asla ayrılması gerekiyordu. Bir Riley bu evde yaşamaya devam ettiği sürece yani. Bunu bilmiyordum, eğer bilseydim onu asla Ida'ya vermezdim. Şimdi de kayboldu ve hepimiz mahvolduk.”

“Mahvolduk mu? Bunun biraz abartı olduğunu düşünmüyor musun sen de?”

“Bacağım kırık değil mi? Alex de kar fırtınasında neredeyse ölecekti.”

“Ölüme yakın dahi değildi, ve sen de bacağını buzlu merdivenlerde kaydığın için kırdın. Bu herkesin başına gelebilirdi.”

“İstedığın kadar alay et, lanetlendik. Lanetlendik!”

“Bana bunun nereden çıktığını anlatmak istemezsin sanırım?”

“Buradan...” Cebinde bir şeyler aradı ve katlanmış bir kâğıt parçasını çıkardı. “Ida benden çayda bunu okumamı istedi ama hiç fırsatımız olamadı. Miriam'ın büyük büyük büyük yeğeni, küçükken bu melek ile ilgili hikâyeler duyduğunu hatırlıyordu. Ida'ya da bununla ilgili her şeyi anlatmıştı.”

Tessa meraklı bir şekilde kâğıdı açtı, kırıksıkları düzeltti. Gerude onu birkaç kereden fazla katlamış gibi görünüyordu. Belli ki çaydan beri tekrar tekrar okuyordu:

Miriam'ın Meleği

Büyük büyük büyük yeğeni Alta Riley tarafından anlatılan hikâyeye göre, meleği kendi elleriyle kilden yapmış ve Daniel'in

onun için yaptığı fırında fırınlamıştı. Kaybetmek üzere olduğu hayata yeniden tutunmasını sağlamıştı ve bazıları onun ruhunun bunda saklanması istediğini söylüyordu. Ölüyor olduğunun farkındaydı, o yüzden de kocası ve oğlu için endişeleniyordu. Kalbindekileri bu melek ile yansıtmıştı. Fırçasıyla vurduğu her darbeye ailesinin sağlığı ve zenginliği için dua etmişti. Noel akşamı, yorgun bedenini hasta yatağından çıkarıp bitirdiği meleğini parlak kâğıtla kapladı. Elllerinde o varken öldü, oğluna ve Daniel'a son hediyesi buydu. Melek onlara olan sevgisinin kalıcı bir göstergesi olmalıydı ama Daniel ona bakmaya dayanamadı. Miriam ona bir yer bulup tozlanmaya bıraktı. Vitrinin içinde de olsa sevgisinin gücü hâlâ yerindeydi. Efsaneye göre Rileyler ve orada yaşayanlar bu melek evde kaldığı süre güvende ve mutlu olurdu. Melekle ilgili tek şey bu da değildi. Büyükannesinin dediğine göre eğer birisi meleğe yeterince uzun süre bakarsa meleğin kanatlarını açtığını görebilirdi. Kendisi hiç görmemişti ama bu bunun olmadığı anlamına gelmezdi. Biz görmeyi bildiğimiz sürece etrafımızda her zaman mucizeler vardı zaten.

Okurken Tess'in ensesindeki tüyleri ürperdi. Hikâyenin, çoğu sözlü hikâyenin olduğu gibi insanın üzerinde tuhaf bir etkisi vardı. Efsane ve gerçeği bir arada bulunduruyordu ve Tessa, neredeyse meleği Miriam'ın ellerinde görür gibi olmuştu.

“Gördün mü? Yaptığım şey yüzünden lanetlendik. Şu andan itibaren o melek bulunana kadar bu evde biraz bile mutluluk olmayacak.”

“Saçmalık Gertrude. Burada lanetle ilgili bir kelime bile yok.”

Tessa, Alex'in Gertrude'un söylediklerinin doğru olduğunu

düşünmesini istemiyordu.

“Satır aralarını da oku kızım. Eğer melek burada olursa evet mutlu olacağız. Bu demektir ki eğer burada değilse olamayacağız.”

“Cidden Gertrude, bunun için zamanım yok. Partide giymek için bir şeyler bakacağım ve bir dakika içinde geri ineceğim.”

“Orada dur! Sana lanetlendik diyorum ve bu benim suçum. Sana-”

Tess yukarı giden merdivenlere yöneldi ve kapıyı teyzesnin yüzüne kapattı. Bu kadar yeterdi. Böyle saçmalıklar için ayıracak vakti yoktu. Tozlu merdivenleri çıktı, karanlıkta ışığı görmeye çalışıyordu. Işığa uzanan bir zincir gördü ve gerçekten yandığında şaşırdı.

Evin geri kalanının aksine, bu tavan arası Emily ve Dave’in eşyalarıyla dolu değildi. Belki de buraya hiç uğramamışlardı. Onlarca eski şey yerde duruyordu, hepsi de kalın toz katmanlarıyla kaplanmıştı. Küçük bir camın yanına birkaç kutu yığılmıştı. Sallanan bir çocuk sandalyesi güzel bebek evinin yanında terk edilmişti ve sallanan bir at da tam yanındaydı. Önceki yüzyıldan bir çocuğun oynayıp kenara bırakacağı türden oyuncaklardı

Eşyalara dokundukça heyecanla titriyordu. Bunlardan hiçbirini satmazdı. Bunlara Alex’e aitti ama böyle saklanmaktansa dışarı çıkartılıp sergilenmeyi hak ediyorlardı. Ellerini Victoria Dönemi’ne ait bir kanepenin üzerinde gezdirdi. Yastıkları neredeyse yeniydi, kadifemsi kumaşı hâlâ parlak maviydi. Arkasında da bir sandalye vardı. Uzun arkalı ve konforsuz. Daha eski bir paçaydı, Evin yapıldığından da eski bir zamana aitti.

Bundan çok daha fazlası vardı. Her şeyi tek tek gözden ge-

çirmeli, listelemeli ve hangi parçaların evde, hangilerinin tavan arasında kalması gerektiğine, hangilerinin evde kullanılabileceğine ve eğer varsa hangilerinin satılacağına karar vermeliydi. Tüm kutuları elden geçireceğinin düşüncesiyle avuçları kaşınıyordu. Hepsinde ne olduğunu keşfetmek için saatler geçirebilirdi. Birkaç yama işi yorgan, birkaç eski kitap ve bir bez bebek vardı. Onları oradaki dağınıklığın içinde bıraktı. Satılabilir parçalardan ve daha sonra yakından ilgilenebilirdi.

İkinci kutudaysa siyah, kristallerle süslü saçakları olan kabarık bir elbise; bir tane, muhtemelen çok para verilmiş eski Levi's kot ve Tess'in denemeye değer gördüğü, 1950'lerden kalma üç elbise vardı. İçlerinden bir tanesini aldı, soluk mavi bir etek ve dar bi büstiyerden oluşuyordu. Kabarık eteği neredeyse kusursuzdu. Üzerine tuttu. Uzunluğu tamdı ama parti için aradığı şey tam olarak bu değildi. Kenara bıraktı. Başka bir kutu açtı, en üstte bir gelinlik yatıyordu. Düzgünce katlanmıştı. Fildişi danteli eski ve yumuşaktı.

"Harika," diye mırıldandı kendi kendine ve kutudan çıkarıp açtı. İpekle kaplanmış düğmeler yüksek yakasında beline kadar iniyordu. Uzun kolları çok kaliteli bir danteldendi.

Kapı açıldı ve merdivenler çatırdadı. Tess bunun Gertrude olduğunu, sonunda cesur davranmaya karar verdiğini düşündü.

"Şuna bir baksana," diyerek merdivene doğru döndü.

Gertrude değildi. Cade'di. Bütün çekiciliğiyle orada duruyor ve bir gelinliğe, bir ona bakıyordu.

"Çok güzel."

"Değil mi? Miriam'ın mıydı acaba çok merak ediyorm. Bir düğün fotoğrafı bulabilecek miyim bakalım."

Cade başını salladı ama Tess onun söylediklerini duyduğunu bile düşünmüyordu. Cade'in bakışları gözlerinden dudaklarına kaydı.

"Elbiseden bahsetmiyordum Tess."

"Elbiseden bahsetmiyor muydun?"

"Hayır, son birkaç gündür seni özledim."

"Ben..." Ne diyecekti? Ben de seni özledim mi? Bu kulağa çok beklenti içindeymiş gibi geliyordu. Sanki ellerini açmış, Cade'in gelmesi için dua ediyormuş gibiydi. Hayır bunu yapmıyordu ama onu tekrar ne zaman göreceğini merak ediyordu. "Seni bugün beklemiyordum."

Cade gülümsedi, kalp atışlarını hızlandırano gamzeleri bir an görünüp kayboldu. "Normalde gelmeden önce arardım ama işler yoğunlu ve fırsatım olmadı."

"Yoğun mu? Apple Valley'de bir suç dalgası mı oldu? Eğer öyleyse telefonun sabahtan beri bununla ilgili çılmamış olmasına şaşarım."

"Suç dalgası falan değil. Sadece parti hazırlıkları. Biliyorsun çocukları hazırlıklara yardım etmeleri için toplamam, götürmem gerekiyordu."

"Bunu görmek isterdim."

"Sen orada olsan hiçbir şey yapmazlardı sanırım. Etrafta gezinen güzel bir kadın her zaman kafalarını karıştırır."

"Bana güzel demeyi kes Cade. İnanmaya başlayacağım."

Ellerinin Cade'e uzanmasını engellemek için yapacak bir şeyler arıyordu. Gelinliği aldı yeniden.

"Ne görüyorsam onu söyleyebilirim ama şu an bunu tartışmayalım. Konuşacak daha önemli şeylerimiz var."

Sesindeki ciddiyet Tess'in gözlerini kutudan ayırıp onun gözlerine bakmasına sebep oldu. Ciddi ve hatta endişeliydi gözleri.

"Sorun nedir?"

"Kayıp melek konusunda bir gelişmemiz oldu."

"Ne?"

"Birkaç gün önce bir görgü tanığı pazar akşamı Zim'i Oradan Buradan Antikalar'a girerken gördüğünü söyledi. O da bunu kabul etti."

"Pazar mı? Dükkân kapalıydı. Hastanedeydik."

"Biliyorum. Evden çıkarken kapıyı kilitledin mi? Alarmı kurdun mu?"

"Muhtemelen hayır. Acele ediyordum ve aklıma dahi gelmedi."

"Zim kolaylıkla girebilmiş olmalı."

"Tabii ki ama neden girmek istesin ki? Bu pek Zim'lik bir şey gibi gelmiyor bana. Bizden şeyden beri kaçıyor..."

Çay. O zamana kadar Gertrude'u terasta gördüğü her fırsatta yıldırım için elinden geleni yapıyordu. Çaydan sonra sessizleşmişti. Aslına bakılırsa Tess onu en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyordu.

"Ne düşünüyorsun Tess?"

"Onun melek kaybolduğundan beri nasıl bir sessizliğe büründüğünü düşünüyordum."

"Bunu birkaç kişi daha söyledi. Erafı araştırıyorum, o da çayda olup da meleğin kaybolduğu saatlerde oradan ayrılan on kişiden biriydi."

"Gerçekten bunu yapmış olabileceğini düşünmüyorsun değil

mi? Eğer yaptıysa da neden biz yokken eve geldi? Burada onun isteyebileceği hiçbir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Pek çok kıymetli antikanız var Tess. Belki bazılarını almıştır. Bunu fark edebilir misin?”

“Muhtemelen hayır. Her şeyi kaydetmeyi bitiremedim henüz.” Gelinliği katlayıp dantellerle beraber kutuya koydu, Cade’in anlattıklarından huzursuz olmuştu. Zim tam bir baş belasıydı ama yine de onun bir şeyler çaldığını hayal edemiyordu.

“Neden bizden bir şeyler çalsın ki Cade? Herkes biliyor ki parası var. Emekli olmadan önce emlakçı gibi bir şey değil miydi?”

“Bunu yıllarca sizin aileniz için yapmıştı. Belki de bu sayede eve girebildi.”

Cade boynunu ovdu ve Tessa, onun da en az kendisi kadar inanmakta zorlandığını, inanmak istemediğini ve yorgun görüldüğünü fark etti

“Sana kaç kez iyi insanları saçma sapan şeyler yaptıkları için tutukladığımı anlatamam.”

“Üzgünüm Cade.”

“Bu senin ya da ailenin hatası değil. Eğer Zim meleği aldıysa ve Oradan Buradan Antikalar’dan başka bir şey almak için eve girdiyse bu tamamen onun sorunu.”

“Ne yapacaksın yani? Onu tutuklayacak mısın?”

“Öncelikle kanıtı ihtiyacım var. Onu itiraf etmeye ikna edecek kadar kanıtım var sanırım. Bu akşam sorguya çekeceğim. Sana da neler olup bittiğini sonradan şaşırmaman için söylemek istedim.”

“Zavallı Zim,” diye iç geçirerek kutudan ikinci bir elbise daha aldı.

“Eğer suçluysa senin onun için üzülmene hiç mi hiç hak etmiyor Tess.”

“Bilmem. Benim ailemin yanı başında yaşamak herkesi umutsuzluğa sürükleyebilirdi.”

Elbiseyi açtı, koyu menekşe rengi kumaş yere kadar uzandı. Dantelle süslenmiş düşük omuzlu bir gece elbisesiydi ve zengin birine ait olduğu belliydi. Kadifedendi, kristal taşlarla süslü, zengin ve gösterişli bir elbiseydi.

“Vay! Dansa gelirken bunu mu giyiyorsun?”

“Belki,” diyerek elbiseyi havaya tuttu ve belini kendisinininkiyle kıyasladı. Etek kısmı birkaç kattandı, çok güzeldi ama ağırdı. “Bana çok küçük olabilir. Her kim giydiyse kesinlikle incecik bir beli varmış.”

“Senin de incecik bir belin var Tess. Ne düşünüyorum biliyor musun?”

Hayır, bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu çünkü bilseydi yapacaklarından kendisi bile korkabilirdi. Bu yapacaklarının birçoğu kıyafetlerini çıkarmayı içeriyordu. Neyse ki Cade zihnini okuyamıyordu.

“Biz çocukken bir hata yaptığımı düşünüyorum ve yeni bir tane daha yapmaya niyetim yok. Bu sefer gözlerimin önünde duranı kaçırmayacağım.”

“Cade-”

Hızlı ve yumuşak bir öpücük kondurdu dudaklarına, o kadar ki Tess bunun zar zor farkına vardı ama kalbinde şimşekler çakıyordu bile. Nefesinin kesildiğini ve başının döndüğünü hissetti.

“Ancak sen istersen dururum.”

İstemiyordu ki. Tess de onun başını çekerek kendisi gibi nefessiz kalmasını umdu ve Cade’i öptü. Cade onu kendisine çekti ve eli Tess’in gömleğinin içine, beline doğru kaydı. Sıcacık eli, onun soğuk tenindeydi. Cade’i istiyordu çünkü o çocukluk hayali ve en yakın arkadaşıydı. Birisiyle bu kadar yakın olalı çok uzun zaman olmuştu. Tess, Cade’in kendisini alıp oradaki eski koltuğa yatırdığını zar zor fark etmişti. Cade’in parmakları Tessa’nın köprücük kemiklerinde dolaştı ve ışık hızıyla bir öpücük kondurdu.

“Tessa! Bir şey bulabildin mi?” Gertrude aşağıdan seslendi ve bu ses bir kova soğuk su gibi onu kendisine biraz da olsa getirdi ama hâlâ hareketsiz uzanıyordu. Cade’in gözlerine bakıyordu ve ikisi de zor nefes alıyorlardı.

“Cevap vermelisin,” dedi Cade. Sesi arzuyla kısılmıştı ve hırıltılıydı.

“Biliyorum.”

Tess elini çenesinde gezdirdi. Cade elini çenesine iyice bastırıp durdu.

“Şimdi cevap vermelisin. Ben kontrolümü kaybetmeden ve teyzen buraya gelip ikimizin de görmesini isteyeceğinden fazlasını görmeden.”

Tess, onun kontrolü kaybetmesi fikrinden hoşlanmıştı. Bu olduğunda teyzesinin oraya gelmesini pek tercih etmezdi.

“Tess? Yukarıda neler oluyor?”

“Hangi elbiseyi alıp ineceğime karar vermeye çalışıyorum.”

“Ne varsa aşağı getir. Seçimine yardım etmek istiyorum ve Cade’e söyle ellerini senin üzerinden çeksin. Diğer yeğenimin de evlenmeden hamile kalmasını istemiyorum.”

“Harika. Şimdi aşağı indirmek için bir elbise daha bulmam lazım yoksa burada bir şeyler yaptığımızdan emin olacak.”

“Yapmıyor muyduk?”

“Evet ama yine de bunu teyzemin bilmesini istemem.” Kutudan bir elbise daha aldı, kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu. Cade’e bakmaya cesaret edemedi bile. Bakarsa yeniden kendisini kollarına atmaktan korkuyordu.

“Bu iyi.”

“O da ne?”

Bu soru Tess’in ince ipeksi materyale bakmasına yetti. Fil-dişi beyazında, sırtı ve omzu açık bir gecelikti. Elbiseyle aynı zamanın parçası değildi. Daha çok 1930’lardan bir parça gibiydi. Tekrar katlayıp kutuya bıraktı.

“Çok kötü oldu yoksa kesinlikle bunu seçerdim.”

“Baloya onunla katılsam beni tutuklamak zorunda kalabilirdin.”

İki elbise daha çekti. Biri yün, düğmeli, uzun, günlük bir elbiseydi. Diğeriyse koyu mavi Kral Edward dönemine ait bir balo elbisesiydi.

“Tamam bunlar iyi.”

Bulduğu üç elbiseyi de alıp Cade’in vücuduyla herhangi bir temastan kaçındı yoksa yapabileceklerini kendisi bile düşünmek istemiyordu.

“Yardım edeyim.”

Cade elbiseleri kucağından alırken parmakları karnına değdi. Tess nefesini tutunca Cade kıkırdadı.

“Pislik,” diye mırıldandı Tess ve Cade buna gülümseyerek ona yürümesini işaret etti.

Gertrude merdivenlerin sonunda onları bekliyordu. Yüzündeki kırışıklar o kadar derindi ki ağzı onların arasında kayboluyordu.

“Sonunda. Ne buldun? Benim gibi yaşlı bir hanımefendiye yakışacak bir şey var mı?”

“Her şeye tek tek bakma şansım olmadı.” Cade’e dönüp baktı çünkü fazlasıyla çekici olan şerif tarafından dikkati dağıtılmıştı. Cade de ona milyonlarca kelebeğin midesinde uçuşmasına sebep olan bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ama tekrar çıkıp senin için de bir şeyler var mı diye bakabilirim.”

“Hiç uğraşma, zaten bacağım böyle alçıdayken gitmek benim için zor olacak. Ayrıca gerçekten burada Alex’le kalmalıyım. Bir bakıcının kendisini engellemeye yeteceğini sanmıyorum. Yalnızca dışarı çıkması olsa neyse ama o lanetle ve diğer bütün her şeyle bunu şansa bırakamayız.”

“Lanet?” Cade kaşlarını merakla kaldırarak sormuştu.

“Uzun hikâye,” diyerek dramatik bir şekilde içini çekti Gertrude.

“Ve sen de tekrar anlatmayacaksın değil mi? Cade sen elbiseleri Gertrude’un odasına bırakabilir misin? Biz de orada bakarız.

“Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun?”

“Aslına bakarsan evet Gertrude.”

“O halde şanslısın çünkü ben de tam dağılma havamdayım. Haydi gidelim.”

“Elbiseleri yatağın üzerine ser Cade. Belki Tess bize mini bir defile yapar.”

“Hayır. Binlerce kez hayır.”

Asla Cade ve Gertrude onu izlerken bir Victoria Dönemi'ne bir Edward Dönemi'ne atlayıp ortalarda salınmayacaktı.

"Belki biraz daha düşünmelisin. Kulağa eğlenceli geliyor." Bunu söyleyen Cade'di ve sırtıyordu.

"Bunlar gibi elbiseleri giymenin ne kadar sürdüğünü biliyor musun?"

"Hayır."

Gözleri âdeta *ama öyle bir elbiseyi üzerinden çıkarmak ne kadar sürer öğrenmek isterdim*, diyordu.

"Çok uzun zaman alıyor."

"Kötüymüş. Gece vardiyasmdayım ve on dakika içinde ofiste olmam lazım. Sanırım defile için vaktimiz olmayacak." Elbiseleri yatağın üzerine serip kadife olanı eliyle düzeltti.

"Evet gerçekten çok üzücü."

"Vay canına Tess bunlar harika!" dedi Gertrude havadaki elektrikten tamamen habersiz bir şekilde.

"Yukarıda bunlardan çok daha fazlası var ama bunlar göz ardı edilemeyecek kadar güzeldi."

"Kesinlikle. Kasaba erkekleri seni bunlarla görene kadar bekle. Hepsi şok olacak."

"Benimle gittiğini görmek çok ilginç olmalı," dedi Cade.

"Hiçbir şey ima etmeye çalışmadım Cade. Sadece, sen ve Tess eski arkadaşsınız. Her zaman da böyle oldunuz ama Tess de büyüdü. Çok geç olmasan kendisine birini bulmalı."

"Ne? Daha yirmi sekiz yaşımdayım!"

"Dünyanın pek çok yerinde bu geç bir yaş,"

"Tartışmanızı böldüğüm için üzgünüm ama ofise dönmeliyim."

Zim’le konuştuktan sonra seni arayacağım Tess.”

“Zim’le ne konuşacaksın?” diye atıldı Gertrude. Odak noktası Tessa’nın evde kalmasından, en sevmediği komşusuna kaymıştı. Bu da tam olarak Cade’in planladığı şeydi ve Tess gözlerindeki parıltıyı görebiliyordu. Cade de gülümsemesini pek saklayamıyordu.

“Tess sana açıklar.”

“Hayır açıklamaz. Ağzına para sıkıştırılmış bir bebek kadar sıkıdır ağzı.”

“Bu ne demek oluyor yani?”

“Çocuğun olsa bilirdin ama bu hızla yumurtalıkların-”

“Sanırım artık buradan gitme zamanım geldi. Daha sonra arayacağım.”

Cade odadan çıktı ve Tess de Gertrude’un yumurtalıkları hakkındaki sözlerinin devamını dinlemeden onu takip etti.

“Uğradığın için teşekkürler.”

Biraz daha baş başa kalabileceğimiz bir zamanda tekrar gel, demek istiyordu ama çenesini tuttu. Cade aklından geçenleri anlamış gibi gülümsedi.

“Bana bir iyilik yap ve Gertrude’a Zim’in pazar günü burada oluşuyla alakalı hiçbir şey söyleme, olur mu Red? Çıldırmasını ve Zim’in karşısına dikilmesini istemiyorum.”

“Tabii ki.”

Onun da en son istediği şey teyzesini hapisshaneden toplamaktı.

Ardından Tess’i kendisine çekti. “Bir şey daha var. Menekşe moru olan elbiseyi giy. Dokusunu çok sevdim.”

Tess'e ayaklarını yerden kesip kalbini yeniden hızlandıran bir öpücük verip ayrıldı. O uzaklaştıktan uzun bir süre sonra daha Tess orada durdu. Soğuk hava içeri giriyor, yapraklar hışırdıyordu ve rüzgâr ve yaprak seslerinin altında başka bir ses daha vardı. Her şey olabilirdi ama kız kardeşinin kahkahasının tıpatıp aynıydı.

BÖLÜM 20

Merkeze doğru giderken Cade hâlâ Tessa'nın parfümünün kokusunu alabiliyordu ve neredeyse geri dönmek, yanına gitmek istiyordu. Çalışması lazımdı, kendisini arabadan inmek ve ofise gitmek için zorladı. Çalışmak zorunda olmasa bile Tess'le arasındaki ilişkide aceleci davranmamalıydı. İkinci bir şans elde etmişti, bu altın fırsattı ve bu kez mahvetmemeliydi. Emma'ya el sallayarak içeri girdi ve masasındaki kurabiyelerden aldı.

“Bilmem gereken herhangi bir şey var mı?”

“Harrison Sheffield'ın ödüllü kazı kayıp. Onun en yetişkin kazı olduğunu ve Noel'de yirmi kişilik bir partide servis etmeyi planladığını söylüyor.”

“Bu her yıl olmuyor mu?”

“Aynen, en azından 2005'ten beri her yıl oluyor.”

“O sıralarda bunama teşhisi konuştu değil mi?”

Harrison kırk yıl öğretmenlik yapmıştı. Halk tarafından sevilirdi. On yıl önce emekli olmuştu ama hâlâ daha ortaokulda gönüllü olarak öğretmenliğe devam etmişti. Tabii ki unutkanlık yaşadığı zamanlar olmuştu ama çocuklar ve okul çalışanları ona yardımcı olmuşlardı.

“Doğru.”

“Karısıyla konuştun mu?”

“Henüz değil. İhbarı yapmak için Harrison aradı, eşinin kasabada arkadaşlarıyla yemekte olduğunu söyledi. Hayvanları beslemeye gitmiş ve kazın bahçede olmadığını fark etmiş. Olayı abartıp Peter Morris’i hırsızlıkla suçlamak üzereydi.”

“Zavallı Pete. Tek suçu Harrison’ın komşusu olmak. Bir ekip yollayalım, acil değil. Harrison’ın evine yakın olan ahır bir kontrol etsinler. Kazları Noel yemeği için kesmeden önce oraya koyar.”

“Belki de zavallılığı orada bırakmalıyız ya da daha da iyisi salıvermeliyiz. Nasıl olsa kayıp olduğunu düşünüyor.”

“Emma, bunun yapılması gereken şey olmadığını biliyorsun.”

“Zavallı kaz için doğrusu bu olurdu.”

“Kasaba hayatına alışmalısın. Bir tavuk çiftliğinde yetiştin evet ama.”

“Neden vejeteryan oldum sanıyorsun?”

Cade kahkaha attı ve bir kurabiye daha alıp yerken Max’in ofisine doğru yürüdü. Kapıyı tıklatıp açtı. Max bilgisayarının üzerinden ona baktı.

“İçeriye çağırılmak için beklemeye gerek yok.”

“Bir şeye mi engel oluyorum?”

“Sadece dün öğleden sonra ortaokulda olan olaylarla ilgili raporu dolduruyorum.”

“Çocukları evlerine götürdüğünde aileleri ne dedi?”

“Kapılar kapanana kadar gayet kibar ve üzgünlerdi. Sonrasında gürlemelerini sokaktan duyabildim.”

“İyi, belki de kendi çocuklarını korkutup adam etmeyi başarırlar yoksa bir dahaki sefere onları toplamakla biz uğraşacak değiliz.”

“Aracın arka koltuğuna oturttuğumda ikisinin de ne halde olduğunu gördüm ve sanırım rahatlıkla yeterinc korktuklarını söyleyebilirim. Ayrıca camları karalarken de silinebilir kalemler kullanmışlar, belli ki henüz o kadar da belalı tipler değiller. Her neyse, ne var ne yok?”

“Zim’e kadar gideriz diye düşünmüştüm. Onu buraya getirir ve kayıp melek hakkında birkaç soru sorarız.”

“Eğer onu tutuklarsak parmak izini de alabiliriz. O vitrinde eşleşen izler bulacağımıza dair bir his var içimde.”

Max hemen ayağa kalktı ve ceketini sandalyesinin arkasından aldı.

“Eğer onu tutuklarsak, bu haber bir saat içinde bütün kasabaya yayılacak. Kasabada herhangi bir kişi bile bu konudaki şüphe-mizden haberdar olmadan önce onun yapıp yapmadığından emin olmak istiyorum. Bu şekilde olması herkes için daha iyi olacak, bizim için de.”

“Benim için sorun değil ama parmak izini alsak işimiz çok daha kolay ve hızlı olurdu.”

“Kanunlara uygun oynayacağız ve kendisine parmak izini al-mamızı isteyip istemediğini soracağız. Eğer meleği o almadıysa buna karşı çıkmamalı.”

“Zim her şeye karşı çıkar. Bu sabah, kafede kahvesi sıcak diye söyleniyordu.”

“Bu sabah hava yirmi dereceydi.”

“Kaç derece olduğu umurunda değil ki, adam kahvesini oda sıcaklığında seviyor. Bundan böyle ben ve kasabanın yarısı da bunu biliyoruz ve yalnızca çenesini kapasın diye bile istediğini aldığından emin olacağız. Haydi gidip şu yaşlı adamı alalım. Bu benim uykumu açacaktır.”

“Bu gece mesaide misin?”

“Randevum var. Spokane’de tanıştığım bir fıstıkla. Yarın akşam da tekrar görüşüyoruz. Sonrasında da kendisiyle yolları ayırmak zorundayım.”

“Onun bundan haberi var mı peki?”

“Henüz yok.”

“Sen de bu konuda hiçbir suçluluk hissetmiyorsun yani?”

“Neden hissetmeliyim ki? Beraber eğleniyoruz. Sözler yok, bağlılık yok. İkimiz de bunu biliyoruz ve ben de bunu ikimizin de unutmayacağından emin olmak istiyorum.”

“Bunu da onu ikinci randevudan sonra terk ederek yapacaksın öyle mi?”

“Kolay lokmasın Cunningham.”

“Sen de aşağılık bir adamsın.”

“Biliyorum ama en azından kalbini kırmayacağım.”

“Vay be! Ne kadar da düşünceli Max,” diye söylendi Emma masasının yanından geçerlerken.

“Sana hiç çıkma teklifi etmediğim için böyle davranıyorsun.”

“Dünyadaki son erkek dahi olsan seninle ıkmazdım. Hatta dünyadaki son pisliği temizlediğimi bilmek için muhtemelen seni yakalayıp öldürmeye çalışırdım.”

“Tamam, ikiniz de durun artık yeter. Burada lise işletmiyorum

ve lobideki insanlar da sizin bu laf dalaşınızı dinlemek istemiyorlar.”

“Tabii ki istiyoruz,” diye el sallayarak seslendi Eli Taverns. Seksen yaşında, bembeyaz saçlı bir adamdı. Cade’in yaşından uzun zamandır kasabanın postacısıydı. On yıl önce rotası ana caddenin biraz uzun bir bölümü olacak şekilde değiştirilmişti. Bu onun biraz daha zamanım alan bir güzergâh olmuştu ama her zaman görevli olduğu postaları yetiştirmeyi başarırdı.

“Bugün geç kaldın,” dedi Emma ona bir fincan kahve koyarken.

“Tatil sezonu. Teslim edilecek bir sürü paket var.”

Ona paketleri verip kahveyi aldı, bu Cade’in onlarca kez tanık olduğu bir ritüeldi.

Darla’yı kasaba hakkında çıldırtan şey de buydu. Her şey her zaman aynı şekilde ilerliyordu ama bu Cade’in en sevdiği şeydi. Yakınlık, aynılık. Kapıyı Bethany Sandino ve çocukları için tutarak dışarı çıktı. Kasabanın biraz dışında bir çiftlikte yaşıyorlardı. Çok paraları yoktu ama yine de onun lobideki ağaca hediye kartı asışını izlediler.

“İyi bir kadın,” dedi Max araca binerken, “yine de çocuk yapmaya son verse iyi olabilir.”

“Onların onun çocukları değil ki,” dedi Cade. Hayret Max nasıl olmuş da hikâyeyi duymamıştı.

“Ne zamandan beri?”

Max kapıdan dışarı çıkan yedi çocuğa bakıyordu. Kısa, uzun; şişman, zayıf; esmer, beyaz; koyu saçlı, beyaz saçlı.

“Ailesi ölüp bir yığın evlatlığın sorumluluğunu ona bıraktığından beri.”

Yarısı zaten Sandinolar ölmeden önce evlat edinilmişti. Bethany diğerlerini de evlat edinmeyi planlamıştı ama devlet bekâr olduğu ve ekonomik krizden dolayı işi darbe aldığı için tereddüt ediyordu.

“Çocukları ona anne derken duydum Cade,”

“Altı yıldır sahip oldukları tek şey o. Ya ne demelerini bekliyordun? Şimdi, asıl işimize geri dönmeye ne dersin? Zim’e gidiyorduk hatırlıyor musun?”

“Evet. Gerçekten yaşlı Zim’in meleği aldığı düşünüyor musun?” diye sordu Max, ofisten uzaklaşırken.

“Elimizdeki tek şüpheli o.”

“O halde ne yapmayı planlıyoruz? İyi polis kötü polis mi olacağız? Hapisle mi tehdit edeceğiz? Bütün kasabanın önünde onu hırsızlıkla gözaltına alındığı yazısıyla mı yürüteceğiz?”

“Komikmiş Stanford.”

“Kapısında belirip kendisini sorgu için aldığımızı söyleyince o hiç komik bulmayacak ama.”

“Umurunda mı?”

“Hayır ama senin umursayabileceğini düşünmüştüm. Koruman gereken bir küçük kasaba şerifi imajm var.”

“Sanırım Zim ne yaparsa yapsın bu imajm sağlam kalacaktır.”

Bir buçuk saat sonra, Cade hâlâ şanınin ayakta kalacağından emindi ama kendisinin ayakta kalabileceğinden değildi. Zim’le birkaç dakika başa çıkabilirdi ama bir saat biraz fazlaydı. Bir saat aşan herhangi bir zaman diliminde akıl sağlığı yerinde olan bir insan başındaki bütün saç tellerini yolabilirdi.

“Beni neyle suçluyorsunuz Şerif?” diye on beşinci kez sordu Zim.

“Suçlamıyoruz, sorguluyoruz.”

“Beni evimden dışarı sürükleyip polis aracınıza doğru yürüttüğünüze göre ikisi de aynı şey.”

“Bak sana ne diyeceğim Zim,” diye araya girdi Max. “Parmak izini almamıza izin vermeye ne dersin? Senin parmak izini vitrinin üzerinde bulduklarımızla karşılaştıracacağız. Eğer eşleşmezlerse ana caddede çuval giyip senin masumiyetini ilan ederiz.”

“Benimle alay etmenin sizi kişiliğime hakaretten dolayı dava ettiğim zaman mahkemede iyi göstereceğini mi düşünüyorsun?”

“Alay etmiyorum, sana cazip gelebileceğini düşündüğüm bir öneride bulunuyorum. Eğer masumsan-”

Zim çevredeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle haykırdı.

“Size söyledim, o lanet olası meleği ben almadım!”

Cade’in gözleri Max’inkilerle buluştu. Biraz fazla kışkırtıyor ve parmak izi talebini unutuyordu. O yüzden bunu belirtme ihtiyacı hissetti.

“Parmak izinin alınması konusunda pek uzlaşmacı görünmüyorsun,”

“Ben suçlu değilim.”

“Kimse öyle olduğunu söylemedi. Sadece neden parmak izinin alınmasına bu kadar karşı olduğunu merak ediyoruz.”

“Karşı değilim. Olay şu ki...” Zim’in yüzü kızardı, gözlerini kaçırıyordu. Söyleyeceği şey her neyse doğrudu ama Cade onun söylemesini bekledi. “Odadaki diğer onlarca insan gibi ben de o vit-

rine dokundum. Parmak izlerim muhtemelen üzerinde. İkinci derece kanıt, ama insanlar genelde bu şekilde mahkûm edilir değil mi?"

Max kükredi.

"Yalnızca suçlu olduklarında, ve sen de öylesin değil mi Zim? Rileylere karşı yıllardır öfkeliydin ve ailenin ilgi görmesine katlanamıyordun."

Zim'in yüzü soldu, sonra morardı, gözleri yuvalarında büyüdü. "Burada durup bunu dinlemek zorunda değilim. Bu bir hakaret. Sabah avukatımı arayacağım ve ikinizi de dava edeceğim."

"Tamam bunu yap Zim. Haydi, seni evine geri götüreceğim," dedi Cade.

Sonunda ihtiyaçları olanı almışlardı. Bu bir itiraf değildi ama Cade zaten bunu beklememişti. Zim yine de meleği almıştı, Cade artık bundan neredeyse emindi.

"Eve kendim dönerim Şerif. Ayrıca bunu unutacağımı sanmanın sakın. Avukatım sizinle görüşecek. Kesinlikle."

Zim ofisin dışında ayaklarını yere sinirle vuruyordu. Max kapı koluna doğru yöneldi. "İyi. Sanırım adamımızı bulduk."

"Bence de, bunu yapma sebebi üzerine oynayıp onu kışkırtarak iyi iş çıkardın." Cade kapının arkasından ceketini aldı.

"Böyle bir adamın bunun gibi birkaç yüz dolar değerinde bir şeyi çalmak için başka ne gibi bir nedeni olabilir ki? Hâkimle konuşup keşif emri için izin istememi ister misin?"

"Evet. Muhtemelen yarına kadar elimize ulaşmaz ama Zim bu melek gibi bir şeyi yok edecek bir adam değil bence. O yüzden umarım ki bu, melek hâlâ onun evinde bir yerde demek. Eğer aldıysa."

“Haklısın. Eğer... Biz keşif emrini almadan melekten kurtulmadığından emin olmak için ne yapacağız?”

“Küçük bir gözetimle. Evine gidişini takip edip orada kalıp kalmadığından emin olacağız.”

“Bununla kendin mi ilgilenmek istersin yoksa benim ilgilenmemi mi?”

“Ben ilgilenirim, sen hâkimden şu keşif emrini al da. Bunu halletmek için bir salyangozdan daha hızlı olmaya hazırsa hemen arayıp bana haber ver.”

“Hâkim Dennis ve hızlı hareket etmek? Hayat memat meselesi değilse asla ve ben bunun için akşamından vazgeçeceğini sanmıyorum. Yine de elimden gelenin en iyisini deneyeceğim.”

Cade ceketini alıp aceleyle dışarı çıktı. Zim’in eve doğru yol almaya başladığını gördü, sokak lambaları beyaz saçlarında parıltıyordu. Acele etmiyordu. Cade muhtemelen çevreyi biraz dolaşabilir ve hâlâ onu yakalayabilirdi.

Vitrinlere bakınan birkaç kişiye el salladı. Yılın bu zamanında her mağazada, ışıklar ve ağaçlar ile bir tatil dekoru olurdu. Köşedeki oyuncakçının Şükran Günü’nden Noel akşamına kadar etrafta dolaşan elektrikli bir treni vardı. Bu şey her geçen yıl biraz daha büyüyor gibi görünüyordu. Her yıl biraz daha küçük ağaçlar, biraz daha küçük insanlar, biraz daha minik evler ve hayvanlar.

Çocukken Cade bunu saatlerce izlerdi ve her zaman bir gün onun yaptığı gibi yüzlerini vitrin camına yapıştıracak çocukları olacağını hayal ederdi. İşte şimdi buradaydı, neredeyse otuz iki yaşındaydı ve tek sahip olduğu kocaman bahçeli boş bir evdi. Çoğu geceler bundan rahatsız olmamıştı ama çok daha fazlasına

sahip olmayı özlemişti. Eve gittiğinde onu bekleyen biri olduğunu bilmeyi özlemişti.

Sevdiği kadının sıcak, ipeksi tenini kollarının arasında hissetmenin, gece beraber yatıp yumuşak nefes alıp verişini dinlemenin nasıl bir his olduğunu unutmaya çalışarak kamyonetine bindi. Sabah uyanıp hayatının geri kalanını geçirmeyi planladığı insanın uykulu yüzüne bakmak. Darla'yla bu iyi gitmemişti. Küçük kasaba hayatına daha fazla dayanamamıştı ve bu da Cade'in ona olan sabrına yansımıştı. Birbirlerine âşık iki insan gibi bakmaz olmuşlardı ve her karşılaştıklarında olası kavgadan kaçınmak için evin içerisinde sessizce dolanır hale gelmişlerdi. Bunları yeniden yaşamak istemiyordu. Her gün değdiğine bile emin olmadığı bir şey için savaşmak zorunda hissetmek... Darla eşyalarını toplayıp gittiğinde rahatladığını hissetmişti ama bu, yine de o gittiğinden beri yalnız hissetmediği anlamına gelmezdi.

Bu ailesinin hatasıydı ve tabii büyükanne ve babasının. İki çift de birbiri için yaratılmıştı ve iyi kötü her günde birbirine bağlanmıştı. Cade de onları görerek büyümüş, her aşkın onlarınki gibi olduğunu düşünmüştü. Öyle olmadığını zor da olsa öğrendi. İki kez hem de. Tekrar denemeyi düşünebilmesine inanamıyordu bile ama Tess...

Tess ilki olmalıydı ve eğer öyle olsaydı ikinci bir denemeye asla ihtiyaç olmazdı.

Akşam trafiğinin ilkbahar yağmuru gibi yatıştırıcı akışında ana caddeden doğru ilerledi. Birkaç araba vardı yalnızca ama kasabadaki insanlar bunu bile yoğun saat olarak sayıyorlardı. İnsanlar muhtemelen tatil planları hakkında konuşarak ilerliyorlardı.

Henüz Norman Rockwell'in oraya gelmemişti ama çok yakındı. Beşinci sokağa döndü, ikinci dünya savaşı dönemini yansıtan evleri geçti. Burası kasabanın daha yeni olan bir bölümüydü. Evler birbirine yakın yakın, bahçeler küçüktü. Yine de güzeldi ve bazı genç aileler için etkileyiciydi. Bahçeleri ve evleri kolaçan ederek her zamanki gibi ilerledi. Sıradan olan hiçbir şey yoktu. Noel ışıkları, Noel ağaçları, bacalardan çıkan dumanlar. Yarım düzine kadar aile etrafta dolaşıp Noel akşamı ritüellerini yerine getiriyorlardı.

Cade ana caddeye doğru yöneldi yeniden, kasaba merkezin-den geçerek yavaşça ilerledi. Kasabada herhangi bir futbol ya da basketbol maçı yoktu, sakın bir gece olacaktı. İnsanların çoğu bir sorun çıkarmaktansa bir an önce Noel alışverişini bitirmeye odaklıydı. Tabii ki Zim'in aklında bundan çok daha fazlası vardı. Muhtemelen meleklerle yakalanıp hapse tıkalacağından endişeleniyordu. Cade yüzlerce yıllık eski bir meleği çalmanın onun parmaklıklar ardına girmesine sebep olacağını sanmıyordu ama Zim kanunları çiğnemekten çok onlara uyan bir insandı. O meleği almasına sebep her ne ise, aldıktan kısa bir süre sonra pişman olmuş olmalıydı. "Tabii eğer aldıysa," diye hatırlattı Cade kendisine.

Cade evinin oraya vardığında Zim de verandanın basamaklarına doğru yürüyordu. Omzunun üzerinden baktı, dışarının ışığı sert bakışlarını aydınlatıyordu. Cade gülümsedi ve el salladı.

"Bu taciz!" diye haykırdı Zim.

Cade onu görmezden geldi. Zim onu ikna etmek için yolun karşısına geçmeyecekti. Çok korkmuştu çünkü. Cade yetmiş ya-

şında bir adamı korkutmaktan memnun değildi ama işini yapması gerekiyordu ve eğer bu yarım bir geceyi Zim'in kapısında bekleyerek geçirmek demekse bunu da yapacaktı. Zim'in evinin ışıkları yandı, Noel ağacı geniş ön camdan görünüyordu. Zim dışarı baktı ve perdeleri kapattı. Perdeler yaptığıı saklayacak kadar kalındı. Muhtemelen odanın içerisinde sabah olmadan hapse gireceğine endişelenerek dolanıyordu.

Radyo hışırdadı, gece devriyesine bir ihbarın kontrol edilmesi için çağrıda bulunuyorlardı. Cade bu ihbarı kimin yaptığıı çok iyi biliyordu. Bu Eileen McGuire'dan başkası değildi. Elli yaşında dul bir kadındı ve hiçbir sorun yokken bile bir sorun bulmasıyla ünlüydü. Genellikle bu ihbarları sinsice etrafta dolaşanlar hakkında ya da araba hırsızları hakkında olurdu. Birkaç defa komşularından şikâyetçi olmak için aramıştı. Onların arka bahçelerinde uyuşturucu kullandığı ya da sattığı konusunda ısrar ediyordu. Yine de Cade onun çağrılarının ciddiye alınmasını istemişti. Dikkate almadıkları tek bir zaman bile, gerçek bir şikâyeti kaçırmalarına sebep olabilirdi.

Bu çağrıyı Jackson Cramer yanıtladı. Jackson, Cade'den birkaç yaş küçüktü ve kasabaya dönmeden önce Afganistan'da yaralanmıştı. İyi bir polisti ama sessizdi, işini yapıp büyükanne ve babasından miras kalan büyük evine geri dönerdi. Kasabadaki diğer herkes gibi Jackson da Eileen'in adresini ve ününü biliyordu. Yine de sirenleri çalıştırmıştı. Cade siren seslerini uzaktan bile duyabiliyordu. Bir hareketlenme oldu ve başını Zim'in evine geri çevirdi. Kapı ve perdeler hâlâ sıkıca kapalıydı ama Cade bir şey görmüştü.

Arabadan indi ve etrafı aramaya başladı. Rileylerin bahçesi karanlık ve sessizdi, eski veradadan gelen ışık salıncağı aydınlatıyordu. Salıncak birisi üzerinde sallanıyormuş gibi yavaşca ileri geri hareket ediyordu. Orada birisinin bulunmuş olmasına imkân yoktu. Cade gelirken bunu fark ederdi. Muhtemelen rüzgârdan dolayıldı. Her ne kadar rüzgâr olmasa da.

Rileylerin kapısı bir gümbürtüyle açıldı. Birisi verandaya doğru bir kanepe itmeye çalışıyordu. Cade karşıya geçip kanepenin ucunu yakaladı.

“Hey!” diye karanlıktan kapıya doğru uzandı Tess, saçlarını yüksek bir atkuyruğu yapmıştı, üzerinde omuzlarından dökülen büyük beden bir kazak vardı. “Ah, senmişsin.”

“Çok da heyecanlanmış gibi değilsin.”

“Kusura bakma. Sadece biraz canım sıkkın. Bu aptal kanepeyi aşağı indirmenin en zor kısım olacağını sanmıştım ama kapıdan sığmıyor.”

“Bu iki kişilik bir iş Tess.”

“Maalesef ki buralardaki tek kişi benim.”

“Artık öyle değil. Haydi kaldır da şunu yan çevirelim. Bu şekilde daha rahat sığar.”

“Kendim halledebilirim Cade.”

“Eminim ki halledebilirsin ama ben yardım teklif etmişken neden tek başına yapasın?”

“Mantıklı konuşmayı kes tamam mı? Yorgun ve mızımızım.”

“Ve de tartışma mı arıyorsun?”

“Kesinlikle! Ayrıca çok fena başım ağrıyor ve eğer bunu bu gece yeniden kaplatamazsam Noel’den önce James’e ulaştıramam.”

“James mi?”

“Patronum, yani eski patronum.”

“Bunu ona bir hediye olarak mı gönderiyorsun?” diye sorarak kapıdan geçirmesine yardımcı oldu ve verandanın kenarına yerleştirdiler.

“Bunu müşterilerinden birisi için istiyor. Haftaya evlerine taşmıyorlar ve büyük bir Noel partisiyle kutlayacaklar. Tabii bunun için bana iyi miktarda para da ödüyor, fakat bunu aşağı indirmek beni neredeyse öldürüyordu.” Tess titreyerek omuzlarını ovdu ve kendisini eski minderlerin üzerine bıraktı.

“Onu olduğu yerde bırakmalıydın.”

“Bunu da düşündüm ama Gertrude erkenden yatmaya karar verdi, Alex de uyuyor. O yüzden bunu dışarıda halletsem daha iyi olur diye düşündüm.” Tess pantolonunun cebinden bir paket çivi çıkardı. “Ama ne kadar soğuk olduğunu unutmuşum.”

“Ve komşularının ne kadar meraklı olduğunu da unuttun galiba? Gecenin bir yarısı koltuk çivilemen hakkında ne düşünürlere diye hiç endişelenmedin mi?”

“Saat daha on Cade, pek de gecenin yarısı değil henüz.”

Tess yeniden titredi ve Cade yanına oturup onu kendine yaklaştırdı ve kollarına aldı.

“Eğer bir ceket giymezen bitirmeden önce donacaksın.”

“Ceketle çalışmak çok zor, ayrıca bir kere çalışmaya başlayınca ısınırım. Bu gece çalışıyordur diye düşünmüştüm.”

“Çalışıyorum. Biz arama emrini alana kadar kanıtı yok etmeyeceğinden emin olmak için Zim'i gözetliyorum.”

“Zavallı adam.”

“Bunu daha önce de söyledin.”

“Evet yani onun için üzülüyorum. Meleği almış olsa bile azılı bir suçlu değil. Yalnızca hata yapmış, yaşlı bir adam.”

Tess titredi ve ayağa kalktı.

“Haydi kalk Cade. Eğer başlamazsam gerçekten donacağım.”

Büyük bir sepeti çekip içinden mavi çiçekli bir kumaşı aldı.

“Burada olduğuna göre bana yardım edebilirsin. Fazladan bir çift el böyle bir şey için her zaman faydalıdır.”

“Şerif olduğumda korumak ve hizmet etmek üzere and içtim ve sanırım bu da hizmet etmek oluyor.”

“Teşekkürler.”

Eğer nöbette olsaydı, kumaş tutmaktan çok daha ilginç bir şey yapardı muhtemelen ama bunun için daha yeterince zamanı vardı. Kasabanın olayı buydu, hayat her zaman gündeğumundan batımına rahattı, insanlar her günü birbirinin aynı olarak tembel bir şekilde ve acele etmeden yaşıyordu. Bazıları bu kasabaya sıkıcı diyordu ama Cade için burası evdi. Tam o anda ve her zaman, olmak istediği tek yer burasıydı. Gülümsedi ve kumaşı Tessa’nın elinden alıp eski kanepenin karşısında gerdirmesine yardımcı oldu.

BÖLÜM 21

Bitti!

Eğer Cade yanında duruyor olmasa Tess orada sevinçten dans edebilirdi.

“Güzel görünüyor,” diye yorum yaptı Cade.

Kabul etmeliydi ki gerçekten güzel görünüyordu. Şu ana kadarki en iyi projelerinden biriydi.

“Bence James’in müşterisi bunu sevecek,” diye yanıtladı mutlu ve yaptığı işten ve Cade’in ona eşlik etmesinden memnun bir şekilde. Onu partiden önce tekrar görmeyi beklemiyordu ama orada olduğu için mutluydu. Ayrıca işini tahmin ettiğinin yarısı kadar zamanda bitirmesine yardım ettiği için de mutluydu. Aslına bakılırsa artık uyumaya gayet normal bir saatte gidebilirdi. Bunu cenazeden beri hiç yapmamıştı.

Kalan kumaşı iş sepetine fırlatıp çekici de üstüne attı ve üzerindeki iplikleri silkeledi. “Yardımın için teşekkürler Cade.”

“Sadece kumaşı tuttum Tess, bunun için teşekkürle gerek yok.”

“Bana eşlik de ettin.”

“Bunun için bana teşekkür edebileceğin bir yol biliyorum ama

tabii sen de düşünürsen,” diyerek onu kendisine çekti. Artık yüz-yüzelerdi. Cade’in bakışları Tess’in dudaklarına kaydı. Tess’in dizleri güçsüzleşti ve kendini kollarına atmamak için zor dayandı.

“Sen nöbetteyken bunun uygun olacağından emin değilim,” dedi Tess gönülsüzce, çünkü kendisi de uygun olup olmamasını umursamıyordu.

“Bir fincan kahve diyorum Red, tüm isteyeceğim buydu.”

“Pisliksin biliyorsun değil mi?”

“Ama yardımsever bir pislik.”

“Doğru. O yüzden sanırım bu kanepeyi içeri sokar sokmaz sana kahveni getireceğim.”

“Biz içeri sokar sokmaz,” diye düzelterek kanepeyi antreye sokmasına yardım etti.

“Yeterince iyi, bunu yarın paketleyebilirim sonra da kargo öğleden önce gelip alacak. Haydi mufağa gidelim de sana şu kahveni yapayım.”

“Üzgünüm, dışarıda beklemeliyim. Eğer Zim benim gözetimimde evden çıkarsa ekibim bunun üstesinden gelmeme hiç yardımcı olmaz.”

Zim’in evini gözetleyerek verandanın basamaklarından aşağı indi. Tess’in durduğu yerden her şey sessiz ve karanlıktı. Zim gerçekten de doğru zamanı mı bekliyordu? Kanıtı saklamak için fırsat mı kolluyordu? Yani meleği. Bir an bu ihtimal imkânsız göründü ama sonra hatırladı ki üç hafta önce de kasabaya dönmek imkânsız bir ihtimal gibi görünüyordu. Şimdi ise buradaydı işte, kasabaya dönmüştü. Düşündüğü kadar kötü değildi ama hatta aslına bakılırsa gitgide sevmeye başladığını söyleyebilirdi.

Cade'e bir fincan kahve hazırlayıp verandaya çıktı ve kamyonetine doğru yürürken onu izledi. Eğer rüzgâr esmese ve hava dondurucu olmasa muhtemelen orada durup içişini de izlerdi. İyi geceler dilemek için el salladı ve sessiz eve tekrar girip alarını çalıştırdı. Geçtiği yerlerin ışıklarını söndürerek yukarı çıktı.

Artık dağınık bir salon, dökülen duvar kâğıtları yoktu. Yığınlarca döküntü yoktu. Saatler süren çalışmanın ardından burası sonunda güzel bir yere dönüşmüştü. Tabii ki hâlâ daha yapılması gereken şeyler vardı ama bunlar Victoria Dönemi mimarisinin güzelliği ve etkileyciliği arasında kaynıyor, o kadar da rahatsız etmiyordu. Oradan Buradan Antikalar pazartesi günü yeniden açılabilirdi. Tess zamanın yettiği kadarıyla kalan küçük işleri bitirebilirdi. Resmedilesi küçük bir kasabada yer alan minik bir antika dükkânı, alışveriş yapmak isteyen insanlar için harika bir yerdi.

Birikiminin bir kısmını evin vergi borçlarını ödemek ve planları için kullanmıştı. Şanslıydı, herkes ona karşı anlayışlı davranmıştı ama hâlâ Emily ve Dave'in ona bıraktığı borçlardan kurtulmak için uğraşması gerekiyordu. Kız kardeşi etrafta olmadığı için Noel ağacına fısıldadı. "Bunu başaracağım Emily, merak etme."

Rüzgâr camları uğuldattı ve arka kapıdaki ziller çaldı. Bunların hiçbirisi Tess'in istediği cevaplar değildi. Onun duymak istediği şey Emily'nin ona asla endişelenmediğini söylemesiydi çünkü Tess her zaman her şeyi halletmek için bir yol bulurdu. Hatta bundan da fazlası, zamanda geriye yolculuk yapmak istiyordu. Biraz daha uğraşıp bozulan ilişkilerini çok geç olmadan düzeltmek istiyordu.

“Üzgünüm Em,” diye fısıldadı.

Işığı kapatıp yukarı, odasına çıktı. Üstünü değiştirmekle uğraşmadan yalnızca kazağını çıkardı ve yatağa girdi. Eski, büyükkanneden kalma saatin saniyeleri ses çıkararak ilerlerken gözlerini kapattı. Uyumak istiyordu, vücudu yorgun ve ağırdı ama tüm duyduğu bu aptal saatin sesiydi. Pencerenin panjuru çatırdadı ve Tess uyuma fikrinden vazgeçti. Işıkları açmadan cama doğru gidip perdeyi açtı. Gri gökyüzünden karlar düşüyordu, kar taneleri hafif ve iriydi. Yolun karşısında Cade’in şerif arabası bir kar tabakasıyla kaplanmıştı, ışıkları sönmüktü ve egzozundan duman çıkıyordu. Arkasında ise Charlotte’ın evi karanlıktı. Onun yanındaki diğer evler de.

Tess ve Cade dışında herkes uyuyordu. Tess, Cade’in onu bu karanlıkta göremeyeceğini bilerek cama yaklaştı. Dışarı çıkmak ve ona bir fincan daha kahve ve belki de bir kurabiye götürmek istediği için o kadar aptaldı ki. Bunu yaparsa muhtemelen pişman olacağını biliyordu, muhtemelen üzülecekti. Cade de sonuçta bir erkekti ve takıldığı tüm erkekler yalnızca felaketti. Yine de bunu umursayamadı çünkü Cade’leyken uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Gözlerine baktığında geleceği gördüğünden adı kadar emindi. Yatağa geri dönmek üzere yolu yarlamıştı ki kulakları sağır eden bir ses odayı doldurdu. Bir anda çığlık attı, bu ses yüksek sesle çalan alardı. Alex. Evden yeniden kaçmaya çalışmış olmalıydı. Tess kapıya doğru koştu ve bu acelede bileğini burktu. Yere sert düştü, elleri ve dizleri üzerinde kaydı. Gertrude orada saç tellerinin her biri ayrı bir yönde havalanmış bir şekilde duruyordu, Alex de dirseğinin altındaydı.

“Neler oluyor burada?” diye çığlık attı Tessa dizlerinin üzerinden doğrulurken.

“Bilmiyorum. Birisi eve girmeye çalışmış olmalı.”

Gertrude eline gümüş bir ayna alıp gelmişti. Harika bir silah değildi ama bulabildiği buydu.

“Odaya girip kapıyı kilitleyin,” diye emretti Tess.

“Oraya tek başına gidemezsin!”

“Birisinin Alex’le kalması gerekiyor ve senin bacağı kırık. Burada kal,” diyerek Alex’i odaya soktu “Polisi ara Gertrude.”

Evde şöyle bir yürüdü, aynayı mutfığa uğrayıp bir bıçakla değiştirdi. Merdivenlere yöneldiğinde ayaklarını süpürüp geçen bir soğuk hissetti. Ön kapı sıkıca kapalıydı ama bir yerde bir kapı veya cam açıktı. Tess orada durup yardımın gelmesini beklemek istedi ama Alex ve Gertrude onun sorumluluğundaydı ve bu durumu kontrol altına almalıydı. Alarmı durdurana kadar problemin kaynağını duymasına imkân yoktu. Korku filmlerindeki kurbanlar gibi merdivenlerden aşağı parmak uçlarında indi. O bıçağı almaya eğildiğinde arkasından bir canavar yaklaşıyormuş gibiydi. Hiçbir şeyin ya da kimse in saldırısına uğramadan aşağı inip alarmın şifresini girmeyi başardı. Ev sessizleşti, rüzgâr hâlâ dışarıda uğulduyordu ama onun dışında her şey ölüm sessizliğindeydi.

Lütfen dışarıda kimse olmasın. Lüfen kimse olmasın. Lütfen kim...

Zil çaldı ve Tess bıçağı elinden düşürerek çığlık attı. Tanrım! Resmen o korku filmlerindeki karakterlerden biriydi. Bıçağı eline alıp delikten baktı. Cade’di. Tanrı’ya şükür ki oydu ve yalnız değildi. Kapıyı açıp Zimmerman Beck’in solgun yüzüne baktı.

İkisinin de içeri geçmesine izin vermek için geri çekildi.

“Neler oluyor?”

“Sen söylemek ister misin yoksa ben mi söyleyeyim?”

Zim kızardı. “Dave’in ailesi bana yıllar önce anahtarları vermişti. Ben de... Arka kapıdan girmek için onları kullandım.”

“Neden?”

“O lanet olası meleği arıyordum,” diye mırıldandı.

“Kim var orada Tess? Neler oluyor?”

Gertrude merdivenlerin tepesinde belirdi, sabahlığı boğazına kadar kapatılmıştı. Tess de bir sabahlığı olmasını isterdi. Yırtık kot ve bu dantelli atletten çok daha iyi olurdu.

“Her şey yolunda Gertrude, Alex’le siz yataklarınıza geri dönabilirsiniz,” dedi olası kavgayı engellemek isteyerek.

“Yatağa ne zaman gideceğime ben karar veririm,” diye söylendi Gertrude merdivenlerden aşağı yavaşça inerken. Bakışları Zim’in üzerindeydi ve gözlerinde şimşekler çakıyordu.

“Burada ne arıyorsun yaşlı adam?”

“Gertrude hiç başlama,” diyerek burnunun kemiğini sıktı Tess, teyzesinin onlarca yılın savaşını başlatmaması için dua ediyordu.

“Neye başlama? Saat gecenin yarısı ve o adam evimde. Bence sebebini bilmeye hakkım var.”

“Haklısın, hakkın var.” Zim her saniye biraz daha solgunlaşıyordu. “Şerif’e de söylediğim gibi, meleği arıyordum.”

“Tanrı aşkına neden böyle bir şey yapıyor olasan ki? O bizim meleğimiz ve bu senin sorunun değil. Tabii eğer kasabanın sempatisini kazanmak için onu bizim aldığımızı düşünmüyorsan. Bunu yapmak aynı bunu düşünebilecek senin ayağına düşmek

olurdu. Sen asla bu aile gibi olamadın ama ben sana yine de söyleyeyim. Hayır biz almadık.”

“Ben aldım,” dedi Zim sessizce.

Gertrude’un gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı. “Sen ne dedin?”

“Meleği ben aldım.”

“Onu aldın ve daha sonra da buraya onu aramaya mı geldin?”

Tessa buna Zim’in itirafından daha çok şaşırılmış görünüyordu.

Bir elini çenesine götürdü, yüzü grimsi ve yaşlı görünüyordu. Son birkaç dakikada resmen on yıllarca yaşlanmıştı ve Tess ona karşı bir acıma ve sempati hissetti.

“Uzun hikâye,” dedi Zim.

Gertrude onu kolundan tuttu.

“Bak ne diyeceğim, haydi mutfağa gel de kahve yapayım. Sen de olan biten her şeyi anlatabilirsin.”

“Aslına bakarsan Gertrude, Zim’i sorgu için karakola götürmeliyim. Sabah size geri getiririm.”

“Ne için götüreceksin ki?” diye ona sanki tüm olanların sebebi buymuş gibi suçlarca baktı Cade’in yüzüne.

“Miriam’ın meleğini çaldı ve bunun için ceza alacak.”

“O yaşlı bir adam bana sakın onu bu ufaklık şey için hapse atacağını söyleme!”

“Ben-”

Cade de Tess kadar kafası karışık görünüyordu. Beş saniye önce Gertrude sanki Zim’i diri diri yakmak istemiş gibi görünüyordu. Şimdi ise onu koruyor muydu?

“Biz ceza almasını talep etmeyeceğiz değil mi Tess?” Gertru-

de elleri kalçasında, *gözleri kısılmış bir şekilde ısrar ediyordu.*

“Meleği o çaldı Gertrude,” diye hatırlattı Tess.

“... ve onu geri yerine bıraktım. Gerçekten bıraktım,” dedi Zim.

“Eğer bıraktıysan şimdi nerede?” diye sordu Cade gayet mantıklı bir şekilde.

Zim omuzlarını silkti, nemli gözlerinden neredeyse yaşlar akacaktı.

“Bilsem söyledim. Ben Noel ağacının altına bir hediye paketi içinde koydum. Hatta üzerine bir kurdele bile koydum.”

“Ne zaman? Gertrude’un kaza geçirdiği gün mü?”

“Evet. Bunu söylemekten utanıyorum Şerif ama evet, bu kibar kadının başına gelen talihsizlikten faydalandım.”

Kibar kadın mı? Tess neredeyse kahkaha atacaktı. Dalga geçiyor olmalıydı. Kesinlikli kimse onun samimi olduğunu düşünmezdi. Ya da Gertrude’un kibar olduğunu.

“Hiçbir şeyden faydalanmaya çalışmıyordun. Bir yanlışlığı düzeltmeye çalışıyordun. Bu benim için takdir edilesi bir davranış.” Gertrude, Zim’in omzuna neredeyse onu yere düşürecek gibi vurdu. Tess ateşi olup olmadığını anlamak için avcunu Gertrude’un alnına koymak istedi.

Cade de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Saçlarını düzeltti, boynunu ovdu ve en sonunda konuşabildi. “Bakın ne diyeceğim, haydi gidip hep beraber kahve içelim. Zim de bize tam olarak neler olduğunu anlatır ve Tessa’yla siz de şikâyetçi olup olmayacağına karara verirsiniz.”

“Kahve iyi olur,” diye katıldı Zim bu fikre.

“Haydi o zaman,” diye önden gitti Gertrude. Etkili bir kadındı ve Tess dahil herkes onu takip ederdi.

Kahvenin pişmesi çok uzun sürmedi. Bu arada olay hallolmuştu, Zim bu sırada bu suç girişiminin hikâyesini anlatmıştı. Çay sırasında bir anda verilmiş bir karardı ve ana caddeye bu kadar zarar veren bir ailenin anısının kutlanmaması gerektiğini düşündüğü için meleği vitrinden almıştı. Geri vermeyi planlamıştı ama bütün kasa buna hakkında konuşurken bunu gerçekleştirmek çok zordu.

Tess bir yanında Gertrude, diğer yanında Cade ile onun tam karşısında oturuyordu ve kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Zim belli ki beklediğinden daha büyük bir belaya bulaşmıştı. Anlattıklarına bakılırsa aldığı andan itibaren meleği nasıl geri verebileceğini düşünmeye başlamış.

“Pazar günü Gertrude düştükten sonra bir fırsatım olduğunu biliyordum,” derin bir nefes alıp kahvesini yudumladı. Bir kura biye aldı. Şimdi görünüşe bakılırsa tutuklanmaz gibiydi, hikâyenin bütün detaylarına bir bir değiniyordu.

“Evin anahtarları vardı bende. Tabii ki kullanmama gerek yoktu çünkü kapı kilitlenmemişti. Kimse görmesin diye paketi ceketimin altında sakladım. İçeri girince de direkt ağacın altına koydum. Birinizin onu fark edeceğini biliyordum. Meleğin bulunduğu haberini duymak için bekledim ama hiç gelmedi.”

“Paketi ağacın altında gördün mü Tess?” diye sordu Cade.

“Hayır.” Gertrude’a döndü. “Peki sen gördün mü?”

“Ben doktorun hiçbir şeyi fark etmemem için verdiği o ağrı kesiciler yüzünden kendimde değildim. Oraya koyduğuna emin misin Zim?”

“Yaşlıyım ama bunak değilim! Tabii ki oraya koydum. Birisi onu oradan aldı. Olan bu. Birisi beni bunu yaparken gördü ve meleği kendisi almaya karar verdi.”

“Kim bunu neden yapsın Zim?”

Cade kahvesini yeniden doldurmaya gitti, gölgesi ve kuvvetli vücut hatları şerif üniformasına tam uyuyordu. Tess elini çenesin koymak ve parmaklarını saçları arasında gezdirmek istedi. *Tek seferde tek bir şey*, diye hatırlattı kendisine. Önce çene, sonra saçlar. Daha sonra da üniformasının düğmeleri.

“Dikkatini buraya ver,” diye tısladı Gertrude, Tess’i dirseğiyle dürterek.

Tess bakışlarını Cade’den uzaklaştırdı ama yine de yanaklarındaki gamzeyi bir anlık da olsa görmüştü.

“Her ne olmuş olursa olsun, meleğin kaybolmasından sorumlusun. Bunun farkındasın değil mi?”

“Vicdanım bunu inkâr etmeme izin vermeyecek ama melek benim onu bıraktığım yerde değil ve ben bunu nasıl düzeltebilirim bilmiyorum.”

“Haydi oturma odasını yeniden kontrol edelim, belki bir müşteri yerini değiştirmiştir.”

“Dükkân kapalıydı ve ben her odasını yeniledim. Eğer ben paketi bulamadıysam belli ki o burada bir yerde değil,” diyordu Tess ama Gertrude ve Zim çoktan mutfaktan ayrılmaya koyulmuştu.

“Bırak gitsinler. Bu ikisine de daha iyi hissettirecek. Ayrıca onları aynı tarafta görmek çok iyi.”

“İyi mi? Daha çok mucize gibi. Keşke melek gerçekten orada olsaydı. Gertrude hâlâ melek evde olmadığı için lanetlendiğimize inanıyor.”

“Gertrude’un batıl inançları olduğunu bilmiyordum.”

“Ben de ama onu bilirsin. Kafasına bir şeyi takar ve asla ondan vazgeçmez.”

“Ben de öyleyim,” diyerek kolunu beline sarıp onu kendisine doğru çekti Cade. “Ve bütün gece aklımdan birçok fikir geçti.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Cade, Tess’i öptü ve bu, Tess’i nefessiz bırakarak kendisini Cade’in kollarına bırakmak istemesine sebep oldu. “Görev başındasın hatırlıyor musun?”

“Otuz saniye kadar önce bitti,” dedi Cade dudakları birbirine çok yakın bir şekilde.

En ufak bir nefes alış veriş onları bir araya getirebilirdi ve Tanrı biliyordu ki Tess bunu istiyordu!

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” diyerek ellerini onun omuzlarında gezdirmeye başladı. Tess’in nefesi kesilmişti ve umurunda değildi. Azıcık bile.

“Durmamı istediğinde söyleyebilirsin.”

“Neden isteyeyim?” dedi Tess ellerini onun saçlarının arasına doğru uzatırken. Saçlarının kalın ve ipeksi hissini seviyordu. Bir de dudaklarını. Dudakları sanki cennetten bir meyve gibiydi. Cade onu kendisine doğru iyice çekti. Artık vücutlarının her noktası birbirine değiyordu ve Tess bunun bitmesini istemiyordu. Sadece o an için değil, sonsuza kadar.

“Meleği bula... Voov!” Gertrude şaşırды. Tess anında geri sıçradı. Telaştan bir sandalyenin üzerine düşüyordu neredeyse. Cade

onu omzundan yakaladı. Gözleri hâlâ tutkuyla bakıyordu ve Tess de onun kollarına yeniden düşmeye hazırды.

“Dikkatli ol!”

Gertrude bir an için onları izledi. Yüzünde derin, düşünceli bir ifade vardı. “İnanması zor Zim, gerçekten zor. Bunca yıldan sonra, taş kafalı bir oğlan sonunda Riley kızlarından hangisiyle olması gerektiğini anladı.”

“Öyle görünüyor.”

“Artık bir oğlan değil,” diye belirtti Tess.

“Taş kafalı bir aptal olmadığımı düşünmek de istiyorum,” diye ekledi Cade ve Tessa’nın midelerini altüst eden bir gülümseme fırlattı.

“Evet o da var,” diye katıldı Tess.

Zim boğazını temizleyip boynunu esnetti. “Tess’in ona göz kulak olacak bir babası olmadığına göre sanırım ben dahil olup niyetinizin ne olduğunu sorsam iyi olacak Şerif.”

“Evet, niyetin nedir Şerif?” diye gözlerini kısarak tekrar etti Gertrude.

“Niyetim?” Cade, Tess’e baktı, gözleri hâlâ tutkuluydu ve dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Gözleri Tess’in krem rengi atletine kaydı ve gülümsemesi büyüdü. “Şey, eğer gerçekten bilmek istiyorsanız, yapmayı planladığım ilk şey...”

“Ne diyeceğim,” diyerek araya girdi Tess. “Sanırım ben Alex’e baksam iyi olacak.” Sonra da onun yerinde kim olsa yapılacak şeyi yaptı ve koşarak uzaklaştı.

BÖLÜM 22

On saat sonra, Tess yalnızca koşmaya devam etmiş olmayı diliyordu.

“Sen tam bir aptalsın,” diyordu Gertrude ona on milyonuncu kez. Alçılı bacağı Emily’nin yatağından sarkarak Tessa’nın dans için hazırlanmasını izliyordu. İkisi de Zim’in olayından sonra fazla uyuyamamıştı. Gertrude çok huysuzdu ve Tess de onu öldürmek üzereydi. Haklı sayılabilecek bir cinayet.

“Tam bir aptal, Tess. Bundan artık hiç şüphem yok.”

“Birbirlerini iyi tanırlar evet,” dedi Tess kollarını kadife elbiseye sokarken.

“Verebileceğin en iyi karşılık bu mu? Ne bu böyle liseden kalma laf sokmalar mı?”

“Bak, benim iyiliğimi düşü-”

“Yıllarca o çocuğun etrafında dolandın durdun. Bana sakın yapmadığını söylemeye kalkma. Şimdi ise o senin hayatının bir parçası olmak istiyor ve sen bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin mi değilsin?”

“Ben bunun kötü bir fikir olduğunu söylemedim. Sadece seni ilgilendirmediğini söyledim.”

“Aynı şey.”

“Hayır değil. Cade’in de size açıkça söylediği gibi öncelikle her şeyi kendimiz anlamalıyız.”

Tess bunu biliyordu çünkü mutfağın kapısında durup dinlemişti, sadece Cade’in niyetini açıklamasının zavallı yaşlı Zim’e kalp krizi geçirtmediğinden emin olmak için dinlemişti tabii.

“Ben senin annen sayılırım. Beni hayatından uzaklaştırmaya çalışmana inanamıyorum!”

“Gerçekten Gertrude! Bu kadar dramatik olmak zorunda mısın?”

“Dramatik mi? Ben sana dramayı bu odadan çıkararak göstereyim,” diyen Gertrude yataktan kalkmasa da ilginç bir şekilde kırgın görünüyordu.

“Bak, ben seni hiçbir şeyden uzaklaştırmıyorum ve Cade’le bir ilişkiye de hayır demiyorum. Eğer öyle olsaydı onunla dansa gidiyor olur muydum?”

“Konuşmadığın için bunu nereden bilebilirim ki?” diye sölense de Gertrude biraz daha yumuşamış görünüyordu. “Kadifeyi severim. İyi seçim.”

“Çok güzel, değil mi?”

Tess elbisesini düğmelemeye çalıştı. Dar kesim bir şeyin içinde bunu yapmak hiç de kolay değildi. Gertrude değneklerinin üzerinde doğrulduğunda Tess’i ter basmak üzereydi.

“Dur ben yapayım.”

“Sorun yok, ben hallederim.”

“Sadece bir kere olsun senin için bir şey yapmama izin ver Tess.”

Gertrude bunu yumuşak bir şekilde söylemişti. Tess şaşkın bir şekilde gözlerinin içine baktı ve bu yumuşaklığın izlerini gördü.

“Benim için yeterince şey yaptın.”

“Sana bir ev verdim ve seni sevdim ama sen hiçbir zaman benimle ilgilenmeme izin vermedin. Kendi başının çaresine bakmakta her zaman o kadar iyiydin ki. Huysuzluğunu hayranlıkla izledim Tess ama bazen ihtiyaç duyulmak da iyi olurdu.”

Düğmeleri kapatıp geri çekildi. “İşte. Çok güzel görünüyorsun.”

“Sen de,” diyerek elini tuttu Tess.

“Off! Ben kırışık bir yaşlıyım ama seni seviyorum, o yüzden iltifatını kabul edeceğim. Şimdi, sen ve Cade...”

“Gertrude. Lütfen bir süreliğine bunu kenara bırak.”

Koridordan parke çatırtısı geldi ve kapının altından bir gölgenin geçtiğini gördüler. Tess kapıya doğru yürüdü, elbisesi yere değiyordu. “İçeri gelebilirsin Alex.”

Kapı açıldı ve Alex başını içeri uzattı. Tess’i görünce gözleri kocaman açıldı.

“Ne dersin beğendin mi?” diyerek kollarını açtı. Böylelikle elbisesinin güzelliği tam olarak görünebilirdi. Alex 1900’lerin modasından çok iyi anladığı için sormuyordu tabii ki ama aile denen şeyde değişik kişilikleriyle var olmaya çalışıyorlardı ve o da Alex’in bunun bir parçası olmak istediğini biliyordu.

“Çok hoş,” diyerek yatağın kenarında yerini aldı Alex.

“Teşekkürler.”

Tess omzuna dokundu ve Alex ona nadiren yaptığını yaparak gülümsedi. Gözleri uzun bir süre birbiriyle buluştu.

“Büyüleyici. Bu ne kadar hoş bir kesim Tess. Sen ve Miriam aynı ölçülerde olmalısınız.”

“Bu onun muydu bilmiyoruz.”

Ayrıca gerçek anlamda da uygun bir kesim değildi. Gövde kısmı biraz fazla bol ve boynu da Tess’in isteyebileceğinden çok daha fazla kapalıydı. Bel çevresi de Tess’in nefes alabilmesi için biraz dardı.

“Evet,” diyerek ayağa kalkıp dolaba doğru yürüdü Alex. Orada öylece duran inci kutusunu aldı. Tess anahtarını bulmaya çalışmamıştı hatta Alex ona verdiğinden beri kutu hakkında pek düşünmemişti bile.

“Açsana.”

“Üzgünüm tatlım anahtarım yok.”

“Annemde vardı,” dedi ve şifonyiere gidip aynanın arkasına uzandı. Eli bir anlığına arkaya uzandı ve geri geldi. “Gördün mü!” Elinde minik bir anahtar ve yüzünde o nadir gülümsemelelerinden biri daha vardı.

Tessa’nın içi eridi. “Çok akıllı bir çocuksun, bunu biliyorsun değil mi?”

“Evet. Haydi kutuyu aç.”

Tess, minik anahtarı altın deliğe soktu ve kapak açıldı. İçerisinde bir mektup yığınının üzerinde kadife, siyah bir kese vardı. Tess çantanın içindekileri eline döktü, avcuna beyaz inciler döküldü. Eline alıp baktı, çift sıralı inciler ve ortasından sarkan mavi bir taş vardı. Bu mavi bir pırlanta mıydı? Tess bir uzman değildi ama onu çevreleyen daha küçük taşlar düzgün kesimli pırlantalar.

“Vay canına! Sahte mi?” diye sordu Gertrude.

“Eğer öyleyse mükemmel ayarlanmış. Emily’nin miydi? “

“Onu hiç takarken görmedim. Nereden çıktı bu Alex?”

“Miriam,” diyerek yeniden yatağa oturdu Alex. Saçları alnına dökülüyordu, kestirilmesi gerekiyordu. Ebeveynlerine ihtiyacı vardı ama Tess yavaş yavaş tek başına da yeterli olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Çok fazlasıyla değil tabii ki ama yetecek kadar.

“Peki sen böyle bir şeyi nereden biliyorsun?” diye sorarak kolyeyi Tessa’nın elinden aldı Gertrude.

“Babam söylemişti.

“Eğer bu gerçekse, bir servet değerinde. Bunca zamandır debeleniyorduk ve böyle bir varlıkla oturuyorduk.”

“Hayır,” diyerek başını salladı Alex.

“Gerçek değiller mi yani?”

“Onları da bırakamayız yani, tıpkı meleğim gibi.”

“Merak etme Alex. Onları burada tutup dikkat edeceğiz.”

“Meleğimi de.”

Tess soru mu sorduğundan yoksa yalnızca bunu mu belirttiğinden emin olamadı ama elinden gelen en iyi cevabı vermeye çalıştı. “Nerede olduğunu bulur bulmaz bir daha asla kaybolmasına izin vermeyeceğiz. Söz.”

Tüm söyleyebildiği buydu. Zim’in itirafından sonra evin her santimine tekrar tekrar bakmışlardı ama ne bir hediye paketi vardı ne de melek. Hiçbir şey.

Alex odadan çıktı ve birkaç saniye sonra piyano sesi tüm evi doldurmaya başladı. Melek bestesi, hüznü ve ilginç bir şekilde

etkileyiciydi. Sanki Alex, Miriam'ın eserini yeniden eve çağırabilirmiş gibiydi.

“Zavallı çocuk. O melek asla evden çıkarılmamalıydı. Sanırım tek aptal sen değilsin Tess.”

“Teşekkürler.”

Gertrude kahkaha atarak yerinden kalktı ve cama gitti. “Sanırım dışarıda park eden bir araba sesi duydum. Muhtemelen senin genç adam geldi.”

“O benim falan değil.”

İstemsizce karşı gelmişti buna ama yine de tamamen farklı bir şey söyleme isteğiyle titremişti. Kapı çaldı ve Tessa'nın midesindeki kelebekler uçuşmaya başladı.

“Ben bakarım, sen elbiseye alışmaya çalış. Lanetlendiğimiz için merdivenlerden düşüp boynunu kırma riskini almak istemezsin sanırım.”

“Lanetlenmedik.”

Çok geçti. Gertrude çoktan koridora çıkmıştı. Tess odadan çıkmadan önce aynaya baktı. Kolye çok güzeldi. Ucu tam göğsünün üzerine sarkıyordu. Ortadaki taşa dokundu, neredeyse takmaktan korkar haldeydi. Ya kaybederse, Alex çok üzülürdü ve o da kendisini berbat hissedirdi.

“Tessa, Cade geldi!”

Gertrude, Tessa'yı daha da heyecanlandıran bir ses tonuyla şarkı söyler gibi seslenmişti. Çok heyecanlıydı ve bu sadece Cade orada olduğu içindi ve Tess onu yeniden görmek istiyordu. Onu ne kadar görürse görsün asla yeterli olmayacağını düşündü. Ağır elbisesinin eteklerini topladı, derin bir nefes aldı. Aşağı inerken

titrediğini hissediyordu. Ayakkabılar ya da ağır elbisesi yüzünden değildi. İçinde bir şeyler dalgalanıyor, sınırları uyuşuyordu.

Cade’i gördüğünde neredeyse düşecekti. Cade merdivenlerin dibindeydi. Siyah bir smokinin içinde iyiden çok daha iyi görünüyordu, ayakkabıları parlıyordu ve kravatı Tess’in elbisesi ile harika bir uyum içindeydi.

Tess inerken o da yukarı çıkarak üçüncü basamakta onu karşıladı. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Ben de senin için aynısını düşünüyordum,” diye ağzından kaçırdı Tess.

Cade kakhaha attı. “Sanırım teşekkür etmeliyim.”

“Sanırım yakışıklı demeliydim.”

“Bu benim erkeksi egoma daha iyi gelebilirdi ama iltifat iltifatır, o yüzden sanırım bunu kabul edeceğim.”

“Siz ikiniz bütün gece burada konuşacak mısınız yoksa gidecek misiniz artık?” diyerek Tessa’nın montunu uzattı Gertrude ve Cade de giymesine yardım etti. Tess onun gözlerinde yeniden kaybolarak titredi.

“Siz ikiniz, haydi yürüyün haydi! Alex’le bizim de bir akşam yemeği randevumuz var ve ben sizin yüzünüzden geç kalmak istemiyorum.”

Tess ilk kez bununla ilgili bir şey duyuyordu. Kısa bir duraksamadan sonra Gertrude’a baktı, hazırlanmakla o kadar meşguldu ki daha önce teyzesinin yüzündeki makyajı fark edememişti. Dudağındaki ruju bile normalde Gertrude’un makyaj anlayışına göre fazlasıyla şıktı.

“Ne randevusu?”

“Meraklanılacak bir şey değil. Sadece yan komşuya, Zim’e gidiyoruz. Bir nevi özür yemeği sayılabilir, bize yemek yapmak istedi.”

“Ama *sen* bundan bir randevu olarak bahsettin.”

“Lafın gelişi.”

“O zaman neden böyle süt dökmüş kedi gibi duruyorsun?”

“Çünkü bir adam benim için yemek hazırlıyor. Bu her kadını heyecanlandırmak için yeterlidir. Şimdi siz ikiniz buradan çıkarsanız iyi olur çünkü Alex’i harekete geçirmem gerek ve biliyorsun ki bir kere piyano çalmaya başladığı zaman bu çok uzun sürebilir.” Gertrude ikisini de kapı dışarı edip kapıyı kapattı. Cade, Tess’in arkasında bir adım geri çekildi ve kapanan kapının yüzüne çarpmasından zor kurtuldu.

“Tanrım, yaşlı Zim’le yemek yemek için gerçekten bir telaş içerisinde. Belki de kafasını çarptı ve bir şok içerisinde. Belki de içeri gitmeli ve-”

“İyi olacak Tess,” dedi Cade onu arabasına doğru yönlendirirken.

Hayır bu bir kamyonet değildi. A model bir Ford T idi.

“Bu 1925 model mi?” diye sordu Tess ona dokunurken.

“Yirmi altı ama çok yaklaştın.” Cade kapısını açtı ve binmesine yardımcı olmak için elbisesini bacaklarının etrafına sardı, böylece elbise arabanın kapısına sıkışmayacaktı. Tess onun kokusu, soğuk hava ve eskiden sevdiği çocuk olan bir adamla Noel partisine gitmenin heyecanı ile başının döndüğünü hissetti.

Cade’in anlattığı hikâyelerle kısa bir yolculuk olmuştu. Cade arabayı park edene kadar Tess o kadar fazla gülmüştü ki elbisesini patlatıp patlatmadığından emin olamıyordu.

“Zavallı kadın. Kalp krizi geçirmemesine şaşırdım.”

“Gladys Moran sadece birkaç çiftlik hayvanı onu kovaladığı için kalp krizi geçirmeyecek kadar dayanaklıydı.”

“Gladys Moran mı? Tahta atölyesindeki öğretmeni Bayan Moran gibi mi?”

“Aynen o.”

“Hâlâ yaşıyorsa seksenlerinde olması lazım.”

“Doksan olacak ama sokakta koşuşunu görsen hiç anlamazdın. Sanırım bu koşular, hâlâ maratonlarda koşmasına yardımcı antrenmanlar.”

“Anlaşıldı şimdi. Büyüdüğümde Gladys olmak istiyorum.”

“Senin de her sabah koştuğunu fark ettim ve zavallı bayan Gladys’ten çok daha harika görünüyorsun.”

Cade, elinden tutarak arabadan inmesine ve park alanından itibaren yürümesine yardım etti. Kendisini toy, liseli bir kız gibi hissediyordu ama yine de daha iyiydi çünkü artık takıntılı aptal bir genç kız değildi. Erkekler konusunda yeterince tecrübesi olan yetişkin bir kadındı. Ya da en azından Cade’in sıcak elini hissetmenin ne kadar harika olduğunu biliyordu.

Salon çok güzel dekore edilmişti, merdivenlerden beyaz Noel ışıkları sarkıyordu. Küçük bir ağaç da ortada süslenmiş duruyordu. Düzinelerce insan, dönem kostümleri içerisinde yüzleri kızarmış, gözleri parlıdayarak etrafta geziyordu.

Ida, “Sonunda geldiniz!” diye Tess ve Cade’e doğru aceleyle yaklaştı. “Montlarınızı vestiyere asın. İçeride mutfakta sıcak şarap var ve toplantı salonunda da bir piyanist. Etraftaki her şeyi

dans için kaldırdık umarım siz ikiniz nasıl vals yapacağınızı biliyorsunuzdur.”

Cade, Tess’in montundan çıkmasına yardım ederken, “Biliyor musun?” diye sordu.

“Birkaç kez yaptım. Peki ya sen?”

“Bir Fred Astaire değilim ama birkaç tura ne dersin?” diyerek onu zaten halihazırda birkaç çiftin olduğu toplantı salonuna çekti. Bunlardan bazıları Tess onları son gördüğünden beri pek de değilmemiş olan eski lise arkadaşlarıydı. Murphy’ler de oradaydı, Kristen’in başı müzikle beraber hareket ederlerken Larry’nin göğsündeydi. İzlerken Tessa’nın boğazı kurudu. Ebeveynlerinin aksine Murphy’ler neyin önemli olduğunu biliyor gibi görünüyorlardı. Yıllardır birbirlerine bağlı kalmışlardı ve muhtemelen sonsuza kadar da devam edecekti. Bu Tess’in eskiden düşlediği şeydi. Bir hayal. Peri masalı. Sonsuza dek mutlu yaşamak. Böyle bir şeyi başarabilmek için hayallerden çok daha fazlası gerekirdi tabii. Birbirlerinin her şeyi olmaya istekli iki insan gerekirdi.

Vals adımlarıyla sürüklenirlerken Cade kulağına fısıldadı. “Ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydin?”

“Sanırım. Söylemiş olabilirsin.”

“O halde umarım tekrar söylememi umursamazsın,” dedi ve alnına bir öpücük kondurdu. Dudaklarını öpmesinden çok daha romantikti. Çok daha duygusaldı. Tabii ki dudaklarına konduracağı bir öpücük de fena olmazdı. Herkes onları izliyordu ama umursamadı. Bu onun hayaliydi: fonda sakın bir müzik çalarken Cade’le dans etmek.

“Bu çok güzel bir his.”

“Evet öyle ve bu noktaya gelebilmemiz neden bu kadar uzun sürdü onu merak ediyorum.”

“Biz küçükken sen başkalarıyla biraz fazla meşguldün.”

Çok fazla bilgi vermişti! Şimdi anılarda yolculuğa çıkmanın hiç zamanı değildi. Tam şimdi Cade’in kollarında rahat ve sıcakken hiç zamanı değildi.

“Bunun için beni affedebilecek misin Tess?”

“Affedilecek bir şey yok. Emily ve sen beraber olduğunuz için mutluydum,” diye yalan söyledi.

“Gerçekten yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmemelisin. Çünkü hiç başarılı değilsin.”

“Ne dememi istiyorsun Cade? Yıkıldığımı mı? Kalbimi kırdığını ve bunu hiç atlatamadığımı mı?”

“Aptallığımı bana karşı kullanmayacağını söylemeni istiyorum,” diye cevapladı Cade ve tam o sırada Tess artık dans etmiyor olduklarını fark etti. Odadaki insanların yarısı gözlerini dikmiş onları izliyordu. Harika! Böyle güzel bir gece için bu çok fazlaydı. Herkes daha Cade’le birleşmeden ayrıldıklarını düşünmesin diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Ben gidip sıcak şarap alacağım. Sana da getirmemi ister misin? “

“Benim istediğim-”

“Şeriff!”

Elbiseden taşan göğüsleri ve yüzündeki fazlasıyla yeterli botosuyla tombul ve sarışın bir yüz Cade’i kolundan yakaladı. “Sizin de burada olacağınızı umuyordum.”

Tess ikisini dans pistinde bırakıp ayrıldı. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hızlı atıyordu. Mutfağa gitti. Sıcak şarap kâsesinin başındaki yaşlı kadına gülümseyerek uzatılan kadehi aldı ve arka kapıya doğru yürüdü.

Bahçeler metrekairelerce uzanıyordu ve tüm ağaçlardan ve çalılardan Noel ışıkları sarkıyordu. Arka verandaya yerleştirilmiş hoparlörlerden piyano sesi geliyordu ve tembel kar taneleri karanlıkta sürükleniyordu.

Ev... Tessa'nın kalbinden geçen buydu ve hissettiği özlemi uzaklaştırmak istercesine elini göğsüne bastırdı. Bir aile ve aşk özlemi, yerleşecek ve gelişecek bir yer özlemi. İş veya başarı anlamında değil ama yaşlandığı zaman da yanında kalacak şeyler anlamında bir özlemdi bu. Işıkları, sonunda bir bank bulacağını bilerek takip etti. İşte oradaydı. Tıpkı düşündüğü gibi bankı buldu ve oturdu. Ardındaki çalılardan ayak sesleri geldi ama Tess dönmedi. Cade'in orada olduğunu biliyordu, onun enerjisinin kendisine geçtiğini hissediyordu. Kalbi, kar tanelerine ve Noel ışıklarına bakarken hissettiği derin özlemle atıyordu.

“Dışarıda montsuz durmak için fazla soğuk.”

“Bayan Botoks'la dans ettiğini düşünmüştüm.”

Cade onu kollarının arasına alıp kendisine çekerek, “Kimseyle değil, seninle dans etmek istiyorum,” dedi.

“Sanırım bu gece bundan memnun olurum.”

“Sadece bu gece mi? Ben bunu tekrar edebileceğimizi düşünmüştüm. Gelecekte birçok kez.”

Tess tam olarak bunu kastettiğinden emin olamadı. Kar taneleri ve ışıklar altında söylenen herhangi bir şeyin uzun sürebile-

ceğinden emin değildi ama belki de Gertrude'un söylediği kadar da aptal değildi çünkü elini Cade'in beline koyup başını omzuna dayamıştı. Kaldıkları yerden devam ediyorlardı ve bu harika hissettiriyordu. Karın altında soğuktan titreyene kadar dans ettiler, Tess'in dişleri artık soğuktan takırdıyordu ama yine de bunun bitmesini istemiyordu. O anda değil. Yarın değil. Bundan elli yıl sonra bile istemiyordu.

"Üşüdün, artık içeri dönmeliyiz," diye elinden yakalayıp yürümeye başladı Cade ve Tess eğer bu şansı kaçırırsa belki de bir daha asla tekrar elde edemeyebileceğini düşündü.

"Benim aklıma ısınmak için başka yollar da geliyor," dedi Tess.

"Ben tek gecelik erkeklerden değilim Tess. O yüzden eğer kastettiğin buysa atlayalım."

"Bunun bir kadının cümlesi olması gerekmiyor mu?"

"Bu söylediğin çok cinsiyetçi bir şey. Bundan çok daha farklı olduğunu düşünüyordum," diye söylendi Cade ve Tess o sırada onun gözlerinde ne kadar kırıldığını gördü. Bunun Cade'in bir oyunu olmadığını görmesi biraz uzun sürmüştü. Cade eve doğru gözden kayboldu. Anlaşılan o da Tess'ten en az kendisinin soğuduğu kadar soğumuştur. İsteddiği şeylere sahip olmayı bile denemeyecek kadar korkak mıydı acaba? Korkak, kırılgan Emily bile bunu yapabilmmişti. Tüm hatalarına rağmen Dave'i sevmişti ve onunlar on yıl beraber kalmıştı. Hiçbir zaman ondan kaçmaya çalışmamıştı. Çok zor zamanlardan geçtiklerinde bile. Komikti... Ya da değildi... Çünkü Tess, dışarıdan bakan herkesin başarılı diyebileceği bir hayata sahip olmayı başarmıştı. Şehirde evi vardı,

arabası vardı, dışarıdan bakan herkesin başarılı diyeceği her şeyi vardı. Ama sevdiği adamın sonsuza kadar yürüyüp gitmesine izin veriyordu.

Aptaldı.

Kulaklarında Gertrude'un sesi çınılıyordu, Emily'nin de kahkahası. Tess şimdiye kadar hiç aptal olmamıştı ve şimdi aptal olmaya başlamanın hiç sırası değildi.

Elbisesinin uzun eteklerini tuttu ve karla örtülü bahçede aceleyle yürümeye başladı.

BÖLÜM 23

Bayan Botoks, Cade'in göğsüne doğru yaslandı ve Cade'in tek yapabileceği kollarını üzerinden uzaklaştırarak danslarının bittiğini kibarca söylemekti. Bir paritdeydi ve Tess olsun ya da olmasın eğlenecekti. Onun söylediklerini düşünmek bile kanını beynine sıçratıyordu. O, Tess'le sonsuza kadar olmak istiyordu. Takılmak ya da birkaç gece beraber olmak istemiyordu. Eğer Tess onunla aynı şeyi istemiyorsa...

"Ne düşünüyorsun şerif? Bir tur daha dans edelim mi yoksa dışarı doğru yer alıp bana gidelim mi?"

"Bak B-"

Tam zamanında durmuştu. Adı neydi ki? Bethy? Cathy? Kasabada bankada çalışan ve üniformalı erkekleri seven bir tipti. Cade'in onun hakkında bildiği tek şey buydu çünkü bilmek istediğinin hepsi de buydu.

"İlgilenmiyorum."

"Denemeden nasıl biliyorsun ki? Aslına bakarsan, sen beni eve götür ve ilgilenip ilgilenmediğini orada bulabiliriz."

Tamam bu kadar yeterliydi çünkü bundan çok rahatsız olmuş-

tu ve Tess'in onu umutsuzca kendisini düşünürken bulmasını istemiyordu. Yine de fazlaca istekli bir kadının kendisini onun vücuduna bastırması... Hayır. Bu kadarı yeterdi. Kendisini onun kavrayan ellerinden kurtardı.

"Dans için teşekkürler."

"Ama daha şarkı bile bitmedi,"

"Pardon bölebilir miyim?" diyerek Tess aralarına girdi. Menekşe gözleri koyulaşmıştı, saçları ve montu karla kaplanmıştı. Titriyordu, dişleri takırdıyordu, neredeyse donmuştu

O an Cade'in bütün siniri eridi gitti. Kendi ceketini çıkartıp onun omuzlarına sardı ve Bayan Botoks bir şekilde yok oldu. Tess yeniden kollarındaydı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve bu sırada saçlarından gelen kar ve Tess kokusunu aldı. Çok güzel kokuyordu.

"Bunu özrüm olarak kabul et."

"Özür kabul edildi," diyerek onu kendisine çekti. "Ne oldu yani dışarıda saklanmak için çok soğuk olduğuna mı karar verdin?"

"Saklanmıyordum. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Ve?"

"Bir aptal olduğumu düşündüm. İşte sonra da içeri doğru cevabımın ödülünü almaya geldim. O da sensin."

"Daha önce kimsenin ödülü olmamıştım." Onu kollarına alıp vals alanında döndürdü çünkü tüm gece salonda Tess'le dans etmekten başka istediği bir şey yoktu. "Ve bu çok hoşuma gitti," deyip onu öptü ama bu yeterli değildi. "Buradan çıkıp gitmeye ne dersin? Gidip bir şeyler yemeye?"

“Bu kıyafetlerle mi?”

“Bana gidebiliriz diye düşünmüştüm. Ben bir şeyler hazırlarım.”

“Yenilebilir bir şeyler mi?”

“Fark eder mi?”

Bir süre ona baktı ve sonra elini sıktı.

“Biliyor musun, aslında eder.”

“O zaman haydi gi-”

Kapı duvara çarparak açıldı. Bu, piyanist hariç odadaki herkesi susturacak kadar şiddetliydi. Zim koşturarak içeri girdi. Üzerinde ceket yoktu. Gözleri korkuyla kocaman açılmış bir şekilde bağırıyordu.

“Gitti!”

Kalabalığı iterek Cade ve Tess’e doğru ilerledi.

“Şimdi yaşlı zimba sokaklarda değneklerinin üzerinde aşağı yukarı zıplayarak onu arıyor.Bu havada ikisi de ölecek ! Gitmeliyiz!

Ida, “Sakin ol Zim,” diyerek kalabalığın arasından sıyrıldı. “Bu şekilde panikle bağırdığın için kimse seni anlayamıyor.”

“Çocuk gitti! Biz Gertrude’la kâğıt oynarken evden çıkıp gitmiş. Biz fark etmeden yarım saat önce gitmiş de olabilir.”

“Bunu ihbar ettiniz mi?” diye sordu Cade bir yandan telefonunu çıkarıp merkezi ararken.

“Gidip onu bulmalıyım,” diye kapıya doğru atıldı Tess ama Cade onu kolundan yakalayıp her gitmeyi denediğinde sıkıca tuttu.

“Bekle,” dedi Emma ona bildiği her şeyi aktarırken. Max ve Jackson olay yerindeydiler ve hatta birliğe Cade bile doğmadan

önce katılmış emekli olmak üzere olan Doug Fairweather da.

“Onlara yolda olduğumu söyle ve Max’e Gertrude’u zor kullanması gerekse bile eve geri sokmasını söyle.”

“Tamamdır. Aramamı istediğin başka kimse var mı?”

“Hayır. Sanırım gerekli insan gücüne sahibiz.”

Cade etrafına bir baktı, yeterince kalabalıktı. Telefonu kapattığında nasıl yapabildiğini anlamadı ama Tess elinden kurtulmuş arabaya doğru koşuyordu. Karı, topuklularını ya da uzun elbisesini umursamadan maraton kazanmaya odaklı biri gibi koşuyordu. O da onun yanında koştu. Hava sıcaklığı çoktan sıfırın altına düşmüştü, kar o kadar iri ve yoğun yağıyordu ki görüş mesafesi sıfıra düşmüştü. Arabanın silecekleri bu durumla zor başa çıkıyordu. Saçma bir araba seçimi olmuştu.

“Bu şey daha hızlı gidemiyor mu?”

“Gidebilir ama ben bir kaza geçirmemizin Alex’e bir yardımı olacağını düşünmüyorum.”

Tess, “Özür dilerim,” diyerek ön cama dayadığı ellerini çekip eteklerin sildi. Ana caddeye doğru giderlerken Cade elini tuttu. Alex’ten hiçbir iz yoktu ve hava gitgide kötüleşiyordu.

Rileylerin evinin önünde üç polis arabası duruyordu ve birkaç kişi de bahçede duruyordu. Dough, Cade’e el salladı, kel kafası sokak lambasından dolayı parlıyordu.

“Gelmene sevindim Şerif. Maxwell doğruya doğru gidiyor. Jackson da batıya. Şu ana kadar hiçbir ize rastlamadık neyse ki yardım etmeye istekli birkaç gönüllümüz var.”

“Alex’i en kısa sürede bulmamız lazım. Hava daha da kötüleşecek. Gertrude nerede?” diyerek bir o tarafa bir öbür tarafa

koşturdu Tess, vücudu o kadar gergindi ki Cade kırılabilceğini düşündü.

“Yeğenini arıyor. Onu içeri sokmaya çalıştım, bekleyebileceğini söyledim ama istemedi. Üzerinde bir mont bile yoktu.”

“Onları bulmam gerek,” diyerek eve girdi Tess.

Onu takip etmek Alex’e yardım etmezdi ama Cade bunu yapmak istiyordu.

“İzleri bulabildiniz mi?” diye sordu Cade. Bu işlerini fazlaca kolaylaştırırdı ama bu karda herhangi bir ayak izi kolaylıkla kaybolurdu.

“Hiç bulamadık. Bu da bana çocuğun kar yağmaya başlamadan önce gittiğini düşündürüyor.

“Kırk beş dakika ya da daha uzun süreden bahsediyoruz.”

“Evet.”

“Lanet olsun. Bu çok uzun bir zaman. Gertrude’un nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikri var mıydı?”

“Biz geldiğimizde burada değildi. Zim’le konuştum. Çocuğun meleği aramaya gitmiş olabileceğini söyledi. Bütün gece onun hakkında konuşup Gertrude’a onu gidip görüp göremeyeceklerini sormuş. O da en sonundan bundan bunalıp ona televizyonda piyano konseri izlemesini söylemiş. Çocuğun neden kaçtığı aşikâr.”

Tüm bu bilgilerin hiçbir yardımı dokunmuyordu ama Cade’in elinde olanın hepsi buydu. Montunu, arabanın arka koltuğunda tuttuğu acil durum setini aldı. İçinde bot, eldiven, kalın çoraplar, yemek, batteniye gibi bir kış paketi vardı. İki dakika içinde üzerindeki hoş kıyafetleri bunlarla değiştirdi. Geçen her dakika sanki

bir ömür gibi geliyordu. Tessa'nın bahçesine doğru yürüdü. Kar yağıyordu ama rüzgâr yoktu. Tanrı'ya şükür ki bu Alex'i biraz daha uzun süre hayatta tutabilirdi.

“Şerif?” diye seslendi Mathew Jones.

Ortaokulda bir öğretmendi, birkaç ev aşağıda oturuyordu ve kendisinin de bir oğlu vardı.

“Benim yaşlı kurt Bailey belki oğlanın izini bulabilir. Bir de nememizi ister misiniz?”

“Bir zararı olmaz. Ben aramaya başlayacağım. Doug sen buradan sonra her şeyi idare edersin. Eğer gelirse hemen telsizle haber ver. Ben de aynısını yapacağım.”

Havaya bir ağırlık çökmüştü, Cade yola doğru ilerledi. Gölge-
li bir figür hareket ediyordu. Belki birkaç bahçe ötedeydi, belir-
gin hiçbir detay yoktu ama Cade bu çığlığı tanıdı.

Gertrude'du.

O olmalıydı. Onun dışında başka hiçbir kadın sesiyle neredey-
se ses engellerini kıramazdı.

“Beni bırakın sizi adi or-”

“Sakin cümleleri tamamlama yoksa senin o yaşlı sırtını tam ar-
kandaki kar yığınının sererim!” diye yanıtladı Max. Sesine bakı-
lırsa Cade onun bütün sabrının tükendiğini söyleyebilirdi. Setin
içerisinden el fenerini aldı, Gertrude ve Max'le uğraşacak vakti
yoktu. Zaman akıp gidiyor, sıcaklık giderek düşüyordu ve bu da
Alex'in hayatta kalma şansını azaltıyordu.

“Beni rahat bırak aşağılık! Lanet onu benden almadan önce
yeğenimi bulmalıyım.”

“Sen ne saçmalıyorsun?”

“Yalnızca beni serbest bırak ve yapmam gerekeni yapmama izin ver.”

“Değneklerle, kırık bacağıyla ve montsuz mu? Lanet var veya yok, senin bundan daha çok önemin var Gertrude.” Max’in sesi yumuşamıştı ama bu Gertrude’u yatıştırmadı.

Cade ikiliye doğru yaklaştı, yaklaştıkça onları daha da net görebiliyordu. Gertrude omuzları üzerinden patates çuvalı gibi sarkıyordu.

“Tüm yaptığın benim zamanımı harcamak yaşlı bayan. Eğer seni geri buraya sürüklemek zorunda kalmasaydım çocuğu arıyor olabilirdim. Heey patron,” diye Cade’e doğru seslendi ama Cade durmadı.

Gertrude artık güvendeydi. Şimdi sırada Alex vardı. Eğer Zim haklıysa meleş bulmaya gitmiş olabilirdi ama kimse meleşin nerede olduğunu bilmiyordu. O yüzden acaba Alex gibi bir çocuk meleşin nerede olduğunu düşündürdü?

Kilisede mi?

Alex orada zaman geçirmeyi seviyordu, Cade bundan çok emindi. Bu güzel bir başlangıç noktasıydı. Cade hemen kasaba merkezine doğru yola koyuldu, o hızlandıkça sesler azalıyordu. Şerit halinde arabalar ona doğru geliyordu. En öndeki yavaşladı ve sürücü camı açtı. Larry Murphy’di bu.

“Hiçbir iz buldunuz mu?”

“Henüz değil.”

“Bizim de birilerine katılmamızı ister misin ya da aramak için dağılabiliriz?”

“Dough, Rileylerin orada arama ekiplerini ayarlıyor, siz de onlara katılabilirsiniz.”

Cade yavaşlamadan yanıtladı ve devam etti. Kar ayaklarının altında çatırdıyordu. Kardanadam yapmak veya hipotermiden donmuş bir çocuğu gömmek için ideal bir kardı. Cade de gördüğü kar yığınlarını tekmeleyip dağıtarak yürümeye devam etti ama hiçbirinden çocuk çıkmıyordu, sadece taş ya da çöp yığınları çıkıyordu. Havada kendi nefesini görebiliyordu ve soğuk hava bu kar giysilerinden bile giriyordu, o yüzden Alex'in de meleştiği en son aramaya gittiğindeki gibi iyice giyinmiş olduğunu umdu. Başında siyah örgü bir bereyle Tessa yanında belirdi. Kapüşonu yoktu ve üzerindeki mont da bu hava için yeterli görünmüyordu. En azından eldivenleri ve botları vardı. Cade onun yirmi dakika içinde titremeye başlayacağını düşündü.

"Eve geri dönmelisin Tess," dedi ve ilerlemeye devam etti. Adımları çalılıkların altlarını ve bahçeleri kolaçan edecek kadar yavaştı. Bu acı verici şekilde bir yavaşlıktı ama taktikler üzerine düşünmeliydi, başka bir şekilde bulamazdı.

"Alex'i bulana kadar dönmeyeceğim."

Tess yüzünü sildi. Cade onun ağladığını biliyordu. Durup onu kollarının arasına almak ve her şeyin düzeleceğini söylemek istedi ama zamanları yoktu, hava giderek soğuyordu ve her saniye önemliydi. "Eve dön tamam mı? Gertrude'un sana ihtiyacı var."

"Gertrude Zim'in kamyonetinde kasabanın öbür ucuna gidiyor. Umarım Alex oraya doğru gitmemiştir. Evlerin arasında çok boşluk var ve Miller Çiftliği orada. Çiftlik evine ulaşana kadar yüzlerce metre kare boyunca hiçbir şey yok. Düşmüş olabilir ve..."

"Sakın."

“Nasıl düşünmeden durabilirim?”

“Çünkü yapman gereken daha önemli şeyler var.”

Cade bir kar yığınınını daha tekmeledi.

“Biraz daha hızlı hareket edebilir miyiz?” diye sordu Tess onu bir sonraki kar yığınınından uzaklaştırmaya çalışarak.

“Herhangi bir şeyi kaçırmak istemiyorsak hayır.”

“Alex’i mi kaçırmaktan söz ediyorsun? Onun çoktan-” Şesi titredi.

“Gertrude, Zim’e gittiklerinde soğuğa karşı iyi hazırlandığını, sıkı giyindiğini söyledi. Ayrıldığında da her şeyini almış. Eminim ki sıkı giyindi. Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi. O akıllı bir çocuk.”

Akıllı olması onu sıcak tutmazdı ama Cade bunu söylemedi. Tess’i zaten olduğundan daha fazla üzmenin hiçbir yararı yoktu. Ayrıca Tess de biliyordu ki dünyadaki en iyi kar kıyafetleri bile bir insanı sonsuza kadar sıcak tutamazdı. Tess’in eli onun kolundan eline kaldı.

“Onu hemen bulmalıyız Cade. O yalnızca küçük bir çocuk ve-”

“Bulacağız. Biz bulamazsak başkası bulacak. Kasabanın çoğu onu arıyor, bir sürü insan var.”

“Ama Alex yabancıardan hoşlanmaz bunu biliyorsun. Ya insanların onu aradığını görür ve saklınırsa? Ya Gertrude’un piyanosunu elinden alacağından korkup eve dönmezse?”

“Seslen ona Tess, eğer yakınlardaysa seni duyabilir,” dedi Cade çünkü Tess düşündüğü şeyler yüzünden kafayı yiyebilirdi ve Alex gerçekten de onu duyarsa gelebilirdi.

“Alex!”

Merkeze gidene kadar seslendi Tess. Arkalarında başka insanlar da sesleniyordu. Sessizlik anlarında ise Tess'in ağlama sesleri duyuluyordu. Sesi kısılmıştı ama Riley Parkı'na geldiklerinde hâlâ seslenmeye devam ediyordu. Tess endişeli bir sesle konuşmaya başladı.

“Süs havuzuna gittiğini düşünmüyorsun değil mi?”

“Daha önce onunla ilgilendiğini hiç görmedim. Onu heyecanlandıran tek şey...”

“Piyano!” diye bağırdı Tess ve koşmaya başladı.

BÖLÜM 24

Tessa hızla koştu, yağan karın altında kilisenin ışıkları onu kendine doğru çağırıyordu.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Aklından geçen kötü fikirlerle kalp atışları ve adımları birbirini yakalıyordu.

Orada olsun.

Lütfen orada olsun.

Kiliseye doğru giden dik tepeye koşarak tırmanmaya başladı, donmuş çamurda dizlerinin üzerinde kaydı. Cade onu omuzlarından yakalayıp düşüşünü durdurana kadar Cade'in arkasında olduğunu fark etmemişti.

“İyi misin?”

“İyiyim ama keşke arabayla gelseydik.”

“Arabayla gelseydik onu kaçırabilirdik diye düşündüm. Eğer kiliseye doğru yoldaysa onu daha buraya varmadan bulabilirdik diye düşündüm.”

Eğer...

Kısacık bir kelimeydi ama her şeyi değiştirebilecek gücü vardı. *Eğer* oradaysa. Bu iyiydi. *Eğer* orada değilse...

Buradan sonra nereye bakabilirlerdi?

Tess sonunda tepeye ulaştı. Kilisenin kapılarına doğru koşarken az kalsın tekrar düşüyordu. Kapıyı açmadan önce içeriden gelen piyano sesini duydu ve kalbi heyecanla atmaya başladı. Çalan herhangi biri olabilirdi ama o daha Alex'in parlak kızıl saçlarını ve dar omuzlarını görmeden önce bile onun olduğunu biliyordu.

"Alex!" diye seslendi ona doğru koşarken. Cade'in arkasında olması ya da Alex'in sarılmaktan hoşlanmaması umurunda değildi. Üşümüş ve yorgun olmak da umurunda değildi çünkü Alex ömründen onlarca yıl almıştı. Tek umurunda olan bir an önce ona ulaşmak, piyanonun oturağından alıp kollarına sarmaktı.

"Beni korkudan öldürecektin!"

Alex kollarının arasından kurtulmak için sallandı ama Tess'in onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Bırak da nefes alsın Tess, onu boğmak istemezsin, değil mi?"

Doğru, istemezdi ama bırakmak da istemiyordu. Alex en sonunda daha fazla dayanamayıp kollarını itti ve ayaklarını ahşap yere vurdu.

"İyi misin?" diye onun önünde diz çöküp yanaklarına dokundu Tess. Sıcaktı. Bir süredir orada olmalıydı. Saçları havalanmıştı ama kuruydu. Montunun önü açıktı. Ayakları ise çıplaktı, ayak parmakları pembe pembeydi.

"Botların nerede?"

"Orada," diyerek işaret etti. Botlar bir su birikintisinin içinde duruyordu.

Tess kendi botlarına baktı. Ahşap zeminin her yerine damlı-

yordu. Akıllı bir çocuktı ama neredeyse kendisini öldürecekti. Hem de hepsi porselen bir melek içindi.

“Bunu bir daha yapmayacağını söylemiştin Alex. Söz vermiştin hatırlıyor musun?” Sözler ağzından düşündüğünden daha yüksek çıkmıştı, neredeyse telefonda konuşup durumu bildiren Cade’in sesini bastırıyordu.

Tess, Cade’in başka bir şeyle ilgileniyor olmasına sevindi çünkü yeniden ağlamaya başlamıştı. Gözyaşlarını sildi ve Alex başını kaldırıp ona Emily’nin gözleriyle baktı. “Her şey yolunda,” dedi Tess’in yanaklarını elleriyle silerek. Yüz ifadeleri garip ve sevimliydi.

“Ama sana bir şey olsaydı hiçbir şey yolunda olmayacaktı.”

“Meleğime ihtiyacım vardı.”

“Nerede olduğunu bilmiyoruz ki.”

“Ben biliyorum.”

“Alex,” dedi Tess ne diyeceğini bilemeyerek. Alex’in kafasında bir şey varsa bunu değiştirmek imkânsız gibi görünüyordu. “Haydi botlarını giy de eve gidelim.”

“Max gelip bizi alacak. On dakikaya kadar burada olur.”

Cade elini Alex’in omzuna koydu ve Alex’le göz göze gelebilmek için dizlerinin üzerine çöktü. “Bunu tekrar yapamazsın Alex. Yaralanabilirsin. Sen kaçınca peşinden seni aramaya gelenler de yaralanabilir. Anlıyorsun değil mi? “

“Evet,” diye mırıldandı Alex.

“İyi, çünkü eğer bu tekrar olursa-” Cade’in de sesi çatallaşmıştı, belli ki onun da sesi kısılıyordu. Alex için nasıl bir tehdit etkili olurdu ki? Ya da tehdit etmek doğru olur muydu?

“Haydi git botlarını giy Alex,” diye tekrarladı Tess. Bu kadarı

artık fazlaydı, profesyonel yardım almaya başlamaları gerekiyordu. Bir psikolog veya onun gibi bir şey. Anormal çocukların ebeveynliği konusunda Tess'ten daha çok şey bilen birisi olmalıydı çünkü belli ki onun ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Alex yürümeye başladı ama botlarına doğru değil de piyanoya doğru gidiyordu.

“Alex yapm-”

“Zaten burada. Max gelene kadar çalsın bırak.”

“Cezalandırılması gerekiyor ya da onun gibi bir şey,” dedi Tess yorgun bir şekilde Cade'e bakarak. Saçları kardan ıslanmıştı, yanakları kızarıktı. Çok yakışıklıydı, her zamanki Cade'di ve ona bakmak neredeyse canını yakıyordu.

“Net bir planın olması güzel.”

“Komik değil Cade.”

Korktuğu başına gelmişti sesi çatlamış ve yanaklarından yaşlar süzölmeye başlamıştı. Lanet olsun! Yıllardır birinin karşısında asla ağlamamıştı ve şimdi ağlamaktan başka hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyordu.

“Dünyanın sonu da değil ama,” diyerek onu kollarının arasına aldı ve başını göğsüne yasladı.

“Ama onunla ne yapacağımı bilmiyorum bile!”

“Eminim ki biliyorsun. Onu seviyorsun ve bundan daha önemli ne olabilir? Beraber haleceğiz.”

Beraber?

Bu kulağa o kadar hoş geliyordu ki. Bunu duymak daha çok ağlamasına sebep oldu. Kasabaya gelirken hiçbir şey ummayarak ve istemeyerek gelmişti ama ev bulmuştu. Kardeşinin ona bırak-

tığı evin içinde beğenmediğini düşündüğü kasabayı. Cade'in kollarındaysa...

"Ağlama Tess, bu benim canımı çok yakıyor."

Bunların yalnızca söylenmek için söylenen sözler olmadığını biliyordu Tess. Gerçekten de öyleydi ve kalbinde herkesten uzak tutmaya çalıştığı yere dokunan sözlerdi. Uzun zamandır olan ve asla dolmayacağını düşündüğü boşluğu dolduruyorlardı. Huzur dolu kilise, piyano sesleri ve loş ışıklar eşliğinde duygularını açığa vurmak için uygun bir yer olarak göründü.

"Seni hep sevdim Cade Cunningham."

Cade'in kaslarının gerildiğini hissetti ve belki de bunu söyleyip aralarına sözcükleri katmasının yanlış olduğunu düşündü.

Cade Tess'in çenesini kavradı ve gözlerinin içine baktı. Sanki kainatın sırları orada gizliymiş gibi yüzünü inceledi.

"Sevdin mi?"

"Evet."

Devamındaki açıklamaları ve ondan bir karşılık beklemediğine dair sözleri yuttu. Evet yeterli bir cevaptı çünkü en basit haliyle gerçek buydu.

"Seni sokak futbolunda yendiğim zaman bile mi?"

"Sen hiçbir zaman beni yenmedin!"

"Kimin doğruyu söylediğini görmek için yeniden bir karşılaşma yapacağız."

"Yapacak mıyız?"

"Tabii ki. Sevdiğim kadının hayatımın geri kalanı boyunca benim üzerimden sözde zafer sözleri etmesini istemem."

"Cade, böyle-"

Ben seni sevdiğim için senin de beni sevdiğini söylemene gerek yok, demek istemişti ama Cade araya girdi.

“Sevgi vardır bir de aşk vardır, biliyorsun değil mi Tess? Biri dönemliktir biriye ömür boyudur. Herkes ilk şansı elde eder ama herkesin ikinci bir şansı olmaz. Benim iki şansım oldu. Biri biz küçükkendi ve ben gözümün önündekini göremeyecek kadar kördüm. Artık kör değilim ve bu sefer şansımı kaçırmayacağım. Benim için anlamın çok başka.”

Sonra Tess’i öptü, kibar ve yumuşak bir şekilde. Kilisede yayılan müzik gibi, koyu gri gökyüzünden düşen kar gibi. Gündoğumu ve günbatımı gibi. Yavaş, tatlı bir keşif gibiydi ve Tess daha fazlasını sonsuza kadar istiyordu.

Kilisenin kapıları açıldı ve soğuk hava içeri doldu. Cade geri çekildi, gözleri buğulu, elleri onu ayağa kaldırırken yumuşaktı. Max onlara doğru koştu. Yalnız değildi. Onun peşinden düzinelerce insan da kiliseye doldu. Ida. Murphy’ler. Charlotte. Jethro ve Natalie. Partideki insanlar üzerlerinde elbiseleriyle oradaydı. Latin saçlı yaşlı kadınlar ve eski lise arkadaşları. Alex’in müziği ise hâlâ havada yayılıyordu.

“Herkes evlerine gitmelerini söylemeye çalıştım,” dedi Max omzunun üzerinden arkasındaki kalabalığa bakarak, “ama dinlemediler.”

“Neden gidecektik ki?” diye sordu Ida. “Çocuk bulundu ve hepimiz onu arıyorduk. Onun iyi olduğunu görmek güzel.”

Ida uzun eteklerini bacaklarının etrafına sararak sıralardan birine oturdu. Peşinden herkes de onu takip edip yan yana yerlerini aldılar. Alex’in müziği yükseldi, çaldığı yumuşak parça daha hareketli Noel ilahilerine dönüyordu.

“Bu çocuk çok iyi piyano çalıyor.”

“Şşşt!” diye elini yakalayarak onu arkasındaki sıraya oturttu Ida, kilisedeki kalabalığın mırıltıları giderek azalıyordu.

Kapı aniden açıldı ve Gertrude içeri girdi.

“Alex,” diye haykırarak ağlıyordu ve bu ses çocuğunu kaybettikten sonra bulan ebeveyn sesiydi. Tess’in kalbi, elinden gelenin en iyisini yapan bu kadın için atıyordu. Alex durdu. Gertrude ona doğru yürürken parmakları birkaç saniye tuşların üzerinde kaldı. Zim de Gertrude’un arkasındaydı. Gertrude koltuk değneklerini piyanonun arkasına fırlatıp dizlerinin üstüne düştü ve Alex’i kollarının arasına çekti.

“Ne düşünüyordun oğlum? Tanrı aşkına ne düşünüyordun?”

Tess onu daha önce hiç böyle ağlarken görmemişti. Gözlerini açmadan uzandı Tess’in elini tutup onu da bu yumağa çekti. Küçük aileleri sonunda yeniden bir aradaydı.

Alex, Gertrude’un kolları arasından sıyrılıp çizgili yaşlı yüzünü okşadı. “Bak,” diyerek piyanonun oturağını uzağa itip elleri ve dizleri üzerinde pedallara yaklaştı. Kablolardan birine dokundu ve piyanoya doğru takip etti. Bir çatlak vardı. Tess insanların ayağa kalkıp yaklaştığını duyuyordu ama Alex o çatlağı takip ederek bir ahşap parçasını sökerken kafasını çeviremedi. Alex elini uzatıp açığa çıkan delikten gümüş rengi bir pakete sarılmış kutuyu çıkarıp Gertrude’a uzattı.

Birisi nefesini tuttu ve yaşlı Zim yaklaşıp yüzünde heyecanla haykırdı.

“Bu melek.”

“Nasıl olabilir seni yaşlı budala?” dedi Gertrude ama paketi

açarken elleri titriyordu. Paketin içinden bir ayakkabı kutusu çıktı, Gertrude kapağını açtı. Bakarken yüzü solmuştu.

“Evet o,” diye fısıldadı ve meleği dikkatlice eline aldı. Kutu yere düştü ve içinden bir şey düştü. Kar beyazı, çok güzel bir tüydü bu. Tess onu yerden alıp kalabalık mırıldanır, Zim haykırırken kaldırdı. Gertrude, Alex’e meleğin piyanoya nasıl geldiğini soruyordu.

“Onu ağacın altında buldum ve buraya koydum. Onu güvende tutmak için ve şimdi güvende.”

Parçayı piyanoya tekrar yerleştirdi, oturağı yaklaştırdı ve oturdu. Kalabalıktan, kalabalıkta yarattığı heyecan dalgesından habersiz. Kafasında çalan müzik hariç her şeyden habersiz. Daha önce çaldığı o yumuşak ve güzel melodiyi çalmaya başladı.

İnsanlar sıralara geri döndü ama Tessa kök salmış gibi olduğu yerde kaldı ve elinde ipek gibi yumuşak tüyle Alex’in çaldığı şarkıyı dinledi. Cade kolunu beline sardı ve ona doğru eğildi, konuşurken nefesinin sıcaklığı yanaklarındaydı.

“Oturmalıyız.”

Tess başıyla onayladı ve onun kendisini Gertrude’un oturduğu sıraya doğru yönlendirmesine izin verdi. Gertrude’un bir elinde melek vardı, diğer eli ise Zim’in dirseğindeydi. Sarsılmış ama memnun görünüyordu. Tess’e gülümsedi, yüzünde bir sürü çizgi belirmişti. “Artık lanet kalmadı,” diye fısıldadı.

Tess zaten ortada bir lanetin hiç olmadığını söylemedi. Şarkı fazlasıyla güzeldi ve bu gece, tartışmayla mahvedilemeyecek kadar özeldi. Gertrude’un dizini okşadı ve Gertrude onun elini tutup gözlerine dik dik baktığında şaşırdı.

“Sen her zaman benim gözbebeğimdin Tess. Öyle görünmedim çünkü benim işe yaramaz kız kardeşim gibi olmaman için sert olmalıydım. Seni çok sevdiğim için her zaman biraz kötü hissettim. Bir anne... Ayrımcılık yapmamalı değil mi?”

Doğru muydu? Değil miydi?

Bunun artık bir önemi yoktu. Emily gitmişti ve Tess her zaman ait olduğu yerdeydi.

“Sorun değil,” dedi Tess. Elindeki tüy hafif ve ilginç bir şekilde sıcaktı.

“Bu nereden geldi?” diye sordu Cade kenarlarına dokunurken. Parmakları Tess’in eline kaydı. Bu dokunuşta farklı bir şey vardı ve bu Tess’i titretti.

“Gertrude düşürdüğünde kutunun içinden çıktı. Zim koymuş olmalı.”

“Hayır,” diye başını salladı Zim. “Benim o kutuya koyduğum tek şey melekti.”

“O zaman Alex koymuş olmalı,”

“Nereden bulmuş olabilir ki?” diye sordu Gertrude onu Tess’ten alıp incelerken. “Daha önce gördüğüm hiçbir tüye benzemiyor. Bahse varım Miriam koydu.”

“Haydi ama,” diye söylendi Tess.

“Burada oturduğum kadar eminim bundan. Bu sıradan bir tüy değil. Bir meleğin kanadından.”

Eğer kilisede olmasalar Tess buna kahkahalarla gülerdi ama onun yerine tüyü Gertrude’dan geri aldı. “Başlama Gertrude.”

“Neye başlama? Sana bu dünyada anlamadığımız şeyler de olduğunu söylüyorum. Somut gerçekleri mantıkla kavramakla çok meşgul olan akılların anlamadığı.”

“Sen şimdi-”

“Sessiz olun. Kilisedeyiz,” diye uyardı Zim. “Burası tartışmak için uygun bir yer değil. Ayrıca ben bu çocuğun çalışını dinlemek istiyorum.”

Gertrude söylendi ama sessizleşti.

“Yaşlı Gertrude normale dönüyor gibi görünüyor,” diye fısıldadı Cade, Tess’in kulağına. Sesindeki gizli kahkaha anlaşılıyordu.

Onun gözlerinin içine bakıp gülümsedi Tess, kalbi orada bulunduğu sıcaklığa karşılık veriyor gibi hissediyordu. Tanrım, onu gerçekten seviyordu. Alex’in şarkısı yavaşladı, tüm notalar tatlı ve yumuşaktı. Yaz rüzgârında uçuşan tüyler gibiydiler.

Bir meleşin kanadından mı?

Hah, olacak şey değil!

Yalnız, kabul etmeliydi ki bu gördüğü en güzel tüydü. Onu montunun cebinin derinliklerine koydu.

Sonunda notalar sessizliğe dönüştü. Kimse kıpırdamıyor, kimse konuşmuyordu. Alex ayağa kalkıp Tess ve Gertrude’a doğru döndü, başı yere eğikti ve saçları gözlerine düşüyordu. “Eve gitme vakti,” dedi.

“Haklısın,” diye yanıtladı Tess bir eliyle onun elini bir eliyle de Cade’in elini tutarak. Koridorda ilerlerken Zim ve Gertrude da onları takip etti.

İnsanlar fısıldaşıyordu ve Tess birisinin fotoğraflarını çektiğinden emindi. Şüphesiz yarın sabah gazetenin ön sayfasında olacaktı. Kasaba halkı küçük şeyleri, sessiz şeyleri, dikkatle bakılmazsa kimsenin fark etmeyeceği şeyleri önemserdi ve Tess o an buranın tam da olmak istediği gibi bir yer olduğuna karar verdi.

“Gülümsüyorsun,” dedi Cade dışarı çıkarlarken.

“Çünkü sonunda evde olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum,”

“Bunu anlamak için yeterince uzun bir zaman harcadın,” diyerek gülümseyip alnını öptü.

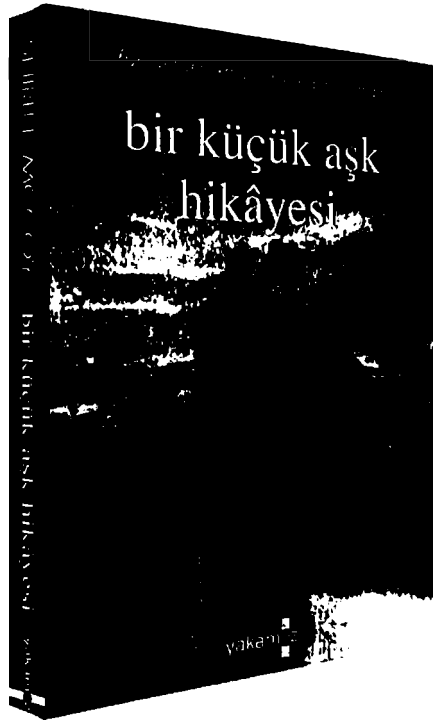
“Alex’i Zim ve Gertrude’la arabaya bindirip bana yürümeye ne dersin?”

“Hava dondurucu soğuk!” dedi Tess ama parkta parlayan ışıkları, gökyüzünden düşen kar tanelerini gördü ve yürümek belki de çok kötü olmaz diye düşündü. Eğer yürüyeceği kişi Cade ise kötü olmazdı.

“Doğru ama ben eve varınca birbirimizi ısıtabileceğimiz yeterince yol biliyorum.”

“Ben de senin düşündüğün yolu düşünüyorum,” deyip kahkaha attı Tess. Alex’i Zim’in arabasına bindirip emniyet kemerini bağladı ve Gertrude’a “İyi geceler,” dedi. Dönüp Cade’in elini tuttu ve iri kar taneleri melek tüyleri gibi uçuşurken kasabaya doğru yürüdüler.

SON

“Apple Valley adlı küçük kasabada, Charlotte’ın özel keklerinin insanı karşısındakine âşık ettiğine dair bir söylenti dolaşıp duruyordu. Charlotte ise buna inanmıyor, kendisinin de bir daha asla âşık olamayacağını düşünüyordu.

Peki ya yanılıyorsa? Ya Max gerçekten aşkın tarifini biliyorsa?”

İnsanlar nadiren ikinci bir şans elde eder.

Charlotte Garrison da onlardan biri.

Hayatında aşka yer olmadığına inanan Charlotte’ın tek bir hayali vardır: pişirdiği birbirinden lezzetli kekleri satarak kendine ufak bir dükkân açmak.

Hayalleri uğruna aşktan vazgeçse de, kasabanın polis memurlarından Max Stanford’un devreye girişiyle her şey bambaşka bir hal alır. Charlotte içten içe uzun zamandır özlemini duyduğu “yuvaya” kavuşmaya ilk kez bu kadar yaklaşmışken işler yolunda gidecek mi?

“Seni bütün hayatım boyunca bekledim, Adeline.

Bunu biliyorsun, değil mi?

Adeline de aynı şeyleri hissediyordu.

“Ben seni çok daha uzun bir zamandır beklemişim gibi hissediyorum.” Adeline, beklenmedik bir şekilde aile işinin başına geçmek zorunda kalan ancak bu konuda pek de başarılı olamayan genç bir kadındır. Sinclair ise yıllar sonra geçici süreliğine Benevolence kasabasına dönen ve geçmişin karanlık anılarından bir an evvel uzaklaşmak için can atan, yakışıklı bir adamdır. Kader, birbirlerinden çok farklı olan Adeline ve Sinclair’i bir araya getirir çünkü ikisi için mükemmel bir planı vardır. Ancak ne Adeline ne de Sinclair bunun farkındadır. İkisi de çok geçmeden hayalini kurmayı bıraktıkları her şeyin mümkün olabileceğini göreceklerdir.